

MUSIC BOX **MERLIN'S**

WE ARE THE GOVERNMENT AND WE ROCK 'N' ROLL !

ΤΕΥΧΟΣ 15

ΔΕΚΕΜΒΡΙΣ 1992

ΤΙΜΗ 500 ΔΡΧ.

DEUS X MACINA

HONEYDIVE

DEAD MOON

GAS HUFFER

WEDDING PRESENT

SCARECROW DREAMING

THE LAST DRIVE

**X-mess
issue**

FUCK THAT WEAK SHIT !

TOMMYKNOCKERS

Perception Is Reality (LP/CD)

CYNICS

Learn To Lose (LP/CD)

GONE IN SIXTY SECONDS

Brimstone And Bottle Rockets (LP/CD)

FINGER

S/T (LP/CD)

ZERO BOYS

Make It Stop (LP/CD)

ALLOY

Eliminate (LP/CD)

DEVIL DOGS

We Three Kings (MLP)

CELL

Slo Blo (LP/CD)

SUPERCHUNK

Mower (12")

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. 7249370

**GET HIP, BITZCORE,
SKYCLAD, CRYPT,
CITY SLANG**

LOUIS TILLET

Letters To A Dream (LP/CD)

FUZZTONES

Monsters A - Go - Go (LP/CD)

BLOW POPS

Charmed, I'm Sure (LP/CD)

NEW SALEM WITCH HUNTERS

Strange Is Truer Than Fiction (LP)

CHRIS CACAVAS

Good Times (LP/CD)

LOVE CHILD

Witchcraft (LP/CD)

BIG RAY

Naked (LP/CD)

CANCER MOON

Flock, Colibri, Oil (LP/CD)

DEAD MOON

Strange Prey Tell (LP/CD)

**be
alternative!**

HITCH - HYKE RECORDS
tel. (01) 9233472, fax. (01) 9241840

**CITY SLANG, SKYCLAD,
CITADEL, NORMAL,
MUNSTER, MUSIC MANIAC**

merlin's music box

Περιοδικό προώθησης της ανεξάρτητης μουσικής σκηνής (και όχι μόνον)

Alternative & independent magazine

φωτογραφία εξωφύλλου : LAST DRIVE © Αλέξανδρος Μποτονάκης

Τεύχος 15 / Δεκέμβρης 1992 - Issue 15 / December 1992

Τελικά έχει πλάκα, αλλά μέχρι τότε; Εννοούμε όλο αυτό το δύσοσμο εθνικιστικό πρότυπο, που διάφοροι προσπαθούν να περάσουν μετά μανίας, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι εμείς δεν έχουμε καιρό να ασχολούμαστε με τις ψεύτικες "ανησυχίες" τους. Αν επιθυμούν Πόλεμο, πρέπει να τους δώσουμε να καταλάβουν ότι το κρέας είναι ήδη πολύ ακριβό στις μέρες μας και πως το ανθρώπινο κορμί δε μπορεί να γίνεται κιμάς κάθε φορά που οι επιτήδειοι έμποροι νεκρής σάρκας επιθυμούν να αυξήσουν τις μετοχές τους. Τελικά, δεν υπάρχει κάποιος να σηκώσει το ανάστημά του σε όλη αυτή την υστερία και να δηλώσει πως η Γη που καθημερινά βιάζουμε και καταστρέφουμε, είναι η πραγματική πατρίδα όλης της Ανθρωπότητας; Φαίνεται πως όχι... Οι τίτλοι των εφημερίδων έχουν γίνει καταναλωτικά προϊόντα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Εθνική υπερηφάνεια σε μιά χώρα όπου καταπατούνται καθημερινά ακόμα και τα στοιχειώδη δικαιώματα του πολίτη. Σε μιά χώρα, τόσο στενά δεμένη με την ιστορία της, ώστε να δέχεται χωρίς ντροπή να την εκπροσωπούν εκείνοι οι οποίοι είναι οι μόνοι σίγουροι πως θα παραμείνουν αλώβητοι, ακόμα και στην χειρότερη περίπτωση.

Στην Ευρώπη, ο Ναζισμός σηκώνει το κεφάλι του. Ξυρισμένα κρανία, σβάστικες, βία, κοινωνικός και φυλετικός ρατσισμός, δολοφονίες κι όλα αυτά οργανωμένα κάτω από το κοιμισμένο βλέμμα μιάς πλειοψηφίας, η οποία αρνείται να δει ένα ηφαίστειο που δε θ' αργήσει να ξεσπάσει τη λάβα του μέσα στα ίδια της τα σπίτια. Και τότε θα είναι πολύ αργά...

Δεν ψάχνουμε για λύσεις γύρω από τραπέζια, ούτε καθισμένοι μπροστά στις οθόνες της τηλεόρασης, παρακολουθώντας τα δελτία ειδήσεων να εναλλάσσονται με διαφημίσεις. Δε σταυρώνουμε χέρια περιμένοντας το "Κακό" να ξορκιστεί από ένα νέο Μεσσία. Και σίγουρα δεν υποτάσσουμε τη σκέψη μας κάτω από την αρβύλα κανενός Κρετίνου που έστω και για μιά στιγμή πίστεψε πως μπορεί κι αυτός να κερδίσει τη μερίδα του λέοντος από μιά Εξουσία που έχει χάσει οριστικά, ακόμα και την ουρά του θηράματός της. Κάνουμε κάτι πιά απλό και πιά ενδιαφέρον: Βρισκόμαστε στους δρόμους και τον ψάχνουμε...

• ΕΚΔΟΣΗ Γραφικές Τέχνες Βασίλης Τζάνογλος • ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Γιάννης Καστανάρας • ART DIRECTOR Βασίλης Τζάνογλος
• ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ τηλ. 2134172 (6-10 μ.μ.) • ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ Εφη Γκόρνυ, Λεωνίδα Δημακόπουλος, Αι, Cathy Rundell, Tom Bessoir, Margarita, Δημήτρης Μυλωνάς, • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ Θεοδωρής Κούτσας, Jeff Shore (N.Y.), John Book (Washington), Tanacross (Boston), Philippe Petit (France), Πέτρος Αντωνάκης, Βασίλης Μπαμπούρης, Χρήστος Μιχαλάτος, Γιώργος Πολιτόπουλος, Αντώνης Διλιντάς, Ραμόνα Σκορδομπούτσου • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Μιχάλης Παπαγεωργίου, τηλ. 031-204494 • U.K. Alekos Drakos, 116 Vickers Court, Whitley Close, Stanwell, Middlessex, TW 19 7DG, tel. 0784-24756, fax. 071-4858707 • ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ Γιάννης Καστανάρας • ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ Βιβλιοπωλείο SOLARIS, Μπόταση 6, Αθήνα, τηλ. 3641065 / HITCH-HYKE, τηλ. 9233472
• ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Γιάννης Καστανάρας, Αργυρουπόλεως 27, Αθήνα 114 71 • ADDRESS Yiannis Kastanaras, Argiroupoleos 27, Athens 114 71, Greece • MERLIN'S HOT LINE 2134172 (6-10 μ.μ.) • FAX 01-8312369 • D.T.P. Γραφικές Τέχνες Βασίλης Τζάνογλος, τηλ. 8322371

ΕΠΙΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ: ΟΙ OVERCOAT ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ (ΑΝ 20+21/11)

ΕΠΕΙΔΗ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΦΤΩΧΕΙΑ
ΣΑΣ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΕΤΕ ΜΕΡΙΚΑ
SHOTS ΠΟΥ ΤΡΑΒΗΞΕ Η ΕΦΗ ΓΚΟΡΝΥ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΡΛΙΝ'S MUSIC BOX

Οι Scarecrow Dreaming θα μπορούσαμε να πούμε πως αποτελούν τη συνέχεια των Fun Club από το Ρέθυμνο, που είχαμε παρουσιάσει σε κάποιο από τα πρώτα μας τεύχη. Σήμερα, τόσο ο ήχος τους, όσο και οι διαθέσεις τους έχουν αλλάξει. Ο Patrick που παίζει κιθάρα, τραγουδάει και γράφει τα κομμάτια, είναι Αμερικάνος και ζει στο Ρέθυμνο μερικά χρόνια, ενώ μαζί του παίζουν και τα παλιά μέλη των Fun Club, ο Γιάννης (μπάσο) και ο Χρήστος (ντραμς).

- Πρώτα απ' όλα, τι σημαίνει το όνομα του γκρούπ ακριβώς;

Patrick: Τι σημαίνει; Δύσκολη απάντηση. Ξέρεις μεγάλωσα σαν παιδί Καθολικών. Δεν είμαι Καθολικός, αλλά οι γονείς μου ήταν.

- Εσυ τι είσαι, άθεος;

Patrick: Οχι, χορτοφάγος.

- Εντάξει, αλλά τι σημαίνει Scarecrow Dreaming;

Patrick: Αν κάποιος ερχόταν από άλλο πλανήτη και πήγαινε σε μία καθολική εκκλησία και έβλεπε τον Εσταυρωμένο πίσω από το ιερό, θα νόμιζε πως έβλεπε ένα "Scarecrow Dreaming" (Σκιάχτρο που ονειρεύεται). - Ξέρω ότι σιχαίνεσαι την ερώτηση,

αλλά γιατί διάλεξες το Ρέθυμνο για να ζήσεις;

Patrick: Το διάλεξα για τον ίδιο λόγο που θέλω τώρα να το αφήσω. Επειδή είναι μικρό, ήσυχο, απλό. Ελπίζω του χρόνου να βρίσκομαι στην Αθήνα. Οχι μόνος μου φυσικά, αλλά με το υπόλοιπο συγκρότημα.

- Τότε θα παίζετε σαν επαρχιακό ή σαν αθηναϊκό γκρούπ;

Patrick: Κάθε συγκρότημα έχει το δικό του ήχο. Το δικό μας θυμίζει αμερικάνικο.

Χρήστος: Δεν έχει σημασία που θα πάμε. Απλά η Αθήνα είναι το κέντρο που προσφέρει τις δυνατότητες να παίζεις. Δε χρειάζεται να τρέχεις από εδώ. Ο ήχος μας δεν έχει να κάνει με το κλίμα της πόλης.

- Πιστεύεις ότι οι Meat Puppets αν δε ζούσαν στην έρημο, θα έκαναν τέτοια μουσική;

Χρήστος: Άλλο η Αμερική. Αυτά που λένε εδώ για επαρχία κ.λ.π., είναι μαλακίες. Αν μπορείς να παίζεις rock 'n' roll, θα παίζεις όπου σκατά και νά'σαι. Παντού είναι καλά.

- Patrick, συγκρίνεις την Ευρώπη με την Αμερική;

Patrick: Υποθέτω πως είναι διαφορετικές σκηνές. Για παράδειγμα η βρετανική σκηνή μοιάζει περισσότερο με την αμερικάνικη λόγω του ότι η γλώσσα είναι κοινή, κάτι που είναι και το σπουδαιότερο. Η Τέχνη και κάθε Τέχνη, είτε είναι μουσική, είτε λογοτεχνία, έχει να κάνει με τη γλώσσα. Η κοινή γλώσσα προκαλεί και το ανάλογο συναίσθημα.

- Στην Ελλάδα έχετε σχέση με άλλα συγκροτήματα;

SCARECROW DREAMING

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ : ΑΝΤΩΝΗΣ ΔΙΛΙΝΤΑΣ

Patrick: Πολύ καλές με κάποια αθηναϊκά καινούργια γκρούπ που σε λίγο καιρό θα είναι σπουδαία ονόματα. Οι Make Believe, οι Honeydive και οι Cosmic Teds βέβαια.

- Έχετε groupies;

Patrick: Οχι ακόμη. Υπάρχει μία αρχή στο συγκρότημα. Κανένα μέλος δεν έχει πάει ποτέ με καμμία.

- Πριν ή μετά τη συναυλία;

Patrick: Χμμ... Ναι και ναι...

- Δεδομένου πως θέλετε να πείτε κάποια πράγματα στον κόσμο, πως και διαλέξατε αυτή τη συγκεκριμένη μορφή Τέχνης;

Patrick: Εξαρτάται από το άτομο. Αν υπάρχει ενέργεια, πρέπει κάπου να την διοχετεύσεις. Είναι δράση, παράσταση. Προτιμώ για παράδειγμα τη μουσική από το γράψιμο γιατί είναι παραστατική. Στο γράψιμο, γράφεις κάποια πράγματα που προέρχονται από μέσα σου, χωρίς όμως κάποια ιδιαίτερη φυσική συμμετοχή. Ενώ στη σκηνή δεν "τραγουδά" μόνο το πνεύμα σου, αλλά ολόκληρος ο εαυτός σου. Εκεί είσαι μόνος σου. Γνωρίζεις πως όταν παίζεις live, κάθε φορά θα παίξεις διαφορετικά το ίδιο κομμάτι.

- Πιστεύεις ότι σήμερα ο κόσμος ενδιαφέρεται να μάθει για την ζωή άλλων ατόμων;

Patrick: Βέβαια, έτσι λειτουργεί η ίδια η ζωή. Εξάλλου σε όλη τη ζωή σου προσπαθείς να μάθεις ποιός είναι ο λόγος ύπαρξής σου.

- Ποιά είναι η γνώμη σου για τους μουσικοκριτικούς;

Patrick: Πολλοί από αυτούς δεν σκέπτονται καθαρά. Συνέχεια σε προκαλούν να σε ψαρεύουν. Θέλουν να διαμορφώσουν τα γκρούπ όπως εκείνοι νομίζουν ότι πρέπει να είναι. Ακόμα κι αν αυτό που παίζουμε είναι καλό, επειδή εκείνοι δεν το ξέρουν ή επειδή δε συμφωνεί με τα δικά τους πρότυπα που υπάρχουν στο μυαλό τους, το βρίσκουν λάθος ή σε παρομοιάζουν με άλλες μπάντες. Ο, τι παίζουμε, δε νομίζω πως έχει σχέση με οτιδήποτε άλλο. Είναι κάπως διαφορετικός ο ήχος μας.

- Πόσοι είστε τώρα;

Patrick: Τρεις.

- Τρίο; Punk τρίο;

Patrick: Οχι, power τρίο. κιθάρα-μπάσο-ντραμς τρίο.

- Ποιά η σχέση σας με το rock κύκλωμα της Αθήνας;

Patrick: Συναντήσαμε κάποια άτομα για συνέντευξη -σε μικρά φανζίν περισσότερο- είχαμε και μία συζήτηση με την MBI, τους αρέσαμε, αλλά θέλουν να κάνουμε περισσότερα live για να γίνουμε πιά γνωστοί.

- Ποιές είναι οι επιδράσεις σας;

Patrick: Kinks και Velvet Underground κυρίως. Τα όψιμα 7Ts και το punk, δηλαδή μπάντες όπως οι Clash και οι Damned.

- Πως είναι οι σχέσεις σας μέσα στο γκρούπ;

Patrick: Οι άλλοι δύο είναι πολύ καλοί μουσικοί, κυρίως επειδή με ανέχονται. Αισθάνομαι βέβαια λίγο άσχημα απέναντι στον Chris, γιατί όταν αρχίζω και μιλάω στο κοινό κι ενώ η κανονική διάρκεια του κομματιού είναι τρία λεπτά, το τραβώ στα δέκα, αφήνοντάς τον όλη αυτή την ώρα να παίζει ντραμς. Ο Chris μου θυμίζει τον Keith Moon, ή τον Rat Scabies των Damned. Είναι ένας ντράμερ με δυνατή προσωπικότητα, που φαίνεται μέσα στο παίξιμό του.

- Υπάρχει κάποιος μάντζερ;

Patrick: Δυστυχώς δεν έχουμε. Είναι δύσκολο όταν ζεις στην Κρήτη. Πρέπει να βρεθεί κάποιος που ζει στην Αθήνα, ή να πηγαίνει πολύ συχνά εκεί.

- Που έχετε παίξει εκτός Κρήτης;

Patrick: Τρεις φορές στο "AN" και στη Χαλκίδα με τους Last Drive. Ο κόσμος μας υποδέχτηκε πολύ καλά.

- Τι θυμάσαι από την Αμερική, ποιά συγκροτήματα;

Patrick: Τους Meat Puppets, ήταν πολύ επιδραστικοί. Τους είχα δει σε μία Καλιφορνέζικη περιοδεία. Τότε υπήρχε το Καλιφορνέζικο runk/hardcore κίνημα στο φόρτε του με μπάντες όπως οι Black Flag, οι Dickies, οι Dead Kennedys. Περισσότερο μου άρεσαν οι Meat Puppets. Ο τραγουδιστής τους φορούσε ένα καουμπόικο καπέλλο και έπαιζε κιθάρα χωρίς παραμόρφωση. Πολύ γρήγοροι και δυνατοί. Ακόμα θυμάμαι πολύ καλά τους Red Hot Chili Peppers που για την εποχή έπαιζαν κάτι πολύ πρωτοποριακό. Funk/Punk, κάτι που δεν είχα ποτέ μου διανοηθεί.

- Προτιμάς την Αμερική απ' την Ελλάδα;

Patrick: Είναι εντελώς διαφορετικοί κόσμοι. Ο, τι έχεις στην Αμερική δεν το έχεις στην Ελλάδα και αντιστρόφως. Στην Αμερική έπαιζα με το συγκρότημά μου τους Front σαπορτάροντας τους Meat Puppets και ο μπασσίστας των Puppets έπαιζε γυμνός, φορώντας μόνο το μπάσσο του.

- Θα θέλατε να κάνετε το ίδιο;

Patrick: Αν ο μπασσίστας μας έπαιζε φορώντας μόνο το μπάσσο του, αυτό θα ήταν πολύ επικίνδυνο για τα άτομα στις πρώτες σειρές.

- Θέλατε πάντοτε να παίζετε σε γκρούπ;

Patrick: Είχα πολλούς δίσκους που άκουγα συνέχεια. Αλλά μόνο με το runk συνειδητοποίησα ότι ήθελα να παίξω σε γκρούπ. Αγαπημένα μου άλμπουμ ήταν το "Ziggy Stardust" του Bowie, το "Sticky Fingers" των Stones και κάποια των Kinks.

Χρήστος: Εβλεπα διάφορες μπάντες και άρχισα να ασχολούμαι στα 17 μου. Τα παράτησα για λίγο και έπειτα άρχισα πάλι.

- Συμφωνείτε με sex, drugs & rock 'n' roll;

Patrick: Sex, pizza & rock 'n' roll!

- Έχετε ιδιαίτερη προτίμηση στα live;

Χρήστος: Ο στόχος μας είναι να ηχογραφούμε όλοι μαζί ζωντανά. Σημασία για μας έχει η καλή μουσική και το σωστό μεξάρισμα. Ο εγκέφαλος του γκρούπ είναι ο Patrick. Αν φύγει, το συγκρότημα θα διαλυθεί...

- Κάποια σχέδια για το μέλλον;

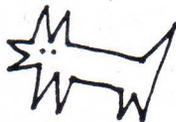
Patrick: Απλά να είμαστε ένα ελληνικό συγκρότημα. Πρώτα απ' όλα όμως πρέπει να γίνουμε ένα ΚΑΛΟ ελληνικό συγκρότημα!

Slap A Ham Records

P.O. Box 420843

San Francisco, CA 94142-0843 U.S.A.

(415) 333-9693

Chris Dodge

PURVEYOR OF FINE RECORDED ARTS

"Making Music Obsolete Since 1989"

20 ΧΡΟΝΙΑ RESIDENTS!

OUR FINEST FLOWERS (CD)
ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΤΟ FUN CLUB
ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ
ΠΑΡΤΥ ΣΤΟ AN CLUB

NIRVANA, SOUNDGARDEN, SONIC YOUTH,
JANE'S ADDICTION, E.M.F., THERAPY?,
MINISTRY, WIPERS, HUSKER DU, RED HOT
CHILI PEPPERS, MUDHONEY... LAST DRIVE,
DEUS X MACINA, HONEYDIVE, MAKE BELIEVE,
COSMIC TEDS ... ΚΑΙ LIVE ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ!

Εχουν περάσει πάνω από τρία χρόνια από τότε που οι Deus έσκασαν σαν βόμβα πολλών μεγατόνων στο ελληνικό rock στερέωμα και πολύ γρήγορα, η αξία τους έγινε αντιληπτή από όλους εκείνους που ζητούσαν μία πραγματική ανανέωση και ένα καινούργιο ήχο. Οι Deus πέρασαν από σαράντα κύματα. Ενα σωρό ατυχίες, λίγο-πολύ γνωστές σε όλους, βάρυναν κατά καιρούς το συγκρότημα μα εκεί που άλλοι θα είχαν απελπιστεί, οι Deus πείσμωναν ακόμα περισσότερο.

Το πρώτο τους άλμπουμ "Motorpsycho", ακολούθησαν αλλαγές στις τάξεις του γκρούπ κι έτσι ο Νίκος ανέλαβε τα καθήκοντα του τραγουδιστή, ο Τάκης ήρθε στα ντραμς και ο Γιώργος προστέθηκε στην κιθάρα, γεμίζοντας ακόμα περισσότερο τον ήδη μεστό ήχο τους. Οι δύο (μικροί) Μήτσοι που παραμένουν σταθεροί (κιθάρα και μπάσσο αντίστοιχα), βλέπουν με χαρά τους το σχήμα να έχει αναδιοργανωθεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να καταπλήσει τους πάντες στο "Ρόδον" "σαπορτάροντας" και πραγματικά κλέβοντας την παράσταση από τους μέτριους (κατά την προσωπική μου πάντα γνώμη) Dubroniks.

Η συνέντευξη κουβεντιαζόταν εδώ και καιρό και μπορώ να πω πως πραγματικά ευχαριστήθηκα την επίσκεψη των παιδιών (πλην του Γιώργου, ο οποίος πήρε απουσία). Τα είπαμε αρκετή ώρα, μιλώντας για όλα εκείνα που επηρεάζουν θετικά και αρνητικά τους Deus X Macina. Το καινούργιο και εδώ και μήνες πολυαναμενόμενο σινγκλάκι "Execute/Iraq 'n' Roll" ήδη βρίσκεται στα δισκοπωλεία και αν ακόμα δεν έχετε πέσει με τα μούτρα στην γοητεία του "Motorpsycho", ιδού μία ευκαιρία να καταλάβετε το σύγχρονο πνεύμα που διαπνέει τους πέντε φίλους.

να μάθει ο κόσμος, τι ακριβώς θα γίνει στη συνέχεια. Σε κάποια άλλη κουβέντα μου λέγατε ότι ο επόμενος δίσκος σας θα θέλατε να έχει μία περισσότερο προσεγμένη παραγωγή, με αποτέλεσμα να χρειάζονται κάποια επιπλέον χρήματα.

Τα σχέδιά μας είναι να μπούμε και να γράψουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε το δίσκο, γιατί ήδη έχουμε μείνει πολύ πίσω. Θέλουμε να είναι μία σωστή παραγωγή γιατί πιστεύουμε πως τα κομμάτια που έχουμε είναι πολύ καλά και πρέπει να γουστάρουμε το τελικό αποτέλεσμα ώστε να μείνει και ο κόσμος ευχαριστημένος. Όταν μιλάμε για καλή παραγωγή, εννοούμε την εκμετάλλευση όλων των ωρών εκεί μέσα, να βάλουμε τις ιδέες μας σε τάξη και έτσι χρειαζόμαστε κάποιον παραγωγό που θα βοηθήσει ίσως συμπληρώνοντας μερικές από αυτές.

Μας ενδιαφέρει να περάσουμε μία ποιότητα, να καταφέρουμε να βάλουμε στο βινύλιο όλο το feeling που αισθανόμαστε.

Μετά από τόσα χρόνια, είναι ανάγκη να κάνουμε κάτι πιο ώριμο που θα αρέσει και σε μας και στο κοινό.

- Ναι, αλλά είπαμε πως για να γίνει σωστή δουλειά, χρειάζονται κάποιες οικονομικές δυνατότητες, που θα σπρώξουν την κατάσταση. Δεδομένου πως εσείς δεν έχετε την οικονομική ευχέρεια, με ποιό τρόπο σκέφτεστε να βρείτε αυτά τα λεφτά;

Σίγουρα αρχικά θα πρέπει να κινηθούμε μόνοι μας, αλλά πάντα υπάρχουν και κάποια περιθώρια στα οποία θα μεσολαβήσει κι η εταιρεία. Μιλάμε για όπως έχουν τα πράγματα αυτή τη στιγμή, γιατί αύριο μπορεί και να αλλάξουν προς το καλύτερο. Διαφορετικά θα προσπαθήσουμε να μαζεύουμε κάποια χρήματα,

DEUS X MACINA

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

- Επιτέλους, το "Execute" κυκλοφορεί μετά από τόσο καιρό και όλοι μοιάζουν ευτυχημένοι γι' αυτό. Κατά πόσο όμως όλη η καθυστέρηση επηρέασε την πορεία και εξέλιξη των Deus;

Σίγουρα μέσα σ' αυτό το διάστημα που το περιμένουμε και κράτησε περίπου ένα χρόνο, θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα σωρό άλλα πράγματα και πρώτα απ' όλα ίσως να είχαμε ήδη ηχογραφήσει ένα νέο άλμπουμ.

- Τα σχέδιά σας δηλαδή περιελάμβαναν αμέσως μετά το σινγκλ, κάποια προετοιμασία για το επόμενο μεγάλο σας βήμα;

Ίσως όχι αμέσως μετά, αλλά σίγουρα εφόσον υπολογίζαμε την κυκλοφορία του "Execute" την περασμένη άνοιξη, κουβεντιάζαμε να μπαίναμε το Σεπτέμβρη στο στούντιο και να γράφαμε το δίσκο, ώστε να ήταν έτοιμος τα Χριστούγεννα.

Οπωσδήποτε αυτή η κατάσταση μας επηρέασε αρνητικά, αλλά έχουμε πλέον συνηθίσει στις ατυχίες και δε μας κάνουν εντύπωση.

- Ωραία λοιπόν, το σινγκλάκι κυκλοφορεί και καιρός είναι

είτε από συναυλίες, είτε από μόνοι μας και θα μπαίνουμε να γράψουμε.

Η εταιρεία έχει τη διάθεση να βοηθήσει, αλλά πάντα ανάλογα με τις δυνατότητες που έχει.

Βιαζόμαστε για την ηχογράφηση γιατί θέλουμε να παρουσιάσουμε τα κομμάτια όσο είναι φρέσκα. Ετσι βγαίνουν και με το συναίσθημα εκείνης της στιγμής.

Χώρια που μαζεύονται και πολλά οπότε δεν ξέρεις τι να πρωτογράψεις. Τελικά λυπάσαι γιατί αναγκάζεσαι να αφήσεις πράγματα έξω που αξίζουν πραγματικά τον κόπο να μπουν.

- Πως έχετε σχηματίσει την ιδέα του παραγωγού στο μυαλό σας;

Θα είναι βασικά ένας άνθρωπος που θα βρίσκεται μαζί μας όταν φτιάχνουμε τα κομμάτια. Δηλαδή θα συμμετέχει στις πρόβες και θα ξέρει τα τραγούδια το ίδιο με μας. Ενας ξένος παραγωγός σίγουρα θα ανέβαζε τα πράγματα, αλλά δε νομίζουμε πως θα έχουμε την οικονομική δυνατότητα για κάτι τέτοιο. Ετσι ψάχνουμε εδώ να βρούμε κάποιους ανθρώπους που να είναι πιο κοντά σε μας, στη μουσική μας και να ξέρουν και

μερικά πράγματα ώστε να μην πάρει πάρα πολύ χρόνο. Ο παραγωγός θα συμπληρώσει τα κομμάτια με κάποιες ιδέες που θα μας αρέσουν. Θέλουμε να συμμετέχουμε 50-50 στην παραγωγή.

Δεν αποκλείεται βέβαια ο Αλέξης και ο Γιώργος από τους Last Drive να είναι εκείνοι που θα μας βοηθήσουν ακόμα μία φορά.

- Τη στιγμή που αισθάνεστε έτοιμοι να μπειτε στο στούντιο, έχετε αποφασίσει ποιά θα είναι τα κομμάτια που θα ηχογραφήσετε;

Εδώ διχαζόμαστε. Υπάρχουν πέντε που είναι σίγουρα. Από εκεί κι ύστερα έχουμε μερικά που είναι πολύ καινούργια κι ο κόσμος δεν τα ξέρει. Τώρα, είναι και άλλα που θα τα κρατήσουμε ίσως για μία πιθανή συλλογή, ή για σινγκλ.

Εκείνο που θέλουμε είναι, τόσο σαν ύφος όσο και σαν θεματολογία, ο δίσκος να είναι ενιαίος.

- Πόσο σας βοήθησε τον ήχο σας και εσάς προσωπικά, η προσθήκη του Γιώργου σαν δεύτερου κιθαρίστα;

Η δεύτερη κιθάρα γέμισε τον ήχο και έδωσε πράγματα που πριν δεν είχαμε. Εναν όγκο που μας ενίσχυσε τόσο μουσικά όσο και ηχητικά. Ήταν κάτι που ζητούσαμε, αλλά ο Γιώργος πραγματικά δέθηκε ομοιόμορφα με τους Deus.

Ο Γιώργος απελευθέρωσε τον Μήτσο ώστε να ασχοληθεί περισσότερο με τη σύνθεση. Δεν έχει δηλαδή να ασχολείται με κάποια τεχνικά θέματα που ανέλαβε πλέον ο Γιώργος ο οποίος έχει ακριβώς τα χαρακτηριστικά που χρειαζόταν το γκρούπ και σαν προσωπικότητα και σαν κιθαρίστας.

- Μετά από όλες τις διεργασίες που ακολούθησαν το "Motorpsycho", πόσο ολοκληρωμένοι αισθάνεστε,

ιδιαίτερα τον τελευταίο χρόνο;

Είναι λίγο περίπλοκο να το εξηγήσουμε, αλλά αν το σκεφτούμε, απ' όποια άποψη κι αν το πάρουμε αισθανόμαστε ολοκληρωμένοι. Τελικά φάνηκε πως ό, τι έγινε ήταν για καλό. Δεν είναι τυχαίο που βρεθήκαμε όλοι μαζί. Κάποιοι γνωρίζονταν από το σχολείο, ο Σπυρόπουλος και ο Νίκος έπαιζαν μαζί στους Αδιέξοδο και αυτοί οι δύο ουσιαστικά ξεκίνησαν και την πρώτη φάση των Deus. Ο Νίκος ήταν ο πρώτος μπασσίστας και τραγουδιστής. Υπήρχαν κομμάτια από το "Motorpsycho" που τα είχαν γράψει μαζί, πριν ο Νίκος φύγει φαντάρος.

- Πως βλέπετε τον ανεξάρτητο Τύπο σε σχέση με τη σκηνή;

Τα φανζίν οπωσδήποτε μας έχουν βοηθήσει πάρα πολύ. Ενισχύουν όλα όσα κάνουμε με τον καλύτερο τρόπο.

- Και οι νέες μπάντες;

Οι μπάντες έχουν βγει από τη φάση του χαβαλέ, καταλαβαίνουν ότι η μουσική είναι ο χώρος έκφρασής τους, όπως για άλλους είναι η ζωγραφική. Η μουσική είναι ο πιο άμεσος τρόπος για να ασκείται η Τέχνη και ο καλλιτέχνης μπορεί μέσω αυτής να δημιουργήσει καταστάσεις.

- Διαβάζοντας μία συνέντευξη των Αμερικανών DRI, κάποια στιγμή αναφέρονται στο ότι προσπαθούν να φέρουν τη μουσική τους σε όσο περισσότερο κόσμο μπορούν, ώστε να περάσουν το μήνυμά τους ευκολότερα. Οι Deus είναι μία σταθερή πλέον κατάσταση για το ελληνικό rock, αλλά πέρα από αυτό έχουν στηρίξει κάποιες εναλλακτικές προτάσεις και έχουν συμμετέχει σε όλες τις φάσεις που κάποιοι τους χρειάστηκαν

πραγματικά, όπως έγινε ας πούμε και στο ανοιξιάτικο παρτυ του MMB. Φτάσατε πλέον να είστε σαπόρτ στους απαράδεκτους κατά τη γνώμη μου Dubronniks και πολύς κόσμος να σχηματίζει καλύτερη ιδέα για σας. Πως σας φάνηκε αυτή η ιστορία;

Για μας ήταν πολύ σημαντικό ότι παίξαμε με καλό ήχο και πολλά watts. Ακούσαμε δηλαδή τη μουσική μας, έτσι όπως θα θέλαμε να ακούγεται. Παίζαμε μέχρι τώρα σε ένα συγκεκριμένο χώρο και για κάποιο συγκεκριμένο κοινό, που μας είχε δει τόσες φορές και μπορεί κάπου να είχε αρχίσει να μας βαριέται. Εξάλλου δεν υπάρχει λόγος να παίζεις συνέχεια για τα ίδια άτομα. Αποφασίσαμε λοιπόν πως έπρεπε να μας ακούσει και άλλος κόσμος που ίσως να μην είχε την πρόσβαση σε άλλους χώρους, αλλά και που ίσως αγνοούσε ακόμα και την ύπαρξή μας. Θέλαμε να δούμε τελικά, τι ανταπόκριση έχουμε σε αυτό που κάνουμε, να μετρήσουμε τις δυνάμεις μας. Καταλάβαμε ότι, όχι μόνο εμείς, αλλά και άλλα ελληνικά γκρούπ που παίζουν με ξένα, διακρίνονται. Η ελληνική σκηνή αρχίζει να ανοίγεται.

- **Ποιός νομίζετε πως είναι ο καλύτερος τρόπος για να διοχετευτεί η νέα ελληνική σκηνή σε περισσότερο κόσμο;**
Τον βασικότερο λόγο θα τον παίξει το γκρούπ. Τα MME θα μπορούσαν ίσως να πάρουν κάποιο σοβαρό ρόλο, αν καταδέχονταν να ασχοληθούν μαζί μας. Σίγουρα τα φανζίν έχουν προσφέρει πολλά, έχουν ανεβάσει και έχουν κάνει πολλά γκρούπ γνωστά. Ο καθένας πρέπει να βοηθήσει. Εμείς τι να πρωτοκάνουμε; Να βρούμε χώρους για συναυλίες, να γράψουμε μουσική, να ολοκληρώσουμε κομμάτια, να προετοιμαστούμε ψυχολογικά για μιιά καλή συναυλία, να, να, να... ένα σωρό πράγματα. Υπάρχει κι άλλος κόσμος που πρέπει να ενδιαφερθεί. Κι ακόμα πρέπει να επενδύσουν και οι δισκογραφικές εταιρείες σ' αυτό που λέμε rock. Να μπουν σ' αυτές άνθρωποι που σχετίζονται με το αντικείμενο κι όχι ο καθένας... Δε θα είχαμε πρόβλημα να πάμε σε κάποια εταιρεία, αρκεί να μας πρόσεχε και να ενδιαφερόταν για μας.

- **Κάτι τέτοιο όμως δε θα σας έφερε ταυτόχρονα σε σύγκρουση με ένα χώρο που μπορεί να σας θεωρήσει "πουλημένους";**

Υπάρχουν πολλοί απ' αυτό το χώρο, που δουλεύουν σε κάποιες επιχειρήσεις και είναι καταναλωτές. Από τη στιγμή που αγοράζεις Coca Cola, είσαι καταναλωτής. Από τη στιγμή που πουλάς την εργασία σου σε κάποιους, οι οποίοι μπορεί να την επενδύσουν για να κατασκευάσουν όπλα, ή να χρηματοδοτήσουν ένα πόλεμο, δε μπορεί να παρουσιάζεσαι σαν εναλλακτικός και να λες πως όλοι οι άλλοι δεν είναι. Σε κανένα χώρο, κανένας δεν είναι αυθεντικός. Τη στιγμή που ζούμε σε ένα καπιταλιστικό σύστημα, αν θέλουμε να περάσουμε κάποια πράγματα πρέπει αναγκαστικά να το χρησιμοποιήσουμε, είμαστε υποχρεωμένοι να δούμε τα πράγματα διαφορετικά. Το σύστημα δεν αλλάζει. Πολλοί άνθρωποι προσπάθησαν να το αλλάξουν, αλλά απέτυχαν. Κανείς δεν είναι τέλειος. Μπορείς να αλλάξεις τον εαυτό σου, μα και πάλι, ποτέ δε μπορείς να είσαι τέλειος. Το θέμα είναι να κάνεις καλύτερη τη ζωή σου, χωρίς να χρειαστεί να εκμεταλλευτείς τον κόσμο, αλλά αντίθετα να τον φέρεις κοντά σου, να κάνεις μερικά πράγματα μαζί του. Γιατί δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από την αγάπη. Δεν υπάρχει καλύτερο πράγμα από το να διακηρύσσεις την αγάπη και τι συντροφικότητα. Να ξέρεις ότι θα έχεις μερικούς φίλους που θα εμπιστευόσαι. Αυτό λέμε σαν γκρούπ και πρέπει να υποστηρίξουμε.

- **Σε σχέση με τη συναυλία σας στο "Ρόδο" υπήρξαν πολύ**

μεγάλες αντιδράσεις και μάλιστα από ένα χώρο τον οποίο εσείς στηρίζατε με όλες σας τις δυνάμεις, ιδιαίτερα όταν βρέθηκε σε δύσκολες καταστάσεις. Σήμερα όμως μπαίνουν κάποιες αντιρρήσεις και σχεδόν "απαγορευτικές διατάξεις" που θα μπορούσαν να κόψουν τα φτερά όλων των συγκροτημάτων που πιστεύουν πως η μουσική τους ανήκει στο κοινό. Πως το κρίνετε αυτό; Η νοοτροπία που ακολουθούν αυτά τα άτομα είναι για μας μονόπλευρη και ρατσιστική, γιατί θα έπρεπε να αισθάνονται χαρούμενοι που προσπαθούμε να φέρουμε τη μουσική μας και τις προτάσεις μας σε κάποιους άλλους. Διαχωρίζουν τη μουσική και δεν βλέπουν ότι τόσα πράγματα που διέπουν τη ζωή τους έχουν να κάνουν με την κατανάλωση και μόνο. Μας απαγορεύουν και σε μας και σε άλλα γκρούπ να παίξουμε στην Κατάληψη, αλλά από την άλλοι κάποιοι από αυτούς πάνε και ηχογραφούν σε διάφορα στούντιο κυριλέ. Ενισχύουν την έννοια "περιθώριο" γύρω από αυτούς. Την ηλίθια δηλαδή ιδέα που έχει ο πολύς κόσμος γύρω από αυτές τις καταστάσεις. Οι ιδέες μας και ο τρόπος ζωής που θέλουμε να προτείνουμε εμείς, δεν είναι περιθώριο. Εκείνοι γκετοποιούν όλες αυτές τις φάσεις και εμφανίζονται σαν πιουρίστες τη στιγμή που πολλά από αυτά που λένε, δεν έχουν καμμία διάθεση να τηρήσουν οι ίδιοι. Οσοι δηλαδή παίζουν στο "Ρόδο" δεν είναι ίσοι μ' αυτούς. Κι όμως πάνε στο "Ρόδο" και σε άλλα μαγαζιά που έχουν νταβάδες στην είσοδο και πληρώνουν γιατί εκεί τη βρίσκουν. Και στο φινάλε κάνουν προσπάθειες να φτιάξουν μιιά κατάσταση που να μοιάζει με του "Ρόδο" από πλευράς ηχητικών, ή οργάνωσης. Η άποψή μας είναι πως αν η κατάσταση στη συγκεκριμένη Κατάληψη δεν αλλάξει, δε θα κρατήσει πάνω από ένα χρόνο. Δε θα υπάρχει ούτε κοινό να την στηρίξει, ούτε και θα έχει λόγω ύπαρξης.

- **Τι άλλο θα θέλατε να προσθέσετε;**

Πιστεύουμε ότι οι Deus X Macina, παρ' όλες τις δυσκολίες που πέρασαν, έστω και σιγά-σιγά, θα συνεχίζουν την πορεία τους. Με τον καιρό ωριμάζουμε και στις σχέσεις μας και στη συμπεριφορά μας και χρησιμοποιούμε όλες τις δυνάμεις μας για να κάνουμε το καλύτερο.

Οι Deus X Macina αυτή τη στιγμή διανύουν ακόμα μιιά φάση προς την ολοκλήρωσή τους σαν γκρούπ και σίγουρα, εκτός από μιιά σπουδαία μπάντα, είναι άτομα τα οποία εύκολα μπορούν να σε πείσουν για αυτό που κάνουν. Διακρίνεις το πάθος για δημιουργία, τη διάθεση για διαρκή εξέλιξη, σε συνδυασμό με μιιά κουλτούρα διαφορετική από αυτή που έχουμε συνηθίσει. Και όλα αυτά, παίζοντας δυνατό rock 'n' roll, τέτοιο που είναι αδύνατο να αφήσει ανέγγιχτο οποιονδήποτε ακροατή. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που στέκεται στις δικές του δυνάμεις, έχοντας αποκτήσει πιά το σεβασμό και την αγάπη όλων όσων τους παρακολουθούν.

ΣΗΜ: Η συνέντευξη με τους Deus X Macina έγινε προτού η Κατάληψη Αχαρνών και Χέυδεν (Villa Αμαλίας) αναθεωρήσει τις αρχικές θέσεις της, πράγμα που δείχνει πως μερικές φορές η σύνθεση είναι ο καλύτερος παράγοντας για την προώθηση εναλλακτικών λύσεων και προτάσεων.

Honeydive

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ : CRYBABE CASTANAR

Δύο είναι τα καινούργια συγκροτήματα που έχουν προκαλέσει αίσθηση τους τελευταίους μήνες σ' αυτό που μας αρέσει να αποκαλούμε "ανεξάρτητη ελληνική rock σκηνή":

Οι *Make Believe* που τους παρουσιάσαμε στο No 12 του MMB και οι *Honeydive* περισσότερο για τους οποίους θα μάθετε παρακάτω. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Και οι δύο μπάντες συνδέονται μεταξύ τους με στενή φιλία, αποτελούν μιά παρέα θα έλεγα, αν και ο ήχος τους είναι διαφορετικός και δε θα πρέπει να υπάρχει σύγκριση όσον αφορά το μουσικό ιδίωμα της καθεμιάς που είναι εντελώς ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ! Αν θες να μιλήσεις για επιρροές μπορεί να βρεις χιλιάδες, αλλά το σίγουρο είναι πως όταν φτάσεις στο τελικό αποτέλεσμα που παράγουν τόσο οι *Make Believe* όσο και οι *Honeydive*, τότε καταλαβαίνεις πως έχεις να κάνεις με δύο συγκροτήματα, που αν και υπάρχουν σχετικά λίγο καιρό, έχουν καταφέρει κάτι που άλλες ελληνικές μπάντες προσπαθούν χρόνια, χωρίς να το πετυχαίνουν ποτέ: Μιλάμε για "*Make Believe*" και για "*Honeydive*" ήχο. Και πραγματικά αισθάνομαι ευτυχισμένος γι' αυτό. Ίσως και λίγο περήφανος...

Οι *Honeydive* αποτελούνται από τον κιθαρίστα και τραγουδιστή Γιώργο Λάιτμερ, τον μπασίστα Πάνο Τομαρά και τον ντράμερ Πάνο Παπαστεργίου, που είναι και ο "Βενιαμίν" του γκρούπ. Οχι δηλαδή που και οι άλλοι δύο είναι "περασμένης" ηλικίας. Τρία νέα παιδιά, με υγιείς σκέψεις και απόψεις, που όταν ανεβαίνουν στη σκηνή, σαρώνουν τα πάντα σε σημείο που ο κόσμος από κάτω να

μένει με μιά έκφραση απορίας στο πρόσωπο, του στυλ "από ποιόν πλανήτη έπεσαν αυτοί οι μάγκες;". Οι *Honeydive* είναι ένα διαμάντι στην καταραμένη αυτή χώρα και κάθε φορά που ακούω το non-stop ηχητικό μπαράζ τους, λυπάμαι πραγματικά που ζουν εδώ. Από την άλλη, χαίρομαι που τους έχω μπροστά μου.

Οι *Honeydive* με τη σημερινή μορφή τους, υπάρχουν από το Πάσχα του 1992, αλλά η αρχική ιδέα ξεκίνησε το Νοέμβρη του 1991 όταν συναντήθηκαν ο Γιώργος με τον Πάνο (μπάσσο). Το Δεκέμβρη ανέλαβε ο Πάνος τα ντραμς (που στην ουσία είναι κιθαρίστας) και λίγο μετά βρήκαν τραγουδιστή. Το Φλεβάρη έκαναν την πρώτη και τελευταία συναυλία τους σαν κουαρτέτο και το Μάρτη ο τραγουδιστής έφυγε για το στρατό. Ο Γιώργος αναγκάστηκε να τραγουδήσει, κάτι που δεν είχε κάνει ποτέ του, αλλά μέσα σε δύο βδομάδες, με καθημερινές πρόβες, οι *Honeydive* αισθάνθηκαν έτοιμοι. Στις 14 Μαΐου του 1992 έδωσαν την πρώτη τους συναυλία στο κλαμπ "AN".

Στην κουβέντα μας (που έγινε για δεύτερη φορά λόγω προβλημάτων απομαγνητοφώνησης, ή μάλλον για τρίτη κατά την οποία πριν αρκετούς μήνες, τέως συνεργάτης του περιοδικού μας και νυν ανακηρυγμένος ως "φαιδρότερο πρόσωπο της χρονιάς" που είχε αναλάβει συνέντευξη με το γκρούπ, φρόντισε να αποχωρήσει σε χώρες μακρινές κι ονειρεμένες, χωρίς ποτέ του να μας δώσει έστω κι ένα δείγμα γραφής της συνέντευξης που έτσι κι αλλιώς δε θα δημοσιευόταν λόγω φαιδρότητας των ερωτήσεων. Τελεία και παύλα.)

- Έχουν περάσει μόλις επτά μήνες από την πρώτη σας εμφάνιση και θα έλεγα πως από την πρώτη στιγμή ο ήχος σας κυριάρχησε στον αθηναϊκό χώρο, ενώ αύριο φεύγετε και για Θεσσαλονίκη. Ακολουθεί τις επιταγές του σύγχρονου rock 'n' roll, αλλά παράλληλα είναι εντελώς προσωπικός. Κάτι που αρχικά εκπλήσσει τον ακροατή.

Γιώργος: Εκείνο που από την αρχή θέλαμε να κάνουμε με τον Πάνο, ήταν κάτι σύγχρονο από τη μιά κι από την άλλη να αποφύγουμε τις συγκρίσεις με άλλες μπάντες. Δηλαδή να μην είμαστε ένα καλό μεν συγκρότημα, που να μοιάζει όμως με κάποιο άλλο. Υπάρχουν πολλά, κυρίως της νέας ανεξάρτητης σκηνής, ακούσματα... Πάνος: ... αλλά ο ήχος είναι "*Honeydive*".

- Πόσο ικανοποιημένοι είστε από το αποτέλεσμα της μουσικής σας;

Πάνος: Είμαστε μάλλον πολύ ικανοποιημένοι. Ο, τι θέλουμε έρχεται από μόνο του.

- Αισθάνεστε αλληλοκατανόηση όταν δημιουργείτε; Γιώργος: Εκατό τα εκατό. Τα κομμάτια μοιράζονται όλα διά του

τρία. Βγαίνουν στην πρόβα, εξάλλου δεν έχουμε όργανα στα σπίτια, οπότε αναγκαζόμαστε να βάζουμε στο στούντιο όλες τις ιδέες μας συλλογικά.

- Δίνετε πολλές συναυλίες...

Πάνος: Ναι, αλλά να μη μας φάνε και στη μάπα. Σκοπεύουμε από δω και στο εξής να κάνουμε μερικά καλά επιλεγμένα live.

Γιώργος: Όταν ξεκινήσαμε, παίζαμε όπου μας λέγανε. Δίναμε μία με δύο συναυλίες κάθε βδομάδα. Αυτό βέβαια μας βοήθησε αρκετά. Μέσα σε δύο μήνες, παίξαμε με όλα τα συγκροτήματα της Αθήνας στην κυριολεξία! Από δω και πέρα, που βρισκόμαστε και σε θέση να επιλέγουμε πιά πολύ τις συναυλίες, σκοπεύουμε ένα μεγαλύτερο κοινό. Γιατί το κοινό του "AN" είναι και λίγο περιορισμένο.

- Ναι, αλλά ο αμέσως επόμενος χώρος είναι το "Ρόδον"...

Πάνος: Θα θέλαμε να παίξουμε σαμπόρτ σε κάποιο ξένο συγκρότημα.

Γιώργος: Παίζοντας με τους Overcoat και τους Dead Moon, πιστεύω ότι ήταν μία πολύ καλή αρχή και σαν εμπειρία. Πάνος: Δεν περιμέναμε τόσο γρήγορα να γίνει κάτι τέτοιο.

Γιώργος: Γενικά είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί κάποιο γκρούπ στην Ελλάδα που να ταιριάζει με τον ήχο μας. Δυό-τρία απ' όλα όσα έχουμε παίξει, φαίνεται να κολλάνε.

Πάνος: Όπως οι Make Believe, οι Deus, οι Last Drive...

- Μιλώντας για τις τρεις αυτές μπάντες, αμέσως συγκα-

ταλέγετε τους εαυτούς σας στα πολύ ανεβασμένα συγκροτήματα της ελληνικής σκηνής. Ξεφεύγετε από την μέση κατηγορία και μπαίνετε σε άλλες σφαίρες.

Πάνος: Αυτό είναι κάτι που θέλουμε πραγματικά να πετύχουμε.

- Έχετε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας; Αισθάνεστε δηλαδή έτοιμοι να καταλάβετε ένα χώρο πολύ μεγαλύτερο του "AN"; Σε τελική ανάλυση, για να γίνω πιά σαφής, τα περισσότερα γκρούπ ξεπήδησαν από κάποιο συγκεκριμένο χώρο, ενώ εσείς φαίνεστε "αυτοδημιούργητοι". Κατά

πόσο μπορεί ένα γκρούπ να σταθεί μόνο του;

Πάνος: Νομίζω ότι εάν έχει καλά τραγούδια και παίζει σωστά, ο κόσμος μπορεί να το εκτιμήσει χωρίς περιορισμούς.

Γιώργος: Παλιότερα υπήρχε μία νοοτροπία ανάλογης συμπεριφοράς. Τώρα, δε νομίζω να ισχύει κάτι τέτοιο, χώρια που το κοινό που ακούει rock έχει μεγαλώσει αρκετά και δε μπορεί να περιοριστεί σε κάποιους "ειδικούς" χώρους. Εμείς κάνουμε μία προσπάθεια να ανοιχτούμε σε όσο περισσότερο κόσμο μπορούμε. Είναι μάλλον θέμα του τι ζητά το συγκρότημα.

Πάνος: Δηλαδή αν ένα γκρούπ από μόνο του βάζει κάποιους περιορισμούς, αυτό είναι κακό δικό του. Εμείς δε σκοπεύουμε να μπούμε σε τέτοιο λούκι.

- Και ερχόμαστε στον ήχο σας. Ενα πράγμα που εντυπωσιάζει, είναι η εκτενής χρήση του wah-wah στα κομμάτια σας, γεγονός που τελικά δέθηκε αναπόσπαστα με τη μουσική σας. Τι σας ενθουσίασε τόσο, ώστε να το χρησιμοποιείτε και ιδιαίτερα ο Γιώργος;

Γιώργος: Μου αρέσει. Όταν έπαιζα με τον Πάνο, το φέραμε στην πρόβα και σιγά-σιγά άρχισε να μπαίνει στα τραγούδια που φτιάχναμε. Κολλάει, όπως λες και με τον ήχο. Κάποια γκρούπ το χρησιμοποιούν ορισμένες φορές. Σε μας πλέον είναι μέρος του ήχου των Honeydive. Είναι χαρακτηριστικό της κιθάρας μας. Και ένα τρόπος να γεμίσει ο ήχος μας, κάτι που δύσκολα γίνεται με τρία άτομα.

- Δεν έχετε σκεφτεί να προσθέσετε και δεύτερο κιθαρίστα;

Πάνος: Το έχουμε σκεφτεί, αλλά το απορρίψαμε. Είναι θέμα ατόμων.

Γιώργος: Σε πολλά πράγματα θα κολλούσε μία δεύτερη κιθάρα. Θα διευκόλυνε και μένα στο να τραγουδάω πιά άνετα. Γιατί πολλές φορές δεν παίζω πράγματα που θέλω επειδή πρέπει ταυτόχρονα να κάνω τα κύρα φωνητικά. Αλλά εμείς οι τρεις είμαστε καρμπόν σε ένα τρομερά μεγάλο ποσοστό και ένας τέταρτος μπορεί και να χάλαγε το δέσιμό μας. Θα μπορούσαμε

να πάρουμε και τραγουδιστή, αλλά πριν το κάνουμε θελήσαμε να βεβαιωθούμε πως κανείς από μας δε μπορεί να τραγουδήσει. Αφότου έφυγε το Μάρτη ο αρχικός μας τραγουδιστής, για δυό μήνες σχεδόν κάναμε πρόβες χωρίς φωνητικά. Δεν είχαμε συνειδητοποιήσει πως υπήρχε μία μεγάλη παραγωγικότητα στις συνθέσεις μας, είμασταν συνέχεια στο στούντιο, υπήρχε διάθεση, αλλά η έλλειψη φωνητικών, όπως ήταν φυσικό, μας κράταγε χαμηλά. Έτσι με βάλαν να τραγουδήσω... Σιγά-σιγά αρχίσαμε να βεβαιωνόμαστε πως βρισκόμαστε σε καλό δρόμο.

- Πως βλέπετε τα κομμάτια σας "από μέσα";

Γιώργος: Υπάρχει ένας χαρακτηριστικός ήχος, μα πραγματικά πιστεύουμε πως δεν επαναλαμβάνονται. Βέβαια είναι νωρίς ακόμα, αλλά έχουμε γύρω στα 15 και σε κανένα δεν παρατηρούμε ομοιότητα με κάποιο άλλο. Υπάρχει μιά μεγάλη ποικιλία, χωρίς να ξεφεύγουμε από τον ήχο μας. Οσον αφορά το στιχουργικό μέρος, δεν είναι ότι το αμελούμε, απλά τον πρώτο ρόλο τον παίζει η μουσική. Κανένα μέχρι στιγμής κομμάτι δεν ξεκίνησε να γράφεται από στίχους. Πρώτα φτάχνουμε το τραγούδι και προσθέτουμε στίχους αφού ολοκληρωθεί.

Πάνος: Αυτό που μας ενδιαφέρει και το ψάχνουμε ιδιαίτερα, είναι η μελωδία. Θέλουμε να υπάρχει η ένταση και όλα τα συναφή, αλλά και κάτι παράλληλα που να μένει στον ακροατή.

Γιώργος: Να μη γίνεται δηλαδή κουραστικό και να έχει ρεφρέν που να μένει. Δουλεύουμε αρκετά τα φωνητικά μέρη, αλλά πρώτα τελειοποιούμε τη μουσική. Κι αφού γράψουμε τους στίχους, κόβουμε και ράβουμε μέχρι να αισθανθούμε πως το αποτέλεσμα μας ικανοποιεί όλους. Οσον αφορά τους στίχους, τους γράφω εγώ και θα έλεγα ότι δεν έχουν κάποιο συγκεκριμένο θέμα. Είναι μάλλον "αφαιρετικοί". Με αυτό δεν εννοώ πως δεν λένε τίποτε, απλά μπορεί κανείς να τους ερμηνεύσει με πολλούς τρόπους. Σίγουρα δεν είναι πολιτικοί, αλλά ούτε και αφελείς.

- Είσατε αισιόδοξοι;

Γιώργος: Είμαστε, δεδομένου ότι μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα έχουμε καταφέρει περισσότερα απ' όσα μπορούσαμε να σκε-

φτούμε. Είναι βέβαια νωρίς ακόμα, υπάρχει ο ενθουσιασμός, αλλά στόχος μας είναι να συνεχίσουμε. Να κάνουμε γι' αυτό, ότι περνάει απ' το χέρι μας. Ξέρουμε ότι στην Ελλάδα τα πράγματα δεν είναι απλά. Ο κόσμος είναι περιέργος, το κοινό που θα μπορούσε να αγοράσει κάποιο δίσκο μας πολύ μικρό, όλα αυτά τα ξέρουμε, αλλά στο κάτω-κάτω θέλουμε να το παλέψουμε.

- Κάτι για το τέλος;

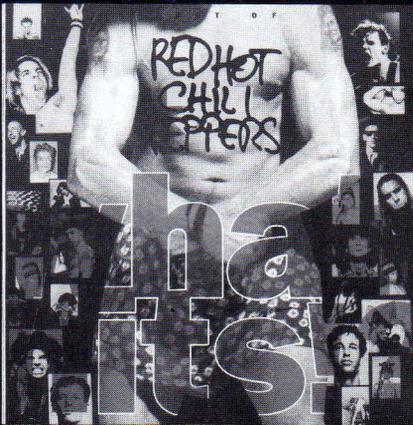
Γιώργος: Θέλουμε να καταλάβει ο κόσμος δύο πράγματα: Το ένα είναι ότι το όνομά μας είναι "Honeydive" και όχι "Honey Dive". Το άλλο, ότι στην Ελλάδα, κάθε φορά που εμφανίζεται ένα νέο συγκρότημα, υπάρχει η τάση να το συγκρίνουν με κάποιο ξένο. Εσύ είσαι ο μόνος που δεν το έθιξες. Ολοι οι άλλοι μας έχουν πρήξει. Λοιπόν: **Δεν είμαστε ένα συγκρότημα από το Seattle και δεν είμαστε οι Έλληνες Sub Popάδες όπως λένε μερικοί!**

- Ίσως αυτό να γίνεται μοιραία, επειδή ακριβώς χρησιμοποιείτε καινούργια στοιχεία.

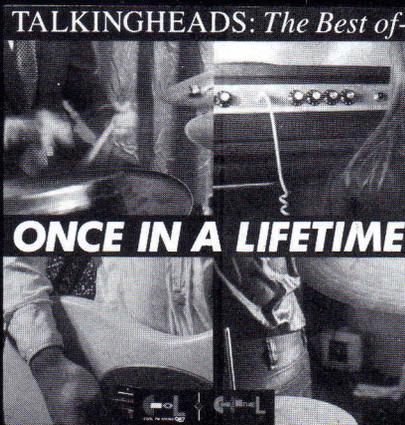
Γιώργος: Θέλω να τονίσω όμως, ότι κι αν αυτό συμβαίνει, εμείς δεν το κάνουμε επειδή είναι της μόδας, όπως συζητιέται σε διάφορους κύκλους. Παίζουμε τη μουσική που μας αρέσει πραγματικά κι όχι γιατί έτυχε αυτή να ακούγεται τώρα. Δεν πιστεύω ότι έχουμε σχέση με αυτά τα συγκροτήματα. Πολλά μας αρέσουν και σίγουρα πολλά δε μας αρέσουν. Καλώς ή κακώς, εμείς είμαστε οι Honeydive και παίζουμε αυτό που μας γουστάρουμε!

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

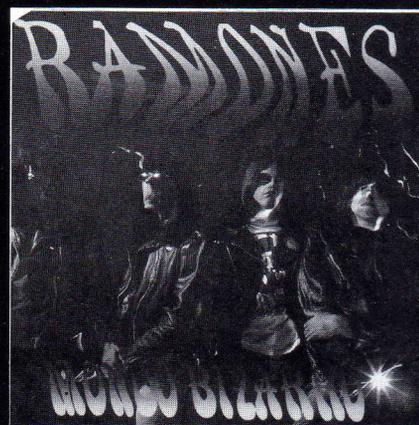
RED HOT CHILI PEPPERS
WHAT HITS 1?

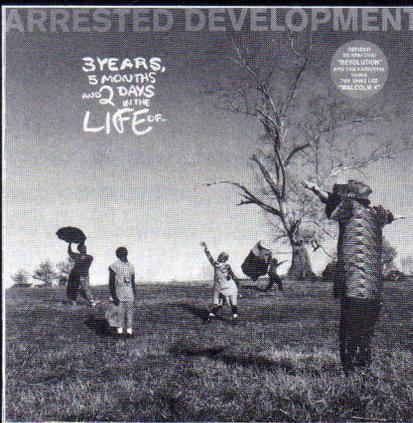
TALKING HEADS
ONCE IN A LIFETIME

RAMONES
MONDO BIZARRO

ARRESTED DEVELOPMENT
3 YEARS, 5 MONTHS AND 2 DAYS IN THE LIFE OF...

E.M.F.
STIGMA

EMI

THE LAST DRIVE

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΘΡΥΨΑΛΑ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΠΟΤΕ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ :
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όπου ο Θοδωρής Κούτσης και ο Γιάννης Καστανάρας παρακολουθούν με δέος τον Γιώργο, τον Αλέξη, το Χρήστο και το Θάνο, τους Last Drive δηλαδή, σε ένα πραγματικό παραλήρημα, που ξεκίνησε για συνέντευξη και πολύ γρήγορα μεταστράφηκε σε συζήτηση που μερικές φορές έφτανε στα όρια της τρέλας! Οι δόσεις ήταν δύο Δεκεμβριάτικα βράδια, ανακατωμένα με χυμούς μύρα και άπειρα τσιγάρα.

Β Ρ Α Δ Ι Α Π Ρ Ω Τ Η

Θοδωρής: Ακούγοντας το "F*head Therapy", ανακάλυψα δύο πλευρές των Drive. Η μία, η γνωστή, πεπατημένη που ξέρουμε πάρα πολύ καλά και μία άλλη, που δεν ήταν τόσο ορατή και που έκανε την εμφάνισή της στο τελευταίο κομμάτι του "Blood Nirvana", το "Fleshdiver". Υπάρχουν δηλαδή τα γρήγορα, σπληνταριστά κομμάτια που είναι χαρακτηριστικά του ήχου σας και ενώ αυτά μέχρι το "Blood Nirvana" κυριαρχούσαν στη δουλειά σας, στο καινούργιο άλμπουμ σχεδόν μοιράζονται με κάποια που ίσως σηματοδοτούν κάτι ποιοτικό σύνθετο, κάτι ποιοτικό καινούργιο. Τί συμβαίνει ακριβώς;

Αλέξης: Αυτό γινόταν πάντα στους Last Drive. Πάντα ψαχνόντουσαν με τα στοιχεία τους γιατί πιστεύω πως σε κάποια φάση είμασταν κυρίαρχοι των τάσεων που υπήρχαν μέσα στο γκρούπ και έτσι χρησιμοποιούσαμε ανάλογα το καθένα. Αυτό που τα συνδέει είναι οι εμπειρίες που είχαμε από το "Blood Nirvana" μέχρι σήμερα.

Θοδωρής: Ακόμα και στο "F*head Entropy" μπορούμε να δούμε πως υπάρχουν κάποια κομμάτια που αποτελούν συνέχεια δέκα χρόνων, ακόμα αν το θέλετε, κι από το πρώτο άλμπουμ. Αλλά είναι και αυτά που ηχούν εντελώς άλλο πράγμα.

Γιώργος: Εγώ προσωπικά, είμαι στο καινούργιο ύφος. Δεν ήταν μία εγκεφαλική κετευθυνση. Αλλάξεαν ένα σωρό πράγματα και πρώτα απ' όλα ο κιθαρίστας. Ειδικά μετά τη Γερμανία γίναν αλλαγές στο πως βλέπαμε μέχρι τότε το συγκρότημα. Οι Last

Drive μπήκαν σε μία φάση να σπάνε περισσότερο τις φόρμες. Επειδή αυτό που μετράει στη μουσική είναι στην ουσία να σπας τις δικές σου φόρμες. Και αυτό κάναμε, με το splash μάλιστα που κι ο Cutler ήταν σ' αυτό το mood. Αλλά και τα κομμάτια που θυμίζουν την "πρώτη" μας φάση είναι εντάξει γιατί αισθάνομαι σα να κάνουμε ένα flash στο παρελθόν, τη στιγμή που βρισκόμαστε δέκα χρόνια μετά. Και είναι περίεργο. Γιατί μπορείς να το κάνεις και μετά από τόσα χρόνια. Κάποιος όμως μπορεί να δει ότι όλα αυτά προέρχονται από την ίδια πηγή που είναι οι Last Drive.

Αλέξης: Σε κάθε δίσκο μας υπήρχαν αυτά τα διαφορετικά στοιχεία. Απλά στον καινούργιο ίσως να είναι εντονότερα γιατί είναι περισσότερο ατμοσφαιρικά.

Θοδωρής: Νομίζετε όμως κι εσείς πως υπάρχουν εδώ δύο εαυτοί των Drive τουλάχιστον.

Γιώργος: Δεν είναι δύο, γιατί δεν πρόκειται για τον ίδιο εαυτό το να παίζεις τα κομμάτια δέκα χρόνια μετά. Δεν έχεις το ίδιο πνεύμα. Οχι ένα πρόσωπο που είχες, αλλά κάτι καινούργιο.

Χρήστος: Πρόσφατα σε κάποιο σταθμό, ακούσαμε μία live εκτέλεση του "Bad Roads" από μία πρόσφατη συναυλία. Το κομμάτι αυτό είχε γραφτεί πολύ πριν το "Blood Nirvana", ήταν μάλιστα να μπει στο "Heatwave". Ακούγοντας λοιπόν το κομμάτι ξανά στο σταθμό, διαπίστωσα πως ναι μεν είναι το ίδιο κομμάτι, αλλά το mood είναι εντελώς διαφορετικό.

Αλέξης: Αυτό που εσύ ονομάζεις "δύο πλευρές των Drive" φάνηκε πολύ τώρα, γιατί στο άλμπουμ αυτό είμασταν πολύ πιό συγκεντρωμένοι και ήταν πολύ συνειδητό το να υπάρχει διαφορετική διάθεση στο ένα κομμάτι από το άλλο.

Γιώργος: Από την άλλη όμως δε μπορείς να περιορίσεις ένα κομμάτι. Δηλαδή να βάλεις μία λογική διαδικασία και να πεις ότι πρέπει να το σπρώξεις με τέτοιο τρόπο που να καταλήξει να είναι ο εαυτός των Drive.

Αλέξης: Υστερα είμασταν και πολύ συνειδητοί σε ότι αφορούσε τη δική μας ψυχική κατάσταση όταν ηχογραφήσαμε συγκεκριμένα κομμάτια.

Γιάννης: Όταν τα προετοιμάζατε, τι γινόταν στην περίπτωση αυτή;

Αλέξης: Αυτό που έγινε στο δίσκο αυτό, είναι πως τα κομμάτια είναι αποτέλεσμα ενός πιό σφιχτού χρόνου δουλειάς από τους προηγούμενους. Η χρονική περίοδος μέσα στην οποία γράφτηκαν τα τραγούδια του "F*head Entropy" είναι ένας χρόνος. Αυτό δε γινόταν στις προηγούμενες δουλειές μας. Οπως είπε κι ο Χρήστος, το "Bad Roads" ήταν γραμμένο τρία σχεδόν χρόνια πριν το χρησιμοποιήσουμε. Η καινούργια φάση φέρνει τα στοιχεία του γκρούπ πιό έντονα στην επιφάνεια. Και καθορίζεται περισσότερο από το διάστημα μέχρι την ηχογράφηση.

Θοδωρής: Ναι, αλλά αυτό έχει να κάνει μόνο με το γράψιμο των κομματιών; Εγώ βλέπω και κάτι παραπάνω. Οτι το "Blood Nirvana" ήταν κατά κάποιο τρόπο ένα concept άλμπουμ, ενώ το καινούργιο αφήνει πολύ πιό έντονα τους δύο εαυτούς -επιμένω σ' αυτό- να βγουν.

Αλέξης: Δεν είναι δύο εαυτοί. Είμαστε εμείς και ο τρόπος που αντιμετωπίζουμε το υλικό μας.

Θάνος: Είναι οι δύο πλευρές ενός εαυτού και νομίζω ότι έγινε ασυνείδητα. Δεν υπήρχε δηλαδή κάποια πορεία για να γράψουν οι Drive τα κομμάτια τους. Και ήταν επόμενο μέσα από τις φάσεις που συνέβησαν τον τελευταίο χρόνο, να βγούν τα συγκεκριμένα κομμάτια.

Αλέξης: Κατά κάποιο τρόπο, η μουσική που φτάχναμε

τροφοδοτούσε την πραγματικότητα και η πραγματικότητα τη μουσική. Κι αυτό γινόταν λίγο πριν μπει ο Θάνος στο συγκρότημα. Μόνο δύο κομμάτια υπήρχαν πριν έρθει ο Θάνος. Το "King Of Jokers" ήταν το πρώτο που γράψαμε όλοι μαζί. Το "Blood Nirvana" είναι πιά "μαύρο" άλμπουμ. Αλλά αν πιάσεις από μιά γωνία το "F*head", είναι ακόμα πιά "μαύρο".

Θοδωρής: Εντάξει, αλλά γιατί τόση μαυρίλα;

Αλέξης: Ετσι λειτουργούμε εμείς. Μέσα από αυτήν βγαίνει και η αισιοδοξία. Όταν το πράγμα είναι πολύ μαύρο, τότε είμαστε αισιόδοξοι.

Γιάννης: Πρέπει όμως να υπάρχουν κάποιοι πράγοντες που να έπαιξαν ρόλο στη νέα σας δημιουργία.

Χρήστος: Πιστευω πως είναι η σχέση μεταξύ μας. Είναι ο σπουδαιότερος παράγοντας για το δίσκο αυτό, οτι κι αν σημαίνει αυτό.

Αλέξης: Εγώ θα πρόσθετα άλλους τρεις παράγοντες. Ο ένας είναι η τουρνέ στη Γερμανία, ο άλλος η ένταξη ενός νέου ατόμου στις τάξεις του γκρούπ και το τρίτο η αίσθηση της διαρκούς αλλαγής από τη στιγμή που ήρθε ο Cutler. Μπήκε μέσα στη διαδικασία και άλλαζε μαζί μας.

Γιάννης: Πως και γιατί διαλέξατε τον Θάνο;

Γιώργος: Σε κάποια φάση πήρε τηλέφωνο, δε μας έσπασε τ' αρχίδια, δε σπάσαμε εμείς τα δικά του κι αυτό ήταν πολύ σημαντικό, γιατί αν εκείνη την εποχή συναντούσαμε κι άλλα πράγματα που μας σπάγαν τ' αρχίδια, ποιός ξέρει που θα είχε πάει η κατάσταση.

Βρισκόμασταν σε ένα αδιέξοδο, στο κατά πόσο έπρεπε να έρθει καινούργιο άτομο στους Drive και τι θα ήταν αυτό. Δεν είμαστε και τόσο hot στο να κάτσουμε να ψαχτούμε. Θέλαμε κάποιον που να μη μας ξέρει. Γιατί αν μας ήξερε... (γέλια). Από την άλλη και ο Πάνος και ο Νίκος ήταν όλα αυτά τα χρόνια μιά γνωριμία 15 χρόνων. Εκείνο που ζητούσαμε, ήταν ένας άνθρωπος που να μπορεί ν' αναδείξει την προσωπικότητά του μέσα στο γκρούπ.

Θάνος: Μου έλεγαν πως θα παίξω στη σημαντικότερη rock μπάντα της Ελλάδας.

Θοδωρής: Εσύ ήξερες τους Drive;

Θάνος: Δεν ήμουν φαν. Τους ήξερα, αλλά δεν είχα δίσκους τους. Είχα πάει και σε συναυλίες. Στο "Ρόδον" δε με είχαν ενθουσιάσει. Είχα φύγει. "Στο "Αν" το ίδιο. Όταν τους είδα στο Λυκαβητό, κάθησα και είπα ότι αυτή η μπάντα είναι διαφορετική, άρχισα να τους παρακολουθώ και τώρα καταλαβαίνω πως όντως παίζω στην καλύτερη μπάντα!

Αλέξης: Μπράβο Θάνο!

Θάνος: Οπως μου τα είπατε τα λέω!

Θοδωρής: Πέρνα από το γραφείο να πληρωθείς!

Αλέξης: Το καλό είναι πως μέσα σ' αυτό το χρόνο συνέβησαν πολλά για το γκρούπ. Εφαγε πολλά "πακέτα", γίναν αρκετές ωραίες φάσεις. Πρέπει να τρως ψυχρολουσίες για να μπορείς

να είσαι μέλος μιάς μπάντας.

Θοδωρής: Δεν είναι πολύς καιρός όμως που γίνονται όλα αυτά τα "πακέτα" και οι ψυχρολουσίες;

Αλέξης: Μα δεν υπάρχουν μπάντες που να είναι μόνο χάι. Τι είναι τελικά ένα rock 'n' roll συγκρότημα; Θα φας τα πακέτα και θα προχωρήσεις.

Γιώργος: Εξαρτάται τι εννοείς, προβλέψιμα, ή απρόβλεπτα; Αν είναι απρόβλεπτα πάει καλά, γιατί δε μπορείς να κάνεις διαφορετικά. Πριν από αυτό το δίσκο, εγώ προσωπικά πέρασα μιά κατάσταση πλήρους αδιαφορίας για το τι θα συμβεί με εταιρείες, για το αν θα βρεθεί ηχολήπτης. Αν είναι κάτι να γίνει, θα γίνει.

Γιάννης: Αφήσατε δηλαδή τα πράγματα να κυλήσουν στην

τύχη.

Αλέξης: Ακριβώς! Και αυτό μου θυμίζει την κουβέντα που είχαμε με τον Cutler την ημέρα που έφυγε. Τελικά μάθαμε να μη νοιαζόμαστε τόσο πολύ για την όλη φάση. Υπήρχε μιά συγκεκριμένη περίοδος στο διάστημα που προηγήθηκε του δίσκου που ολοι είχαμε μπουχτίσει από τις διάφορες μαλακίες σχετικά με το τι πρέπει να κάνουμε και προς τα που να κατευθύνουμε τα πράγματα που αποτελούν την περιφέρεια του γκρούπ. Είδαμε ότι αν δε σταματήσουμε να ασχολούμαστε με την περιφέρεια και δεν αρχίσουμε να κοιτάμε την ουσία θα πάψουμε να τη βρίσκουμε. Κάποια στιγμή τα γράψαμε όλα κι αρχίσαμε το δίσκο. Ίσως η φάση του Αλίμου να έχει να κάνει μ' αυτό. Φορτίζεσαι με πράγματα που αν τελικά τα έγραφες στ' αρχίδια σου δε θα άλλαζε σε τίποτα η ζωή σου μέσα στο συγκρότημα. Το κάνεις κι ή δουλεύει ή δε δουλεύει. Σε μας πιστεύω πως λειτούργησε. Κάποιες στιγμές δεν ήθελα να βλέπω τα παιδιά και να αισθάνομαι πως παίζουμε στο ίδιο γκρούπ. Ακόμα κι αυτή η ταυτότητα όταν κάναμε το δίσκο δεν ήθελα να υπάρχει. Ηθελα προσωπικότητες που να τις δένουν τα στοιχεία που βγαίνουν εκείνη τη στιγμή και μας κάνουν να γουστάρουμε ο ένας τον άλλο. Να μην υπάρχει ούτε καν ο δεσμός από τα πριν. Αυτό εξελίχτηκε και πριν από την ηχογράφηση.

Γιάννης: Δύο χρόνια μετά το "Blood Nirvana", συναντηθήκατε

Ξανά με τον Cutler, ο οποίος πριν έρθει αυτή τη φορά στην Ελλάδα, δεν ήξερε τίποτε για τις προόδους σας και άκουσε εδώ τα demo του "F*head". Αυτή τη φορά πως ήταν τα πράγματα; Πως ήθελε να δουλέψει με τους Last Drive;

Γιώργος: Το μόνο που μπορούμε να πούμε πως γνωρίζαμε και από παλιά είναι ότι ξέραμε πως πρόκειται για έναν άνθρωπο με τον οποίο μπορείς να φτάσεις σε μη προβλέψιμα πράγματα. Και αυτή ήταν η μόνη μας πρόβλεψη! Ηταν γεμάτος ιδέες. Την προηγούμενη φορά δεν ήξερε τι θα συναντήσει, αλλά αυτή τη φορά ήταν προετοιμασμένος. Το καλό ήταν πως βρισκόταν κι εκείνος σε δημιουργική περίοδο επειδή ετοίμαζε και το δικό του άλμπουμ.

Θοδωρής: Εκείνο που θέλω να ρωτήσω ξεφεύγοντας από το άλμπουμ, είναι το εξής: Μετά από τόσα χρόνια, πέρα από το fun που μπορεί να αποκτήσει στην πορεία του ένα rock 'n' roll συγκρότημα, αναγκαστικά μπαίνει σε κάποιο δρόμο που συναντά διάφορα πράγματα. Το ρεκόρ σας είναι ακατάρριπτο. Τι αισθάνεται ένα γκρούπ π.χ. σαν τους Last Drive, παίζοντας όλα αυτά τα χρόνια απέναντι σε ένα κοινό που είναι το ίδιο και που στέκεται μαρμαρωμένο. Ο καθένας θα έφτανε στο σημείο να τα βροντήξει και να φύγει. Τι είναι αυτό που κρατάει τους Drive τόσα χρόνια;

Γιώργος: Όταν συμβαίνουν διάφορα περίεργα, φτάνεις σε ένα σημείο να πιστεύεις ότι αυτό που κάνεις είναι μοναδικό σε σχέση με τα άλλα πράγματα. Είμαστε μία παρά φύσιν κατάσταση. Οπότε ή το δέχεσαι και λες δε γουστάρω και τα παρατάω, ή πως έχει πλάκα να είσαι παρά φύση. Ειδικά όπως είναι τα πράγματα στην Ελλάδα. Το κοινό όμως αλλάζει.

Χρήστος: Υπάρχει μία σχιζοφρενική κατάσταση σε σχέση με την Ελλάδα και με το τι αντιπροσωπεύουμε εμείς εδώ.

Αλέξης: Οι Drive είναι τέσσερα άτομα που ξεκίνησαν από ένα συγκεκριμένο χώρο και αυτός ο χώρος διαμορφώνει τις ιδιαιτερότητές τους. Συν την προσωπικότητα του καθενός.

Θοδωρής: Δηλαδή θεωρείς την ύπαρξη του γκρούπ στην Ελλάδα σαν ταυτόσημη με τη χώρα αυτή;

Αλέξης: Οχι, αντίθετα. Απλά οι Drive ξεκινούν από εδώ.

Γιώργος: Είναι τρελό. Την ίδια στιγμή που μιλάμε με τη Restless για κυκλοφορία του δίσκου μας στην Αμερική, πρέπει να πάμε οι ίδιοι να βρούμε τον τάδε μάντζερ του τάδε μαγαζιού και να του εξηγήσουμε πως το PA πρέπει να ακούγεται παραπάνω απ' ότι ο ενισχυτής κι ότι αυτός είναι ένας νόμος που έχει γίνει πριν από 100 χρόνια. Αυτό είναι το ένα. Το άλλο είναι πως βγαίνεις να παίξεις μπροστά σε ένα κόσμο που στην ουσία δεν έχει βρει την ταυτότητά του μέσα απ' το rock 'n' roll και αυτό είναι πολύ βασικό. Οι Drive πιστεύω πως έχουν βρει μία δικλείδα και δεν πιστεύω πως θα ξεφύγουν ποτέ στην Ελλάδα πέρα από αυτό τον κύκλο.

Θοδωρής: Εγώ δε μιλάω για διεθνή καριέρα και φούμαρα, μιλάω για το πόσο δύσκολο είναι το να επιβιώνεις παίζοντας rock σε μία χώρα σαν την Ελλάδα. Ενώ ένα πράγμα ξεκινάει εν είδη fun, βλέπεις ότι σιγά - σιγά αναγκάζεται να συνδιαλέγεται με μαλακίες, ενώ αν ήταν κάπου αλλού δε θα υπήρχε ανάγκη να ασχοληθεί το ίδιο το γκρούπ με αυτές. Ξαναρωτάω: Τι είναι αυτό που κρατάει τους Drive μαζί;

Γιώργος: Το να έχεις μπει σ' αυτό το πράγμα και να προσπαθείς να αντιστρέψεις τους όρους είναι ένα παιχνίδι.

Θοδωρής: Κατά τη γνώμη μου αυτοκαταστροφικό...

Γιώργος: Ίσως τελικά να υπάρχει έλλειψη θράσους στους Last Drive. Απέναντι στον ίδιο τους τον εαυτό. Το να μη δεχτούν να συνδιαλαγούν ή να μούνε στο trip πραγμάτων που δεν ήταν

από την αρχή προγραμματισμένα μέσα στο μυαλό τους για να μπουν στο trip.

Αλέξης: Εκείνο που κρατάει το γκρούπ είναι οι ίδιοι οι Last Drive. Και οι ιδιαιτερότητές τους. Δηλαδή έχει δημιουργηθεί μία ιδιοσυγκρασία του ίδιου του γκρούπ, που μέσα της αισθανόμαστε όπως το ψάρι μέσα στο νερό. Μπορεί να λειτουργήσει και ίσως αυτές είναι οι στιγμές που γράφουν. Ετσι όπως το βλέπω, δε νομίζω πως για τους Drive η φάση Ελλάδα ή η φάση εξωτερικό έχει μεγάλη σημασία. Είμαστε ένα γκρούπ του κόσμου. Μπορούμε να μεταφέρουμε το μήνυμά μας παντού.

Κάπου εδώ, η κουβέντα "φεύγει". Περιστρέφεται γύρω από την Αμερική, το σεβασμό των δικαιωμάτων των μειονοτήτων και ένα σωρό άλλα θέματα που μας οδηγούν ξαφνικά στο συμπέρασμα πως η συζήτηση έχει χάσει το πραγματικό της νόημα. Ίσως και να μην είναι αυτή που ζητούσαμε. Η ώρα είναι προχωρημένη, περασμένα μεσάνυχτα και όλοι είμαστε κουρασμένοι. Το ραντεβού κλείνεται για δυό μέρες μετά. Ημέρα Τετάρτη, παραμονή της συγκέντρωσης για τη Μακεδονία, το σπίτι του Χρήστου και της Σάντρας που μας φιλοξενεί, αντηχεί από δημοτικά τραγούδια, προετοιμασία για την μεγαλειώδη συνάθροιση ενός εκατομμυρίου Κρετινών. Είμαστε όλοι εκεί, "κάτι" λείπει, το παρακάμπτουμε με χίλια ζόρια και προσπαθούμε να βγάλουμε τα σώψυχά μας προς τέρψιν όλων εσάς που θέλετε να μάθετε για τους Last Drive, αυτά που κανένας δε θα σας πει...

Β Ρ Α Δ Ι Α Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Η

Η συζήτηση έχει πάρει μία τροπή έντονης κουβέντας. Εχουμε φτάσει στο σημείο που αποτελεί και μία απορία του κόσμου: Οι Last Drive τόσα χρόνια λειτουργούν έξω από τις συναυλίες με ένα κλειστό κύκλωμα ανθρώπων που αποτελούν την παρέα τους εδώ και πολλά χρόνια. Πολλοί κατά καιρούς θέλησαν να μπουν σ' αυτό το "παιχνίδι", αλλά ελάχιστοι τηρούσαν τις κατάλληλες προδιαγραφές. Και αυτό κυρίως επειδή πλησίαζαν τα παιδιά γιατί ήταν οι Drive και όχι κάποιοι απλοί τύποι που προσπαθούν να διασκεδάσουν τη ζωή τους.

Χρήστος: Προσωπικά με ενοχλεί όταν καταλαβαίνω πως κάποιοι έρχονται και μου μιλούν επειδή παίζω στους Drive.

Θοδωρής: Από τη στιγμή που είσαι δημόσιο πρόσωπο, είσαι ευάλωτος στον καθένα που θέλει να σε θεωρεί δικό του.

Γιώργος: Εσύ μπορεί να το βλέπεις έτσι, αλλά εμένα μου αρέσει αυτό. Μπορείς να τον διαολοστείλεις, αλλά δεν το κάνεις και προσπαθείς να βρεις μία διπλωματική οδό για να του ξεφύγεις. Αλλά στην ουσία δεν παίζεις στα ίδια νερά, επειδή κι εσύ δεν θέλεις να φύγεις από τη θέση στην οποία βρίσκεσαι. Αλλά για μένα αυτή είναι η μαλακία. Το να μη μπορείς να κουνηθείς από τη θέση που είσαι. Είσαι αυτός που νομίζεις ότι είσαι, αλλά για κάποιον απέξω είσαι κάποιος άλλος. Για τη μάνα σου είσαι κάτι άλλο. Μπορεί να βλέπει σε σένα πράγματα που εσύ έχεις πάψει να κάνεις εδώ και χρόνια. Είναι τόσο εύθραυστη η κατανόηση του τι είναι ο καθένας και τι στην πραγματικότητα είναι κι αν υπάρχει πραγματικότητα... Για μένα είναι χριστιανική κίνηση το να ακούσεις αυτά που θέλει να σου πει ο άλλος τη στιγμή που έχεις επέμβει στη ζωή του.

Αλέξης: Αυτό σημαίνει όμως πως άθελά σου, σχηματίζεται μία πολύ προσωπική σχέση. Η φάση λειτουργεί σε ένα γενικό επίπεδο και ταυτόχρονα πολύ προσωπικό. Εκεί είναι και η όλη

μαγκιά. Αυτή είναι η γνώμη μου.

Χρήστος: Ναι, αυτή είναι και η ουσία του rock 'n' roll. Αλλά από την άλλη δε μπορείς να ικανοποιείς όλους τους ανθρώπους κι ούτε επειδή παίζεις σε ένα συγκρότημα να έχεις το ρόλο του "ξέρω κάτι παραπάνω από σένα", ή "ακολουθήστε με".

Γιώργος: Εκείνοι το βλέπουν έτσι, όχι εσύ!

Χρήστος: Όταν φτάνουμε σε σημείο επαφής με αυτούς τους ανθρώπους, τελικά κάπου υπάρχει μπέρδεμα.

Γιώργος: Υπάρχει και αρκετή παράνοια σ' αυτό το σημείο, ακόμα και σ' αυτή την περίπτωση που εγώ γουστάρω να παίζω με τη φάση αυτή.

Αλέξης: Ομως και πάλι. Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα πράγματα με τους Drive τόσα χρόνια είναι πως γνωρίσαμε ένα κάρο ανθρώπους. Χέσε τις κάστες, χέσε τις παρέες... Κάποιους άσχετους, κάποια ούφο που ήρθαν μόνο και μόνο για τη μουσική. Τελικά είχαμε αποκτήσει μαζί τους μία προσωπική σχέση χωρίς να το έχουμε καταλάβει και στην πορεία βγήκε.

Χρήστος: Πάντα μ' ενδιαφέρει να ακούω μία γνώμη. Μου αρέσει το ότι οι άνθρωποι βλέπουν πράγματα στη μουσική στη δικιά σου που εσύ δεν τα βλέπεις από την αρχή και τελικά να έχει δίκιο.

Γιάννης: Σίγουρα, αλλά τελικά πολύς κόσμος που δε σας ξέρει θα αναρωτιέται αν σκοπός των Drive είναι να ανεβάσουν πραγματικά το κοινό, να το οδηγήσουν να πάρει θετικά στοιχεία.

Αλέξης: Εξαρτάται γιατί το αρνητικό μπορεί να λειτουργήσει τελικά θετικά για κάποιους.

Γιώργος: Είναι σχετική αυτή η ισορροπία.

Αλέξης: Σημασία έχει να παίρνει κάποιος αυτά που θέλει.

Χρήστος: Και στο κάτω κάτω, καλό είναι να ακούει τη μουσική και να μη γνωρίζει τα άτομα που την εκτελούν. Υπάρχουν συγκροτήματα που η μουσική τους μου αρέσει πάρα πολύ και όταν τους γνωρίζω προσωπικά είναι εντελώς μαλάκες. Αλλά δε μ' ενδιαφέρει αυτό. Σημασία έχει πως με τη μουσική τους παίρνω κάποια θετικά πράγματα.

Αλέξης: Εγώ θα ήθελα οι δίσκοι μου όλοι να είχαν λευκό εξώφυλλο. Θα ήταν ένα πολύ καλό σημείο, να μην ξέρω ποιός

είναι αυτός που παίζει. Απλά να δέχομαι το έργο του. Αυτό ακούγεται ακραίο, αλλά έτσι είναι. Για πολλά πράγματα πίστευα πως ήταν υγιή και τελικά μου βγήκαν σκέτη αρρώστεια. Στη ζωή των Drive όμως, το υγιές και το αρρωστημένο αλλάζουν καθημερινά ρόλους.

Θοδωρής: Τι σε κάνει να λες κάτι τέτοιο;

Αλέξης: Εξαρτάται τι θέλεις και πως θα σου βγει. Το να πάρει για παράδειγμα ένα κιθαρίστα που είναι 20 χρονών μπορεί να είναι τρομερά αρρωστημένο, αλλά και τρομερά υγιές. Η, το να είσαι 200 ώρες συνέχεια σε ένα βαν και να πηγαίνεις, μπορεί να είναι και τα δύο ταυτόχρονα. Τελικά σε μας, είναι η προσωπικότητα που κάνει το παιχνίδι κι όχι οι καταστάσεις. Οι καταστάσεις χρωματίζονται μέσα απ' την προσωπικότητά σου. Οι άνθρωποι έχουν ένα μαγικό άγγιγμα που κρύβει την προσωπικότητά τους.

Θοδωρής: Εγώ πιστεύω πως η προσωπικότητα αλλάζει ανάλογα με τις εμπειρίες, μ' αυτά που βλέπεις, μ' αυτά που κάνεις, μ' αυτά που διαβάσεις, μ' αυτούς που συναναστρέφεις, έτσι δεν είναι;

Αλέξης: Δε συμβαίνει σε όλους τους ανθρώπους αυτό. Υπάρχουν άνθρωποι που είναι εγκλωβισμένοι και για εκείνους η εμπειρία είναι κάτι πολύ μακρινό. Πιστεύω πως υπάρχουν άνθρωποι τελειωμένοι. Περιορισμένου πεδίου. Που ξέρουν πως το πεδίο τους θα είναι το ίδιο μέχρι την ώρα που θα πεθάνουν.

Χρήστος: Υπάρχουν όρια, αλλά δε συμφωνώ πως θα μείνουν οι ίδιοι σε όλοι τους τη ζωή.

Αλέξης: Ναι, αλλά ο καθένας βρίσκεται εκεί που θέλει να είναι. Υπάρχει μι αίσθηση ευθύνης στη ζωή του. Αν ήθελε να βρίσκεται κάπου αλλού, θα ήταν κάπου αλλού. Και αυτό μπορώ να πω και για τους Drive. Είναι εκεί που ήθελαν να είναι.

Θάνος: Πιστεύεις δηλαδή ότι έχεις φτάσει σε ένα όριο;

Αλέξης: Οχι βέβαια. Σήμερα είμαι εδώ, αύριο θα μπορούσα να είμαι κάπου αλλού. Αλλά αυτή τη στιγμή είμαι εδώ, επειδή θέλω να είμαι εδώ. Είχα αναλάβει πλήρως τις ευθύνες μου όταν έκανα τις επιλογές μου. Η ενέργειά μου με έφερε εδώ και η θέλησή μου γι' αυτό ήταν πραγματική.

Θάνος: Πιστεύεις ότι μπορείς να το ελέγξεις αυτό;

Αλέξης: Ναι, εφόσον είμαι πλήρης των ευθυνών μου.

Χρήστος: Δε νιώθεις όμως κάποιες φορές να θέλεις να βρεθείς κάπου, αλλά είσαι εγκλωβισμένος; Να θέλεις να φύγεις και να μη μπορείς

Αλέξης: Ξέρεις τι θέλω να πω; Οι Drive είναι εδώ, σε ένα συγκεκριμένο status. Η ενέργειά τους τους έφερε εδώ. Δεν τους έριξε κάποιος. Η προσπάθειά τους έφερε. Πόσοι όμως έχουν συνειδητοποιήσει πως ο καθένας είναι υπεύθυνος για τη θέση του; Γιατί αν το είχαν, δε θα υπήρχε η γκρίνια. Αν τελικά παραδεχτείς πως η ενέργεια που κατέβαλες για να φτάσεις κάπου ήταν αυτή που έπρεπε.

Θοδωρής: Περιμένε! Δεν πιστεύεις πως υπάρχουν ένα σωρό

αντικειμενικοί παράγοντες που σε επηρεάζουν και σε κατευθύνουν σε ένα μεγάλο ποσοστό;

Αλέξης: Το πιστεύω. Αλλά από την άλλη πιστεύω ότι εσύ είσαι τελικά ο κυρίαρχος της κατάστασης.

Χρήστος: Οχι πάντα...

Αλέξης: Εντάξει, αλλά αυτό μου ακούγεται πολύ ηττοπαθές.

Γιάννης: Είναι όμως μία κατάσταση που οποιοσδήποτε αντιμετωπίζει στην καθημερινή ζωή του. Δε μπορείς να έχεις συνέχεια την απολυτότητα του "εγώ είμαι στο καβούκι μου και είμαι καλά ή είμαι χάλια". Ερχεσαι σε συναναστροφή με τον έξω κόσμο που μπορεί να παίξει κάποιο ρόλο στη δική σου εξέλιξη.

Θοδωρής: Μου φαίνεται λίγο "θεικό" Αλέξη, το να λες ότι αισθάνεσαι πλήρως ευθυνών για κάθε σου κίνηση. Εντάξει, καθένας έχει μεγάλο μερίδιο ευθυνών για όσα κάνει και είναι μαλακία να λες "παρασύρθηκα", "η κοινωνία φταίει" και διάφορα τέτοια. Μπορεί να υπήρξε κάτι που προσπάθησες να πολεμήσεις, αλλά απέτυχες.

Αλέξης: Αρα, δεν είσαι εκεί που θέλεις και πάλι;

Θοδωρής: Οχι, βρίσκεσαι εκεί που είσαι αναγκασμένος να είσαι.

Χρήστος: Για μένα παίζει μεγάλο ρόλο και ο συναισθηματικός παράγοντας.

Αλέξης: Ναι, αλλά το συναίσθημα είσαι εσύ! Είσαι εδώ, επειδή στο υπαγόρευε το συναίσθημά σου.

Χρήστος: Δεν είναι πάντα έτσι.

Θοδωρής: Δεν σου έχει τύχει ποτέ να πεις θέλω να το κάνω αλλά δε με παίρνει;

Αλέξης: Οχι! Και θα σας πω πως το εννοώ. Αν δε με παίρνει σημαίνει ότι δεν είμαι έτοιμος να το κάνω. Αρα, δεν το κάνω.

Γιώργος: Πιστεύω πως όσο ρόλο παίζει ο αντικειμενικός

παράγων, άλλο τόσο δεν παίζει. Δηλαδή ζεις σε ένα γαμημένο κόσμο που δεν έχεις επιλογές. Έχεις ψευδαίσθηση επιλογών στα πάντα γι' αυτό ένα που μπορείς να κάνεις είναι να τον γράψεις στ' αρχίδια σου, οπότε άμα θέλεις μπορείς να πας οπουδήποτε. Αλλά δε θα είναι επιλογή. Θα είναι η μη δυνατότητα επιλογής. Ολα είναι έτσι φτιαγμένα ώστε να μη μπορεί να υπάρξει επιλογή που να σε φέρει σε οργασμό. Κι επειδή δεν έχεις επιλογή, γι' αυτό και πρέπει να το γαμήσεις εντελώς!

Χρήστος: Το δέχομαι αυτό.

Θάνος: Ναι, αλλά προσέχοντας να μη γαμήσεις την ίδια σου τη ζωή.

Γιώργος: Δε μπορείς όμως απ' τη στιγμή που θα γεννηθείς να λες στον εαυτό σου "εγώ δε θα γαμήσω τη ζωή μου", γιατί το μόνο που θα κάνεις τότε, είναι να κλείσεις τα πατζούρια και να λες "η ζωή μου προστατεύεται κι εδώ είμαι μιά χαρά".

Θάνος: Αυτό όμως παίζει στον καθένα, το τι θέλει να κάνει και τι είναι πραγματικά η ζωή.

Γιώργος: Σίγουρα παίζει. Εκεί είναι που ρισκάρεις.

Αλέξης: Εκεί τελικά μπορεί και να βρεις την ικανοποίηση γιατί πίσω απ' το κάθε τι ψάχνεις να βρεις το driving force, το driving force πίσω απ' τους Last Drive.

Χρήστος: Αν όμως σκεφτόσουν πως κάτι είναι άσχημο, θα το δοκίμαζες;

Γιώργος: Ο σαδομαζοχισμός είναι μέσα στη φύση. Οι άνθρωποι πηγαίνουν πολλές φορές συνειδητά και βρίσκουν απόλαυση σε κάτι που τελικά θα τους βγει άσχημα. Το διαφορετικό σε ικανοποιεί. Εγώ πιστεύω πως είναι ζήτημα διαφορετικού. Τα υπόλοιπα είναι rules of the world.

Αλέξης: Ψάχνοντας να βρείτε driving force πίσω απ' τους Last Drive, έτσι όπως μας ξέρετε, τι θα πιστεύατε πως είναι αυτό;

Γιάννης: Ο καθένας πλάθει το μύθο του για ένα συγκρότημα, άσχετα το πόσο καλά σας ξερει. Οπότε έχω κι εγώ τις επιλογές μου απέναντί σας. Η θα ψάξω να βρω αυτή την κινητήρια δύναμη στο συγκρότημα και στη μουσική σας, ή στον καθένα σας προσωπικά σε όποιο επίπεδο θα με ενδιέφερε προκειμένου να σας δω σαν οντότητες πλέον. Νομίζω πως η δεύτερη επιλογή είναι και η πιό σωστή.

Αλέξης: Εκείνο που συγκινεί εμένα στους Last Drive, είναι το ότι έχουν εντελώς ηδονιστικές προσωπικότητες, προσπαθούν να απολαύσουν την κάθε τους στιγμή. Υπάρχει ένα κοινό κίνητρο.

Χρήστος: Εσύ το πιστεύεις αυτό το πράγμα; Και ποιό είναι αυτό;

Αλέξης: Η ηδονή. Η απόλαυση.

Χρήστος: Υπάρχει αυτό που λες, αλλά νομίζω ότι κάπου τη βλέπουμε και διαφορετικά.

Θάνος: Η άποψή μου είναι πως το κίνητρο πίσω από το γκρούπ είναι η αφορμή για να φτάσει ο καθένας μας στο προσωπικό του όριο. Απλά, η χημεία των τεσσάρων μας έχει κοινό σκοπό.

Αλέξης: Η καλύτερη περίπτωση είναι να παρασέρνεις κι άλλους στη δική σου απόλαυση. Δηλαδή να το κάνεις για τον εαυτό σου και μετά να βλέπεις πως μπαίνουν κι άλλοι στο ίδιο trip. Πρώτα όμως πρέπει να φτάσεις μόνος εκεί που θέλεις ψάχνοντας τον εαυτό σου κι αν το κάνεις άδολα θα δεις ότι όλος ο κόσμος είναι μαζί σου. Γιατί ο καθένας θα κάνει το ίδιο για πάρτη του και τελικά θα είστε όλοι μαζί. Ο τελικός μας σκοπός είναι ο διονυσιαμός και θα είμασταν πραγματικά ευτυχημένοι να παρασύρουμε τον κόσμο σ' αυτόν. Θα έχουμε πετύχει. Είναι μιά φάση καθαρτική.

Γιάννης: Ναι, αλλά υπάρχει κίνδυνος να εξατομικευτείς.

Αλέξης: Αν το κάνεις πραγματικά για σένα κι όχι για να καθοριστείς μέσα απ' τους άλλους, τότε το κάνεις για όλους.

Χρήστος: Αυτή είναι η διαφορά των μεγάλων γκρούπ από τα άλλα.

Αλέξης: Αυτό είναι βαριά κουβέντα, δεν ξέρω ποιό είναι μεγάλο γκρούπ... Κάπου είναι αυταρέσκεια να λες κάτι τέτοιο.

Χρήστος: Μα δεν το λέω για να δείξω κάτι τέτοιο. Απλά διαχωρίζω την ποιότητα. Τα καλά γκρούπ το εννοούν και τα κακά όχι.

Αλέξης: Και με την ευκαιρία ξαναγυρνάω στα live. Απ' όλα αυτά που δημιουργούνται πάνω στη σκηνή με τους Last Drive, ίσως να υπάρχουν και μερικά που ενοχλούν. Αυτή όμως είναι η φάση των Last Drive. Δηλαδή, είναι τελείως απρόοπτα. Και το πιστεύω γιατί αν βγαίναμε στη σκηνή σκεπτόμενοι πως θα κρατήσουμε τα όργανά μας και μόνον αυτό δε θάμαστε οι Last Drive.

Θοδωρής: Τόσα χρόνια παρακολουθώ τους Drive και ποτέ δε με ενόχλησαν οι τεχνικές λεπτομέρειες των συναυλιών τους. Με ενδιέφερε πάντοτε το αίσθημα που βγάζουν προς τα έξω και που είναι μοναδικό. Αλλά μερικές φορές υπάρχουν ανικειμενικές δυσκολίες στο να βγει αυτό προς τα έξω.

Χρήστος: Μα αυτό συμβαίνει γιατί έτσι είμαστε. Ακόμα και σε ένα κακό live.

Αλέξης: Ναι αλλά φοβάμαι πως αυτή είναι μιά φτηνή δικαιολογία για όλες τις πατατιές που έχουμε κάνει.

Χρήστος: Οχι! Γιατί αν δε θέλαμε να είναι έτσι οι Last Drive, δε θα είμασταν από την αρχή έτσι.

Θοδωρής: Αν, όπως λέει ο Αλέξης αυτό δεν είναι μιά έτοιμη δικαιολογία, αυτό σημαίνει πως οι Drive στα μυαλά σας είναι κάτι παραπάνω από ένα rock γκρούπ που βγαίνει και αντικειμενικός σκοπός του είναι να παίξει και να γουστάρει και

ο κόσμος. Είναι κάτι βαθύτερο. Μπορούμε να το δούμε αυτό;

Αλέξης: Όταν εγώ παίζω σε μιά μπάντα και η μπάντα "πετάει", μαζί της "πετάει" και όλο το κλαμπ. Οπότε δε μπορώ να πω πως αυτή είναι μιά λειτουργία τεσσάρων μόνο ανθρώπων. Θυμάμαι μιά φάση, παλιά στον "Πήγασο" που παίζαμε και είχα φλασάρι τόσο που πίστευα ότι ο κόσμος δεν ήταν μόνο μπροστά μας. Αισθανόμουν ότι βρισκόταν παντού, ότι είχε κάνει ένα κύκλο γύρω μας. Τελικά αυτό είναι. Να μην αισθάνεσαι τον κόσμο μπροστά σου, να τον αισθάνεσαι δίπλα σου, πάνω σου, παντού.

Χρήστος: Για μένα είναι λάθος όταν είμαι πάνω στη σκηνή το να δίνω μεγάλη σημασία στον κόσμο. Ο, τι είναι να γίνει έχει να κάνει περισσότερο με μας παρά με το κοινό.

Αλέξης: Αυτό είναι εγωιστικό.

Χρήστος: Δεν είναι, γιατί υπάρχουν φορές που ο κόσμος δεν καταλαβαίνει τι γίνεται πάνω στη σκηνή και αυτό ρίχνει τους Last Drive. Το έχω ζήσει πολλές φορές. Είναι κάτι που δεν το γουστάρω.

Αλέξης: Δε γουστάρεις να παίρνεις τα κακά πράγματα από τον κόσμο. Μπορείς όμως να πάρεις τα καλά.

Χρήστος: Έχεις αντίρρηση, ότι ένα κακό κοινό σε ρίχνει;

Γιώργος: Κοίταξε, εμένα το μόνο που με ενδιαφέρει όταν βγαίνω στη σκηνή, είναι να σκάψω το κλαμπ και τίποτε άλλο.

Αλέξης: Τελικά, Χρήστο, τι είναι ένα κακό κοινό; Μπορεί να είναι μιά μαζωξη από θρησκόληπτες γεροντοκόρες κι εσύ με τη μουσική σου να τις σκοτώσεις. Και αυτό είναι καλό γιατί λειτουργείς ακόμα και σ' αυτή την περίπτωση.

Γιώργος: Όπως είπα, το μόνο που μ' ενδιαφέρει είναι να σκάψω το κλαμπ. Δε θυμάμαι τίποτε από τα live. Πρέπει να είναι κάτι πολύ μέσα στην πραγματικότητα για να τη δω διαφορετικά. Δε μ' απασχολεί το κοινό. Όσοι βρίσκονται εκεί μέσα είναι Ο.Κ. Τώρα πιά ξέρουν τι πάνε να δούν. Παίξε για να τα σπάσεις όλα. Πιστεύω πως όταν βγαίνεις να παίξεις, η μεγαλύτερή σου δύναμη είναι εκείνη που κρύβει το πνεύμα σου. Κι αυτό είναι σημαντικό. Γιατί το σώμα σου ούτως ή άλλως είναι εκεί.

Γιάννης: Είναι σα να λες πως είσαι κάθε στιγμή έτοιμος να βγεις να παίξεις...

Γιώργος: Ναι, ακόμα και σε φάσεις που είμαι λιώμα έχω δει ότι δεν έχουν επέμβει άλλοι παράγοντες. Τελικά, τι είναι αυτό το πράγμα που σε κάνει να μην μπορείς να αντέξεις κάποιες φορές; Σίγουρα πάντως όχι το "λιώμα"... Το rock 'n' roll είναι για να είσαι "λιώμα"! Αν σου πουν πως το στομάχι σου είναι χάλια και πως κινδυνεύεις να πεθάνεις για παράδειγμα, αλλά την ίδια στιγμή παίζει κάτι πολύ σημαντικό στη ζωή σου, αν χρειαστεί, θα πάρεις το αεροπλάνο να βρεθείς εκεί που πρέπει, έχοντας ξεχάσει το στομάχι σου. Πιστεύω ότι υπάρχουν τρομερές δυνάμεις μέσα στον άνθρωπο. Εχω πιάσει τον εαυτό μου σε συναυλία με το χέρι ματωμένο από τις χορδές, από τον αγκώνα μέχρι τα δαχτυλα. Αν αυτό μου συνέβαινε σπίτι, το πρώτο που θα έκανα θα ήταν να βάλω οινόπνευμα. Στο live το είχα γράψει σ' αρχίδια μου. Υπάρχουν κάποιες ουσίες του εγκεφάλου που κυλάνε στο σώμα σου και σου δίνουν δύναμη.

Του χρόνου οι Last Drive γίνονται δέκα χρονών. Ετοιμάζουν εκπλήξεις, ετοιμάζουν μιά περιοδεία στην Ισπανία και πιθανόν και σε άλλες νοτιοευρωπαϊκές χώρες, η κατάληξη της οποίας θα είναι η Αθήνα, οπότε... Αλλά μη σας τα πούμε και όλα. Προς το παρόν, το "F*head Entropy" τη στιγμή αυτή θα πρέπει να βρίσκεται στα καταστήματα και οι Last Drive σας υπόσχονται να περάσετε μαζί του τα πιό συγκλονιστικά Χριστούγεννα της ζωής σας!

Survival Kit

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΜΠΙΑΜΠΟΥΡΗ

"ΕΠΕΙΓΟΝ! ΕΠΕΙΓΟΝ! ΕΠΕΙΓΟΝ! ΕΠΕΙΓΟΝ! ΕΠΕΙΓΟΝ!"

Προς Πολίτη Νο
0092152673-9819

Με το παρόν σας πληροφορούμε ότι ο αυτόματος κυβερνητικός ανιχνευτής σκέψεων υπ' αριθμ. 06032512, που την 13ην του τρέχοντος μηνός ήλεγχε το οικοδομικό τετράγωνο όπου διαμένετε, κατέγραψε σαφείς ηλεκτροεγκεφαλικές ενδείξεις σκέψεων αγάπης και ελευθερίας.

Η αποκωδικοποίηση των σημάτων απέδειξε ότι οι προαναφερθείσες ανατρεπτικές σκέψεις είχαν δείκτη νευρικής δραστηριότητας ταυτόσημο με τον δικό σας. Σας υπενθυμίζουμε ότι τέτοιου είδους πράξεις αποτελούν κατάφορη παραβίαση του Οικουμενικού Νόμου διατήρησης της τάξης και της ασφάλειας και σας προειδοποιούμε ότι τυγχόν επανάληψη του συμβάντος θα έχει ως αποτέλεσμα το άμεσο σβήσιμο των αρχείων της μνήμης σας και τον τερματισμό της υπαλληλίας του Κράτους. Ευελπιστούμε ότι θα συμμορφωθείτε.

Κρατική Επιτροπή Ελέγχου Ατομικών Διαφοροποιήσεων
ΕΠΕΙΓΟΝ! ΕΠΕΙΓΟΝ! ΕΠΕΙΓΟΝ! ΕΠΕΙΓΟΝ! ΕΠΕΙΓΟΝ!"

ε καθυστέρηση ενός τεύχους (ένεκα συγκυριών) το SURVIVAL KIT γίνεται δύο χρονών. Τι σημαίνει αυτό; Πάντως όχι ότι ενηλικιώθηκε! Τέτοιου είδους μαλακίες δε θα ακούσετε ποτέ από μένα. Η "ενηλικίωση" συμβολίζει την πλήρη υποταγή στον "φυσιολογικό" τρόπο σκέψης, την αφομοίωση, την παράδοση κάθε ελπίδας και τον τερματισμό κάθε προσπάθειας διαφοροποίησης, τη σοβαρότητα και τη σοβαροφάνεια. Με βάση αυτόν τον ορισμό, η στήλη αυτή δεν πρόκειται να ενηλικιωθεί ποτέ. Προτιμά να εξελίσσεται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Σκοπός της είναι να γίνεται όλο και πιο παρανοική με το πέρασ του χρόνου. Να αντιβαίνει όλο και περισσότερο στις υπάρχουσες νόρμες, να προσφέρει νέες διεξόδους, νέους δρόμους, νέα στοιχεία, να δημιουργήσει ένα νέο τρόπο σκέψης, ένα διαφορετικό τρόπο σκέψης. Αυτή η στήλη θα συνεχίσει ακάθεκτη να δίνει τους απαγορευμένους της καρπούς σε όσους νοιώθουν την ανάγκη και έχουν το θάρρος να διαφοροποιηθούν. Και δε θα μαλακώσει, ούτε θα ξεπουληθεί ποτέ. Το SURVIVAL KIT αυτού του τεύχους είναι αφιερωμένο σε όλους τους ανθρώπους που το στήριξαν με οποιοδήποτε τρόπο. Αυτοί ξέρουν ποιοί είναι.

η δεύτερή μας χρονιά την εγκαινιάζουμε με το True Detective, το πιο σημαντικό true crime περιοδικό στην Ευρώπη. Το T.D. βγαίνει από τη δεκαετία του '60 και είναι το πιο πετυχημένο περιοδικό μιάς σειράς που περιλαμβάνει τίτλους ό-

SEPTEMBER 1991 £1.25

TRUE DETECTIVE

PORTSMOUTH
SEX-PEST MURDER MYSTERY
Who Strangled Madge Cleife?

PLUS

FED HUMAN FLESH TO HIS CHAINED WOMEN!

πως "Murder Most Foul", "True Crime", "Master Detective" κ.α. Στις σελίδες κάθε μηνιαίου τεύχους, αναλύονται διάφορα πραγματικά εγκλήματα που έγιναν στον αιώνα που διανύουμε. Το ιστορικό συνοδεύουν κάθε φορά τα αποκόμματα εφημερίδων που αναφέρονται στο εκάστοτε έγκλημα και οι απόψεις - αναλύσεις των αρθρογράφων, ενώ δε λείπουν και κάποιες καλές εκπλήξεις, όπως τα αφιερώματα σε γνωστούς σειριακούς δολοφόνους και οι συνεντεύξεις με μεγάλα ονόματα της παγκόσμιας ιατροδικαστικής και εγκληματολογίας

όπως ο Colin Wilson (1) και ο John Douglas (2). Όπως άλλωστε φανερώνει και ο τίτλος του περιοδικού, κάθε έγκλημα αναλύεται από καθαρά ντετεκτιβίστικη σκοπιά και στόχος κάθε άρθρου είναι να φτάσει στο δολοφόνο. Σε περιπτώσεις ανεξιχνίαστων φόνων, τα άρθρα φροντίζουν πάντα να αφήνουν υπαινιγμούς για πιθανούς υπόπτους και δεν είναι λίγες οι φορές που στην 35χρονη ιστορία του T.D., που τα άρθρα αυτά οδηγούσαν τις δικτυκτικές αρχές στο δολοφόνο. Αν και το T.D. απευθύνεται σε ένα ευρύ αναγνωστικό φάσμα και εκδίδεται

σε μία υπερ-συντηρητική και κουμπωμένη κοινωνία, οι ανατριχιαστικά λεπτομερείς περιγραφές δε λείπουν και τα κείμενα δε χαρίζουν κάστανα σε κανέναν. Από την άλλη πλευ-

ρα, η καθαρά εκμεταλλευτική (βλ. **exploitation**) οπτική γωνία υπό την οποία εξετάζεται κάθε έγκλημα, δεν αφήνει περιθώρια για νεκρολογίες και μοιρολόγια. Τα θύματα αντιμετωπίζονται ψυχρά και απρόσωπα, σα να μην έζησαν ποτέ. Στα άρθρα του T.D. δε θα βρείτε ούτε κοινωνιολογικές αναλύσεις, ούτε περισπούδαστες ψυχοπαθολογικές θεωρήσεις. Δε θα ήταν άδικο αν λέγαμε πως πολλά άρθρα έχουν αυτή την αισθητική (ή μάλλον **αν-αισθητική**) μιάς λαϊκής εφημερίδα που καθιστά τέτοια μακάβρια θέματα ευκολοδιάβαστα. Το ότι τα περιοδικά της σειράς του T.D. βγαίνουν εδώ και πάνω από τρείς δεκαετίες, δείχνει πόσο δημοφιλής είναι αυτή η εκ του ασφαλούς προσέγγιση των θεμάτων τους και πόσο βαθύς και διαδεδόμενος είναι αυτός ο φετιχισμός με το βίαιο θάνατο ακόμη και σε κοινωνικά στρώματα χωρίς -φαινομενικά τουλάχιστον- τέτοιου είδους "μεταφυσικές" ανησυχίες. Βέβαια, μόνο και μόνο η αρχαική αξία του T.D. είναι ανεκτίμητη ενώ πολύτιμη είναι και η οξυδέρκεια που αναπτύσσει σταδιακά ο τακτικός ανγνωστής σε ό, τι αφορά τα κίνητρα, τον τρόπο σκέψης και το **motus operandi** (3) των

διαφόρων δολοφόνων. Αν δεν ψάχνετε για κάτι πολύ θεωρητικό και αγαπάτε τα λογικά συμπεράσματα (4), τότε το True Detective είναι για σας. Όσοι διάβασαν την εισαγωγή του άρθρου "Paranoia in Print", προάγγελο της σειράς **SURVIVAL KIT**, θα θυμούνται ότι το άρθρο απευθυνόταν κυρίως σε όσους νοιώθουν λίγο-πολύ **περίεργοι**.

Οι λοιπόν εμείς οι παράξενοι, οι αλλόκοτοι, οι μη συνήθεις τέλος πάντων, όχι μόνο δεν πρέπει να κρυβόμαστε σε σκοτεινές γωνίες και ανήλιαγα σοκάκια, αλλά τώρα έχουμε και το δικό μας όργανο, την θεοπάλαβη εφημερίδα **"We Are The Weird"**! Εκδότης της είναι ο διαβόητος **Joe Bob Briggs**, ένθερμος υποστηρικτής του underground κινηματογράφου, πορωμένος fan των drive-in (5), πολέμιος κάθε είδους κριτικών που πέρνουν τον εαυτό τους πολύ στα σοβαρά και συγγραφέας αρκετών βιβλίων. (6)

Το W.A.T.W. βγαίνει από το '85 και στην τωρινή του μετενσάρκωση, είναι δισεβδομαδιαίο και έχει 16 σελίδες. Ο θεός Bob καλύπτει κάθε φεστιβάλ b-movies που γίνεται στην Αμερική, παρουσιάζει νέες ταινίες, χαρίζει αφίσσες και άλλα κινηματογραφικά paraphernalia, δίνει γενικές συμβουλές στους απελπισμένους και γενικά, γεμίζει τις 16 σελίδες κάθε τεύχους με πολλές και ζουμερές πληροφορίες. Το τεύχος 22 (περίοδος 8η) που έχω στα χέρια μου, έχει μεταξύ άλλων και μία εκτενή ανταπόκριση από την τελετή απονομής των βραβείων **"Drive-In Oscar"** για το 1991-1992, με κατηγορίες όπως "Καλύτερη ταινία για Kung Fu", "Καλύτερος macho τύπος", "Καλύτερος Διάλογος" (7) κτλ. Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει για την σελίδα των μικρών αγγελιών όπου όποιος την ψάχνει, βρίσκει θεοπάλαβα πράγματα, όπως για παράδειγμα ο κατάλογος **"The Bare Facts Video Guide"** στις 450 σελίδες του οποίου μπορείτε να βρείτε σε πόσες και σε

ποιές ακριβώς ταινίες εμφανίζεται γυμνός-ή, ο αγαπημένος σας ηθοποιός!!! Ο κατάλογος καλύπτει όλο το φάσμα των ηθοποιών, από τους πιά άσημους Εσκιμώους κομπάρσους, μέχρι ονόματα σαν τον **De Niro** και τον **Peter Fonda**.

Για να ξαναγυρίσουμε όμως στο **"We Are The Weird"**, το οποίο και επιβάλλεται να παραγγείλετε, δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε και το πραγματικά μνημειώδες σλόγκαν του: "Η εφημερίδα που είναι σαν το ναρκωτικό - την πρώτη φορά είναι πάντα τζάμπα!" Ακριβώς! Στείλτε την διεύθυνσή σας στο θείο Bob και θα σας στείλει ένα δωρεάν τεύχος, όπου κι αν μένετε. (Η στήλη δεν ευθύνεται για τυχόν εθισμού).

Creation Press και η θυγατρική της **Anihilation Press**, είναι δύο σχετικά νέες εκδοτικές εταιρείες που σκοπό έχουν να δώσουν στον όρο "λογοτεχνία τρόμου", καινούργιες, αληθινά φρικιαστικές διαστάσεις. Η ανθολογία **Red Stains** είναι ένα αντιπροσωπευτικό παράδειγμα αυτής της προσπάθειας. Πρόκειται για μία συλλογή που -όπως διακηρύσσει και το οπισθόφυλλο της- κινείται στα όρια των σκοτεινότερων βιολογικών ακρότητων και αυτό το διάπιστώνει κανείς εύκολα από τις πρώτες κιόλας σελίδες. Στο **"Passion"** του **John Smith**, τα φαντάσματα των θυμάτων ενός βιαστή/δολοφόνου παίρνουν σάρκα και οστά και τον πληρώνουν με το ίδιο νόμισμα. Ο περιθωριακός γλύπτης του **"Inspiràtion"**, του **Steve Clark** (8), φτιάχνει τα σάρκινα αγάλματά του από τα κομμάτια των ανθρώπων που σκοτώνει, τα στήνει στο δωμάτιό του και γεμίζει έτσι τον άδειο κόσμο του. Στο **"Eloise"** του **David Conway**, μία από τις πιά δυνατές ιστορίες που έχουν γραφτεί ποτέ, ένας γεννητικός μηχανικός γοιμποιεί τεχνητά τη νεκρή ερωμένη του -με ένα μεταλλαγμένο σπερματοζώαριο, που είχε καλλιεργήσει από τα εγκεφαλικά κύτταρα ενός ψυ-

χοπαθούς και πληρώνει το τίμημα του βιασμού της Φύσης. Οι παρανοικοί επιστήμονες του **"...And The Sun Shone By Night"** του **Paul Marks**, απαγάγουν ανθρώπους και εκτελούν πάνω τους ασύλληπτα σαδιστικά πειράματα που δεν έχουν απολύτως κανένα σκοπό. Άλλοι συγγραφείς που παραμονεύουν ανάμεσα στις σελίδες του **"Red Stains"** για να σας αρπάξουν και να σας τραβήξουν μέσα στους αρρωστημένους κόσμους τους, είναι ο **James Havoc** (9), η **Adele Olivia Gladwell** (10), ο **Michael Philbin** (11) και βέβαια ο σκαπανέας της ψυχοσεξουαλικής σχολής, ο **Ramsey Cambell** (12). Ανθρώπινες ακρότητες, σουρρεαλιστικές φαντασιώσεις, αδομαζοχιστικές σχέσεις, αγάπη και πόνος ακόμη και περ' από το θάνατο. Αυτά είναι τα στοιχεία που συνθέτουν το σχιζοφρενικό μοτίβο του **"Red Stains"**, μιάς ανθολογίας που φιλοξενεί μερικούς από τους πιά σημαντικούς νέους Αγγλους συγγραφείς. Σε λίγα χρόνια πολλά από τα παραπάνω ονόματα θα είναι διάσημα και θα θεωρούνται οι δημιουργοί μιάς νέας λογοτεχνικής σχολής. Όσοι νομίζετε πως τα πόδια σας είναι γερά κολλημένα στην πραγματικότητα, τολμήστε να βυθιστείτε σε αυτή τη χάρτινη Κόλαση - δε θα βγειτε από κει μέσα ίδιοι...

ν πράγματι υπάρχει μιά πολύ λεπτή γραμμή που χωρίζει την ιδιοφυία από την παρανοια, τότε το **"High Weirdness By Mail"** ισορροπεί με θαυμαστή άνεση πάνω της. Το ογκώδες αυτό βιβλίο είναι ο "Χρυσός Οδηγός" της παραφροσύνης, ένα περιθωριακό ευρετήριο που περιέχει διευθύνσεις και πληροφορίες για τους πιά αλλόκοτους ανθρώπους του πλανήτη. Υπερκόσμοι χίππιδες, τρελλαμένοι UFOλόγοι, υποψήφιοι θεοί, θρησκευτές που λατρεύουν ό,τι βάλει ο νους σας, παραχριστιανοί εσχατολόγοι, χριστιανοί εσχατολόγοι, σκέτοι εσχατολόγοι (απ' ότι φαίνεται δε την γλυτώνουμε τη

συντέλεια!), συνομοσιολόγοι, προφήτες, θεοπάλαβοι ευφωρότες, - you name it! Κανείς δε μένει απ' έξω. Είναι απίστευτο το τι μπορεί να βρει κανείς στις σελίδες του "H.W.B.M." Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι όλοι αυτοί οι εκπαιδευμένοι ψυχοπαθείς είναι διατεθειμένοι να σας πλημμυρίσουν με φυλλάδια και εφημερίδες, που εξηγούν λεπτομερώς (13) τις κοσμοθεωρίες τους, αν εσείς τους το ζητήσετε και τους στείλετε και 1-2 απαντητικά κουπόνια. Προνοείστε βέβαια, να αντικαταστήσετε προηγουμένως το γραμματοκιβώτιό σας με ένα μεγαλύτερο.

Συγγραφέας του ευρητηρίου είναι ο **Αιδεσιμώτατος Ivan Stang**, ιδρυτικό μέλος της Εκκλησίας της Υποδιάνοιας (**Church Of The Subgenious**), συντάκτης της Βίβλου (14), της συνομοσιολογικής αυτής σέκτας, σκηνοθέτης μερικών video-clip των Devo, ραδιοφωνικός παραγωγός και μη-υποψήφιος Πρόεδρος των ΗΠΑ.

Όπως καταλαβαίνετε, ο άνθρωπος ήταν ό,τι πρέπει γι' αυτή τη δουλειά! Το μοναδικό μειονέκτημα του βιβλίου είναι ότι όσο περνάει ο καιρός, κάποιες διευθύνσεις αλλάζουν και κάποιες ομάδες διαλύονται (στο κάτω-κάτω, πόσο μπορεί να κρατήσει μία θρησκεία που διακηρύσσει πως η Γη είναι κούφια, κατοικείται από μικρά πράσινα ανθρωπάκια που προέρχονται από τον πλανήτη "Μπλε Αστέρι", βασιλιάς του οποίου ήταν παλιότερα ο **Elvis**;!!) Βιαστείτε λοιπόν, γιατί απ' ό, τι φαίνεται ακόμη και η παράνοια έχει ημερομηνία λήξης.

ο **Film Threat** ξεκίνησε το 1985. Ήταν ένα κακοφωτοτυπημένο fanzine με αντικείμενό του τον -πραγματικά- ανεξάρτητο κινηματογράφο. Ο εκδότης του, ο **Christian Gore** (15), ένας τσαμπουκαλεμένος (16) αντιδημοσιογράφος, δούλεψε σκληρά και κατάφερε να κάνει

το **Film Threat** ένα από τα πιο δημοφιλή φανζίν στην Αμερική. Το 1991 το **F.T.** αγοράστηκε από μία μεγάλη εκδοτική εταιρεία (άντε και στα δικά σου Καστανάρα!) και τώρα κυκλοφορεί σε σταθερή διμηνιαία βάση, με τιράζ 125.000 αντιτύπων. Κάπου σε αυτό το σημείο, ερχόμαστε και 'μεις και βλέπουμε το γυαλιστερό και έγχρωμο **F.T.** να κρατιέται αξιοθαύμαστα στις ιδέες του. Το περιεχόμενο βέβαια έχει αλλάξει. Η πλειοψηφία των ταινιών που παρουσιάζονται είναι ακριβές **Hollywoodian** παραγωγές που έχουν τύση σχέση με το underground, όση έχει ο Χριστιανισμός με το σεξ. Βέβαια, σήμερα το **Hollywood** μπορεί να προσφέρει πιο εύπεπτες λύσεις. Ετσι, στο τεύχος 5, το κύριο αφιέρωμα είναι για το **"Batman 2"**, το οποίο και θάβεται έντεχνα, αλλά υπάρχει και μία συνέντευξη του **Jim Jarmusch** για το **"A Night On The Earth"** και ένα αφιέρωμα στην τριλογία

"Hellraiser" του **Clive Barker**. Στο δε τεύχος 6, το τελευταίο για το 1992, τα πράγματα είναι ακόμη καλύτερα: κύριο αφιέρωμα στο **"Fire Walk With Me"** του **David Lynch** με συνεντεύξεις όλων των πρωταγωνιστών και πλήρη οδηγό όλων των επεισοδίων του τηλεοπτικού **"Twin Peaks"**, αφιέρωμα στο **"Army Of Darkness"** (17), στον **Sam Raimi** κ.α.

Αυτό όμως που ξεχωρίζει το **F.T.** είναι τα μικρά του προτερήματα όπως το **οργασμόμετρο**, ένας δείκτης που δείχνει πόσο καλές είναι οι ερωτικές σκηνές μίας ταινίας, η στήλη **"Casting Couch"** στην οποία αποστοιχίζονται -αλλά και καταγγέλλονται συγχρόνως- τόσο στενά συνδέεται η επιλογή τους για κάποιο ρόλο, με το αν θα κάτσουν να τις πηδήξουν ο παραγωγός, ο υπεύθυνος του καστ, ο σκηνοθέτης και ένα σωρό άλλοι, τα γράμματα των αναγνωστών

**merlin's
mail
order**

ΔΕΛΤΙΟ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

- Τα T-SHIRTS είναι μαύρα 100% cotton, με λευκό τύπωμα, σε μεγέθη Large και XLarge. Η τιμή τους είναι 1.800 Δρχ.
- Η συνδρομή για 6 τεύχη του Merlin's κοστίζει 3.000 Δρχ.
- Συμπληρώστε με X αυτό που σας ενδιαφέρει και δίπλα γράψτε την ποσότητα που επιθυμείτε από το κάθε μέγεθος.

ΕΙΔΟΣ

ΠΟΣΟΤΗΤΑ

L XL

- T-SHIRT Αρνητική Στάση
- T-SHIRT Survival Kit (Fuck That Weak Shit!)
- Συνδρομή 6 τευχών Merlin's music box

Όνοματεπώνυμο

Οδός/Αριθ

Πόλη/Ταχ.Κωδ

Τηλέφωνο

Στείλτε ταχυδρομική επιταγή και αυτό το απόκομμα συμπληρωμένο στη διεύθυνση :

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ 27
ΑΘΗΝΑ 114 71

και οι ξεκαρδιστικές απαντήσεις του Gore και τέλος οι φοβερές κριτικές ταινιών, βιβλίων και κόμικς. Για να μη χάσει τους παλιούς του αναγνώστες ο Gore έφτιαξε και τη στήλη "underground", αλλά ταυτόχρονα κυκλοφόρησε και ένα νέο περιοδικό, το "Film Threat Video Guide", που ασχολείται μόνο με τις ανεξάρτητες off-Hollywood, direct-to-video παραγωγές. Παρ' όλη τη γκρίνια μερικών επικριτών, το πείραμα της αλλαγής κατεύθυνσης με διατήρηση του στυλ, πέτυχε. Το F.T. όχι μόνο δε δίνει την εντύπωση ενός ξεπουλημένου περιοδικού, αλλά ίσως να είναι το πρώτο περιοδικό που θα ανοίξει τα μάτια του mainstream κοινού. Είναι πάντα τόσο ωραίο να σε πληρώνει το σύστημα για να το χλευάζεις!

ο νέο τεύχος του "Headpress" (18) θέτει ένα σημαντικό ερώτημα ("Επιτέλους, πόσο καλό μπορεί να γίνει ένα fanzine;") και φροντίζει να το απαντήσει από μόνο του ("Σχεδόν Τέλειο!"). Με γενικό τίτλο "Hell On Earth", το 5ο τεύχος αυτής της Βίβλου της ακραίας κουλτούρας είναι -θεματολογικά- ένα από τα πιό ψαγμένα και πιό σύγχρονα fanzine που κυκλοφορούν. Στις πρώτες κιόλας σελίδες υπάρχει η νέα στήλη "...extremes in music" που προβάλλει τις, επιεικώς δύσπεπτες, κυκλοφορίες γκρούπ όπως οι Oxbow και οι Painkiller (19). Ακολουθεί μιά λεπτομερής συνέντευξη με τον avant garde, μικρομηκρά σκηνοθέτη Andy Bullock, ένα άρθρο του καταδικασμένου σε θάνατο Douglas D. Clark που υποστηρίζει πως η εφαρμογή της θανατικής ποινής σε κάποιες χώρες, ώθησε ορισμένα άτομα ακόμα και με αυτοκαταστροφικές τάσεις, να διαπράξουν μιά σειρά από αποτόπια εγκλήματα, ίσα-ίσα για να συλληφθούν και να καταδικαστούν σε θάνατο και ένα χιουμοριστικό άρθρο για την πολιτιστική σημασία του σοδομισμού! Το κύριο άρθρο (23 σελίδες) αυτή τη φορά, είναι

αφιερωμένο σε ένα ζευγάρι σειριακών δολοφόνων, στον Douglas Clark (αυτόν που αναφέρεται παραπάνω) και την Carol Bundy, γνωστών και ως Sunset Boulevard Murderers, που σκότωσαν συνολικά έξη γυναίκες (στην πλειοψηφία τους πόρνες) το καλοκαίρι του 1980, στην ευρύτερη περιοχή του Hollywood. Το αφιέρωμα είναι από τις πιό εμπειριστωμένες δουλειές που έχουμε δει και δίνει την εντύπωση περίληψης ολόκληρου βιβλίου, αφού έχει το ιστορικό, συνεντεύξεις με τους δολοφόνους, αποσπάσματα από τη δίκη, φωτοτυπημένα έγγραφα της βαλυστοχής και ιατροδικαστικής έκθεσης, φωτογραφίες των θυμάτων στα μέρη όπου βρέθηκαν τα πτώματά τους και πολλά άλλα στοιχεία. Το αν τελικά ο Clark ήταν θύμα μιάς πλεκτάνης που σχεδίασε η Bundy, ως άλλωστε υποστηρίζει το άρθρο, θα το αφήσουμε στην κρίση σας.

Το τεύχος συμπληρώνουν ένα άρθρο για βιβλία για φετιχιστές του θανάτου (20), μιά αναφορά στην ταινία "Bleed" του Nick Zedd και βέβαια οι ανεκτιμήτου αξίας κριτικές βιβλίων, fanzines και ταινιών, που αποτελούν μιά καλή πηγή χρήσιμων διευθύνσεων. Οι γονείς του "Headpress", ο David Kerekes και ο David Slater, αλλά και οι συνεργάτες τους, γράφουν με κριτικό πνεύμα, δε χαρίζονται σε κανέναν και καταφέρνουν ως και να ψυχαναλύσουν τους εαυτούς τους, μέσα από τα άρθρα τους (διαβάστε το φοβερό editorial με τίτλο "Αναισθητοποιημένοι;"), δίνοντας ταυτόχρονα ορθές-κοφτές απαντήσεις στους απανταχού συντηρητικούς πάτρωνες και μοραλιστές επικριτές. Αν το SURVIVAL KIT έβγαζε fanzine, θα ήθελε να βγάζει το "Headpress"!!

SURVIVAL CONTEST

Γενέθλια χωρίς δώρα δε γίνονται, γι' αυτό οι δυο τυχεροί

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

- **TRUE DETECTIVE:** 1.50 λίρες για κάθε τεύχος. Ζητείστε κατάλογο των παλιών τευχών, ή στείλτε λεπτομέρειες για όποιες περιπτώσεις σας ενδιαφέρουν στη διεύθυνση: P.O.Box 735, London SE26 5NQ, England.
 - **WE ARE THE WEIRD:** Θα λάβετε ένα τεύχος δωρεάν αν στείλετε τα στοιχεία σας στη διεύθυνση: P.O.Box 2002, Dallas, TX 75221, USA. Μετά όμως που θα σας λείπει και θα βγάζετε αφρούς από το στόμα και το σταμάχι σας θα πονάει φριχτά και τα μάτια σας θα τσούζουν κι ούτε καν όρθιοι δε θα μπορείτε να σταθείτε, θα αναγκαστείτε να γραφτείτε συνδρομητές. Ο ένας χρόνος (26 τεύχη) κοστίζει \$ 26.
 - **THE BARE FACTS VIDEO GUIDE (2nd edition):** Στείλτε \$15 στη διεύθυνση: The Bare Facts, P.O.Box 3255, Santa Clara, CA 95055-2255, USA.
 - **RED STAINS,** edited by Jack Hunter: 6.70 λίρες από την: Cease To Exist, 83 Clerkenwell rd., London EC1M 5RJ, England. Ζητείστε και τους δύο mail order καταλόγους τους με βιβλία των Anton LaVey, Alistair Crowley, Henry Rollins, Brian Gysin, κ.α.
 - **HIGH WEIRDNESS BY MAIL,** by Rev. Ivan Stang: 9.95 λίρες + 20% ταχυδρομικά από το: Forbidden Planet, Mail Order Dept., 71 New Oxford St., London WC1A 1DG, England. Αν παραγγείλετε το βιβλίο από την Αμερική θα σας έρθει πολύ φθηνότερα (γύρω στα \$12), αλλά τα ταχυδρομικά τέλη θα σας τσακίσουν.
 - **FILM THREAT:** Τεύχος 5 (Batman 2)/Τεύχος 6 (Twin Peaks). \$6 το καθένα από το: Film Threat, 9171 Wilshire Blvd., Suite No 300, Beverly Hills, CA 90210, USA. Βέβαια το "Film Threat" μπορείτε να το βρείτε και στα περίπτερα που έχουν ξένο τύπο, καθώς και στα βιβλιοπωλεία Solaris (Μηότση 6, Εξάρχεια).
 - **FILM THREAT VIDEO GUIDE:** Για περισσότερες πληροφορίες, γράψτε στη διεύθυνση: P.O.Box 3170, Los Angeles, CA 90078-3170, USA.
 - **HEADPRESS 5:** λίρες 4/£8 από το: HEADPRESS, P.O.Box 160, Stockport, Cheshire, SK14ET, England. Υπάρχει περίπτωση να διανεμηθούν και κάποια τεύχη από το SURVIVAL KIT (στο επόμενο τεύχος), σε χαμηλότερη τιμή.
- ΟΓΙΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ, ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ

που θα στείλουν στη διεύθυνση του MMB τις καλύτερες λεζάντες για την παρακάτω φωτογραφία (21), θα λάβουν: Ο πρώτος ένα T-shirt "Jesus Died For His Own Sins... Not

Mine", με σχέδιο του Mike C. Dianna (μέγεθος L) και ο δεύτερος ένα T-shirt "Survival Kit" (μέγεθος L ή XL) Τα 2 T-shirts θα συνοδεύονται από ένα αβντίτυπο του τεύχους 5 του

fanzine **Ηλεκτρικό Μαχαίρι**, ενώ παράλληλα θα κερδίσουν και μία **ισόβεια** συνδρομή στο MMB. Η προθεσμία λήγει στις 30/1/93 και οι νικητές (και οι λεζάντες τους) θα δημοσιευτούν στο επόμενο τεύχος.

Αρκετά και γι' αυτή τη φορά. Όσοι ενδιαφέρονται για τα μπλουζάκια του **SURVIVAL KIT** (βλ. mail order), καλά θα κάνουν να βιαστούν γιατί έχουν μείνει λίγα. Αντε ρε, καλοκαίρι έρχεται (για τις Αλκυονίδες μιλάω!) να μην έχετε κάνα ρούχο της προκοπής να βάλετε; Θα τα πούμε στο επόμενο τεύχος με ένα σωρό καλούδια.

Στο μεταξύ, απολαύστε τα Χριστούγεννα και αφήστε τους Χριστιανούς να νομίζουν ότι η γιορτή είναι δική τους. Πριν από αυτούς τα γιόρταζαν οι Ρωμαίοι, οι Πέρσες, οι Εβραίοι, οι Αιγύπτιοι και άλλοι λαοί. Αλλά ούτε και σ' αυτούς ανήκει η γιορτή. Η Γέννηση του Ηλιου ανήκει στη Μητέρα Φύση και στα αληθινά παιδιά της και όχι στους εκάστοτε συμφεροντολόγους σφετεριστές.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

1. Ένας από τους σημαντικότερους Αγγλους ερευνητές που -μεταξύ άλλων- έχει γράψει και μία τεράστια σειρά βιβλίων true-crime όπως τα "Order Of Assassins", "Encyclopedia Of Murder Vols. 1 & 2" και βέβαια το περίφημο "A Criminal History Of Mankind".
2. Επικεφαλής του "National Centre For The Analysis Of Violent Crime" (NCAVC) στο Κουάντικο της Βιρτζίνια και προσωπικός σύμβουλος της Jodie Foster στα γυρίσματα του "Silence Of The Lambs".
3. Πολλοί σειριακοί δολοφόνοι τηρούν μία συγκεκριμένη -σχεδόν τελετουργική- διαδικασία στους φόνους τους, από το πως διαλέγουν τα θύματά τους ως και το πως ξεφορτώνονται τα πτώματα. Όλο αυτό το λειτουργικό μοτίβο που επαναλαμβάνεται φόνο με το φόνο, ονομάζεται motus operandi ή M.O.
4. Θέλετε παράδειγμα λογικών συμπερασμάτων; Πάρτε την ως τώρα -16/11/92-ανεξιχνίαστη περίπτωση της διαμελισμένης γυναίκας που "σόκαρε την κοινή γνώμη κτλ., κτλ." στα τέλη του Οκτώβρη. Ο δράστης δεν είναι διόλου παρανοικός -αν ήταν δε θα έμπαινε στον κόπο να τεμαχίσει το πτώμα για να το ξεφορτωθεί πινό εύκολα. Πρόκειται για έναν εντελώς λογικό άνθρωπο, πιθανώς με κάποια χρόνια σεξουαλικά προβλήματα, που σε μία στιγμή ψυχικού βρασμού, σκότωσε τη γυναίκα και όταν ύστερα συνειδητοποίησε τι έκανε, αναγκάστηκε να λειτουργήσει με μία ψυχρή λογική. Έχει αυτοκίνητο, γιατί αλλιώς δε θα του ήταν εύκολο να μεταφέρει τα κομμάτια του πτώματος σε διάφορα σημεία της Αθήνας. Ο τεμαχισμός χρειάζεται τουλάχιστον τρεις ώρες και ο δράστης θα τον αποτολμούσε μόνο αν βρισκόταν σε ένα χώρο στον οποίο ήταν απολύτως ασφαλής. Αρα το έγκλημα έγινε σπίτι του. Πιθανότατα λοιπόν, μένει μόνος του, υπόθεση που ενισχύει την εκδοχή να φυλάει τα υπόλοιπα μέλη του πτώματος στο ψυγείο του. Αν τα ρούχα που βρήκε η Ασφάλεια (sic) είναι δικά του, τότε μάλλον κατάγεται από χώρα της Απω Ανατολής (τα παντελόνια είχαν κατασκευαστεί στην Ταυλάνδη και αντιστοιχούσαν σε κοντό άνθρωπο). Το θύμα ήταν κατά πάσα πιθανότητα πόρνη. Όσο για το χέρι πιθηκοειδούς που βρέθηκε στο Σχιστό, ανήκει σίγουρα σε άνθρωπο. Ήταν μάλλον μία αξιολύπητη προσπάθεια των Αρχών, να δώσουν λιγότερη δημοσιότητα στο θέμα. Και ο ιατροδικαστής που παρουσίασε το εύρημα ήταν έμπειρος και ο αριθμός και το σχήμα των κοκκάλων των χεριών των ανθρώπων και των πιθηκοειδών διαφέρουν και, τέλος πάντων, πόσα πιθηκοειδή (!) σε μέγεθος ανθρώπου υπάρχουν στην Αθήνα; Τέλος, όσο για την ερώτηση που απασχολεί πολλούς η απάντηση είναι: Όχι, δεν πρόκειται να ξανασκοτώσει. Βάλτε το μυαλό σας να δουλέψει και θα δείτε γιατί.
5. Προτού καθιερωθεί το video, τα b-movies

- που δε μπορούσαν να παιχτούν σε κανονικές αίθουσες, διανέμονταν σε drive-in. Αυτή η καθαρά Αμερικάνικη ευφεύρεση, γνώρισε τις δόξες της στη δεκαετία του '70, την εποχή που γραφόταν ιστορία από σκηνοθέτες όπως ο Roger Corman και ο Herschell Gordon Lewis.
6. Τα πινό γνωστά είναι τα: "Joe Bob Goes To The Drive-In" και "Joe Bob Goes Back To The Drive-In".
 7. Νικητής εδώ ήταν ο Wesley Snipes ("New Jack City") για τη φράση: "Sit your five dollar ass down, before I make change!"
 8. Η ιστορία αυτή είναι παρμένη από το υπό έκδοση βιβλίο των Steve Clark και Steve Urwin "Unblind Eye; Aftermath".
 9. Ίσως ο πινό πολυσυζητημένος νέος Αγγλος συγγραφέας για τη δεκαετία που διανύουμε Η σουρρεαλιστική του γραφή χρειάζεται προσπάθεια για να κατανοηθεί, αλλά η τριλογία του, "Raism", "Satanskin" και "Gingerworld", βασισμένη στη φιλοσοφία και τις πράξεις του Γάλλου παιδοφιλικού βρυκόλακα Gilles De Rais, είναι πραγματικά εκπληκτική.
 10. Βιβλία της τα "Bridal Gown Shroud" και "Catamaniacs".
 11. Ο Philbin, εκτός από συγγραφέας (έχει γράψει το μυθιστόρημα "Red Hertz") είναι και ζωγράφος. Τελευταία του δουλειά είναι η εικονογράφηση της τριλογίας του James Havoc.
 12. Που, τελευταία, την έχει δει και πολύ "Stephen King της Αγγλίας" και μας έχει ζαλίσει τ' αρχίδια.
 13. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι εσείς θα τις καταλάβετε!
 14. "The Book Of Subgenius".
 15. Ένα όνομα τόσο πραγματικό όσο το στήθος της Τσιτσιολίνα. Α, μία που τό' φερε η κουβέντα, μη χαιρέστε πουλάκια μου που βγήκαν οι Clinton/Gore. Η γυναίκα του Gore, η διαβόητη Tipper, είναι αυτή που ίδρυσε την οργάνωση P.M.R.C. (Parents Music Researce Center) που είναι υπεύθυνη για εκείνα τα άσπρα αυτοκόλλητα που προειδοποιούν τους ανυποψίαστους γονείς για τους "αισχρούς και προσβλητικούς" στίχους που έχουν όλοι οι αγαπημένοι σας δίσκοι. Ετοιμαστείτε για λογοκρισία ως και στο νέο 7" του Vanillia Ice!
 16. Το αγαπημένο του σλόγκαν, όταν προς χάριν μιάς τηλεφωνικής συνέντευξης πρέπει να προσπελάσει μία ντουζίνα γραφειοκράτες είναι: "Ναι ρε, είμαι από το FILM THREAT, τρέχει τίποτα;"
 17. Το τρίτο μέρος της τριλογίας "Evil Dead..."
 18. Βλ. και SURVIVAL KIT τεύχους 13.
 19. Ένα περιστασιακό γκρούπ του John Zorn (των Naked City) στο οποίο έπαιζαν οι Bill Laswell (των Last Exit) και Mick Harris (πρώην Napalm Death και Scorn).
 20. Όπως το περίφημο "War Against War" του Ernst Friedrick.
 21. Είναι ο Johnny Eck, ένας από τους πρωταγωνιστές της καταπηκτικής ταινίας "Freaks" (1932) του Tod Browning.

SEE YOU IN HELL !!!

HEAVY LOAD

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΓΙΩΡΓΟ ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟ

Η στήλη του "Heavy Load" σας καλωσορίζει για αλλη μιá φορά. Αυτό σημαίνει πως όσοι αφιερώνουν κάποια λεπτά ανάγνωσης σ' αυτή, δε μένουν αδιάφοροι στο περιεχόμενό της. Το ίδιο ελπίζουμε να συμβεί και με το υλικό που παρουσιάζουμε σ' αυτό το τεύχος.

Ο **David La Duke** έχει τη δική του άποψη για το κιθαριστικό rock και όντας ξεχωριστή, έχει βρει πολλούς υποστηρικτές. Γι' αυτό το λόγο έχει απασχολήσει πολλά μουσικά έντυπα και ραδιοφωνικούς σταθμούς. Στο "Heavy Load" παρουσιάζεται με αφορμή την πιο πρόσφατη δουλειά του, το ζωντανά στο στούντιο ηχογραφημένο "Absolutely Raw; Nothing More, Nothing Less". Δύο μικρόφωνα και ένα στέρεο κασετόφωνο χρησιμοποιήθηκαν για την ηχογράφιση της παλιάς του σύνθεσης "Cryin' For Help" του "Satisfaction" των Rolling Stones και των καινούργιων "Save The USA" και "Pack Your Bags". Ο δυναμικός David La Duke έχει διατυπώσει τη γνώμη του για τό τι σημαίνει ευθύ rock 'n' roll, με ρίζες στην παράδοση και στις δύο προηγούμενες δουλειές του, τα "Ball Bustin' Guitar Rock" και "Have Rock, Will Travel". Αυτό τον καιρό αναμένεται ένα EP με 8 τραγούδια και τίτλο "Rock Hard Rocker". Επίσης, στις αρχές του '93, τοποθετείται η κυκλοφορία ενός CD με τίτλο "Rock With Balls", που είναι και το σύνθημα του La Duke. Έχει συμμετάσχει σε μερικές συλλογές όπως το sample CD του "Foundation Forum" του '92, το "US Rock And Roll Anthology" της Mentor Music Group και στο CD "Catch A Rising Sun" της Star Communications. Την ευθύνη της παραγωγής για την εταιρεία του S.B. Promotions έχει ο ίδιος και μέσω αυτής διαθέτει ένα μεγάλο δίκτυο εταιρειών. Είναι πιθανό να βρείτε τα διαφημιστικά του φυλλάδια ανάμεσα σε αυτά των μεταλλιζόντων συγκροτημάτων. Ενας λόγος για τον οποίο πολλοί ασχολούνται με τον La Duke, είναι το γεγονός ότι ακούγεται φυσικός και πολύ αφοσιωμένος στη μουσική του. Αν σας αρέσει ο δυνατός κιθαριστικός ήχος που θυμίζει παλιότερες εποχές, μπορείτε να γράψετε στον La Duke στη διεύθυνση **SB Productions, Box 58368, Lou, KY 40268-0368, USA**.

Οι **Rottweilers** έρχονται από το Οχάιο και παίζουν funk metal. Όσο κι αν ο όρος αυτός αμφισβητείται, ταιριάζει στους Rottweilers γιατί αυτό που βγάζουν, είναι μακριά απ' ό, τι ήδη έχει ακουστεί. Εκτός των funk γραμμών του μπάσσο, υπάρχει εδώ και μιá τρομπέτα εκφραστικότερη, που κάνει τη διαφορά. Αυτό δε σημαίνει ότι όποτε τη χρησιμοποιούν, οι συνθέσεις ακούγονται επίπεδες, ή χαρακτηρίζονται με όποιο επίθετο βάζει ο καθένας για να εκφράσει κάτι που στο φινάλε δε λείει τίποτε. Τα μέλη των Rottweilers είναι τα εξής: **Dylan Speeg** (πρώτα φωνητικά), **Zach Mechlem** (μπάσσο, πλήκτρα, φωνητικά), **Hazen Frick** (κρουστά), **Byron Walton** (τρομπέτα), **Frank Heinz** (φαγκότο), **Laura Hughes** (φωνητικά) και **Jacob Heintz** (κιθάρα, φωνητικά). Οι έντεκα συνθέσεις του "Super Heavy", χαρακτηρίζονται για τις συναρπαστικές ενορχηστρώσεις και τους έξυπνους στίχους. Τα πολλά που θέλουν να πουν οι Rottweilers, τα λένε διά στόματος Dylan Speeg. Η φωνή του έχει κάτι από τον Danzig και τον Astbury. Όπως πληροφορούμαστε από συντοπίτες του

συγκροτήματος, στις εμφανίσεις τους τα πάνε πολύ καλά. Εμείς παρατηρούμε ότι προαναγγέλουν τα live τους με χαρακτηριστικές αφίσες, όπως αρμόζει στη μουσική τους. Η άποψη της στήλης είναι πως οι Rottweilers θα αποκτήσουν γρήγορα πολλούς φίλους. Αξίζει να γίνεται και εσείς από αυτούς: **Dylan Speeg, 320 Dixmyth Av., Cincinnati, OH 45220, USA**

Το συγκρότημα των **Megora** είναι ένα ελβετικό κουαρτέτο. Η συνθεσή του έχει παραμείνει σταθερή από το 1989 που ιδρύθηκε και αποτελείται από τους **Peter Sommer** (φωνητικά), **Torg Tennanr.** (μπάσσο), **Toni Scherrer** (κιθάρα) και **Tommy**

Flaming Anger

Braselmann (ντραμς). Ο μέσος όρος της ηλικίας τους πλησιάζει τα είκοσι και χαρακτηρίζονται από μεγάλη αυτοπεποίθηση. Ήδη την πρώτη χρονιά της δημιουργίας τους οι Megora έκαναν αρκετές εμφανίσεις και συνόδευσαν μπάντες όπως οι Hades, Midas Touch, Despair και Poltergeist. Ακόμα εμφανίστηκαν μιá φορά και στο Λονδίνο. Τόσες συναυλίες για ένα σχήμα που δεν είχε κυκλοφορήσει ακόμα ούτε demo, είναι κάτι το σπάνιο. Τελικά το Δεκέμβρη του '89 άρχισαν να ηχογραφούν το πρώτο τους. Τιτλοφορήθηκε "The Fog" και κυκλοφόρησε τον Μάρτη του '90. Η υποδοχή του υπήρξε αρκετά καλή, αν σκεφθείτε πως πολλά έντυπα και εταιρείες ενδιαφέρθηκαν γι' αυτούς. Οι ζωντανές εμφανίσεις συνεχίστηκαν και τον Δεκέμβρη του '90 μέσα σε 5 νύχτες ηχογράφησαν το δεύτερο demo "Moonstill Waters" στο ίδιο 24κάναλο στούντιο με το προηγούμενο.

Οι Megora στις τέσσερις συνθέσεις του demo παίζουν άφογα power metal μελωδικό και κάποιες φορές γρήγορο. Οι εναλασόμενοι ρυθμοί και τα ωραία ριφ, αφήνουν πολύ καλές εντυπώσεις. Στους στίχους τους πραγματεύονται θέματα όπως οι αποφάσεις που παίρνονται κάτω από πίεση και με επιρροή άλλων, η ποιότητα ζωής, η εκδίκηση της φύσης στις καταστροφές που προκαλεί το ανθρωπινό γένος. Στη σύνθεση "Stop The Noise" μιλάνε με ανάλαφρη διάθεση τις αντιρρήσεις των γονιών στις επιθυμίες των παιδιών τους να γίνουν μουσικοί. Το ύφος της σύνθεσης είναι μεν heavy, αλλά το κατάλληλο εκείνο για να εκφράσει την κρυφή περηφάνια των γονιών για την όποια μουσική κατάρτηση των παιδιών τους.

Συμπερασματικά, αν θέλετε να επενδύσετε επτά δολάρια σε ένα αξιόλογο demo σε κασέτα χρωμίου και καλή ηχογράφιση, η πρότασή μας είναι οι Megora.

Tony Scherrer, Baselstr. 43, CH-4222, Zwingen, Switzerland.

Για τους Γερμανούς **Flaming**

Anger πιθανόν να έχετε διαβάσει παλιότερα σε κάποιο άλλο περιοδικό, αφού δρουν ήδη από το 1986. Το '88 κυκλοφόρησαν το πρώτο τους demo με τίτλο "Fall Of Pnom Pen", που προκάλεσε αίσθηση και έκανε το όνομά τους γνωστό μέσα από πολλές θετικές παρουσιάσεις. Η συνέχεια όμως δεν ήταν ιδιαίτερα καλή. Υπήρξαν αλλαγές μελών και κάποια στιγμή διέλυσαν. Το '91 όμως ο μπασσίστας **Frank Wittke**, ιδρυτικό τους μέλος, επανασχημάτισε το συγκρότημα με τη βοήθεια καινούργιων φίλων. Ο Wittke, οι κιθαρίστες **Volker Rummer** και **Frederick Tonnesmann** και ο ντραμίστας **Elmar** ακούγονται στο demo "Humaniced".

Ηχογραφήθηκε στα τέλη του περασμένου Αυγούστου σε 24 κανάλια. **Megara**

Οι νέοι Flaming Anger είναι ένα δεμένο thrash σχήμα, με καλούς ήχους για τα όργανά τους. Κάποια πλήκτρα συμπληρώνουν όμορφα τις συνθέσεις, αλλά δεν παίρνουν πρωταγωνιστικό ρόλο. Ακούγοντας το "Humaniced", ίσως δημιουργηθεί η υποψία πως μερικά θέματα τα έχετε ακούσει κι άλλες φορές. Η εξήγηση αυτού βρίσκεται στις πρώιμες thrash επιρροές του συνθέτη Frank Wittke ο οποίος έχει καθαρή φωνή και ακούγεται σοβαρός. Στιχογραφικά το "Atomic Cafe" ασχολείται με τις πιέσεις και το άγχος που καλλιεργούν η διαφήμιση κι η προπαγάνδα, το ομότιτλο με τον πρόσκαιρο οίκτο που προκαλούν τα δελτία ειδήσεων και το "Unreal Existence" με το πόσο δυσδιάκριτος είναι ο κόσμος μας. Το "Interior" είναι ένα μικρής διάρκειας instrumental που κλείνει και το demo.

Το μονόγραμμα των Flaming Anger θυμίζει αυτό ενός φημισμένου ελβετικού σχήματος και το εξώφυλλο του tape έχει όμορφα χρώματα. Όλα αυτά μπορείτε να τα προσέξετε ακούγοντας την ίδια στιγμή τους σωστούς και καλούς Flaming Anger. Αν στείλετε 7 δολάρια στη διεύθυνση που ακολουθεί, ο κύριος Wittke θα σας εξυπηρετήσει ο ίδιος. **Frank Wittke, Dreihugelstr. 75, W-4630 Bochum 1, Germany.**

Οι **Tarrasque** έχουν παρουσιάσει άλλη μία φορά τη στήλη του "Heavy Load" με αφορμή το demo τους "The Re-Awakening". Η πολύ καλή δουλειά τους σ' αυτό, φαίνεται πως βρήκε μεγάλη ανταπόκριση. Η πρόσφατη κυκλοφορία των Tarrasque δημιουργεί την υποψία πως το "In Possession" πιθανόν να τους βοηθήσει στο αποφασιστικό βήμα της ένταξής τους στο δυναμικό κάποιας εταιρείας. Το "In Possession" είναι μία άριστη δουλειά. Το περιπετειώδες thrash των Tarrasque έτυχε πολύ καλής παραγωγής. Οι **Dick Stevens** (φωνητικά), **Stece Harsley** (κιθάρα), **Wak** (κιθάρα), **Al Carson** (μπάσο) και **Dave Ware** (τύμπανα) δε θα πρέπει να έχουν παράπονο για το πως ακούγονται οι πολύ καλά δουλεμένες συνθέσεις "Madman's Secret", "Midnight Zone" και "Flight Of The Mockingbird". Οι Tarrasque τυγχάνουν της υποστήριξης πολλών ατόμων στην τηλεόραση, το ραδιόφωνο και τον

Τύπο. Κι αυτό σημαίνει πως σε περίπτωση κυκλοφορίας κάποιου άλμπουμ, η βοήθεια όλων αυτών θα είναι χρήσιμη για την είσοδό τους στο ευρύτερο κοινό. Το "In Possession" κοστίζει 4 λίρες, ενώ αν παραγγείλετε και το προηγούμενο "The Re-Awakening" η τιμή είναι 7 λίρες. Οι Tarrasque είναι πολύ προσεκτικοί σε ό,τι αφορά τις συνθέσεις τους. **Tarrasque, 52 Warwick Road, Batley, West Yorks, WF17 6AP, England.**

Οι Καλιφορνέζοι **Tramontane** έχουν ωραίο λογότυπο και αυτός που φιλοτεχνεί τα εξώφυλλα και τις αφίσσες, έχει ξεχωριστό ύφος, κάτι που τους καθιστά εύκολα ανγνωρίσιμους, τουλάχιστον ως προς την εμφάνιση. Αλλά και ο ήχος τους είναι ξεχωριστός. Οι Tramontane ανήκουν στις τάξεις του power metal και έχουν παίξει μαζί με τους Metal Church, Throbs, Vicious Rumors, Savatage, Doro και Meliah Rage. Η ιστορία τους ξεκινά το 1986 και από το '88 διατηρούν την ίδια σύνθεση. Οι κιθαρίστες **Michael Morris/John Antonioli** συνεργάζονται άψογα σε επιθετικά θέματα. Η rhythm section είναι στιβαρή και αυτό οφείλεται στον μπασσίστα **Kurt Tholten** και τον ντράμερ **Brian Hutchinson**. Εχοντας ήδη ακούσει το demo του '91, η αναμονή της στήλης για το φετινό ήταν ευχάριστη, γιατί θα είχε την ευκαιρία να γράψει κάτι γι' αυτούς. Οι τρεις συνθέσεις της τελευταίας δουλειάς των Tramontane τιτλοφορούνται "Where Do I Go From Here", "Cast In Glass" και "The Enemy".

Όποια από τις τρεις κι αν ακούσετε, θα δημιουργήσετε πολύ θετική άποψη για αυτό το γκρούπ. Αν ενδιαφέρεστε για κάτι απόλυτα μεταλλικό, οι Tramontane είναι μάλλον του γούστου σας. **John Antonioli, 566 Fiesta Dr., San Diego, CA 94403, USA.**

Στο επόμενο τεύχος του MMB θα έχετε την ευκαιρία να συναντήσετε ξανά το "Heavy Load" και ό,τι νέο και ανερχόμενο μπορεί να συνοδεύει αυτό. Αναμείνατε...

Κονοέριο

ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΟΡΓΑΝΩΝ

(καινούργια -
μεταχειρισμένα)

Fanzines / έντυπα
(και παλιά τεύχη)

ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ 55, ΧΑΛΑΝΔΡΙ,
ΤΗΛ. 68 40 404

the wedding present

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

ΟΙ KINGMAKER, Ο STEVE ALBINI, Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΑ, ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ Η... ΣΧΕΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟ ΔΩΡΟ

Δεν είναι και λίγες οι φορές που ο επίσημος κυρίως, βρετανικός Τύπος, μας έχει φέρει σε απόγνωση με τα καμώματά του, μετατρέποντας τα νεύρα μας σε χάντρες για κομπολόι. Αν εξαιρέσει κάποιος τους Therapy? και τους Ned's Atomic Dustbin που μας έπεισαν ότι ήρθαν για να μείνουν και μας έχουν με το μέρος τους, ο αριθμός των νέων σχημάτων που πλασσάρονται σαν "the next big thing" με ένα μόλις σινγκλ στο ενεργητικό τους (και αυτό αμφιλεγόμενης ποιότητας), είναι αδικαιολόγητος. Το άγχος που κατατρώνει τους μουσικούς γραφιάδες, να ανακαλύψουν τους επόμενους Nirvana και φυσικά να έχουν τη ζηλευτή αποκλειστικότητα, είναι υπεύθυνο για τις ιδανικές προυποθέσεις που έχουν στηθεί για ατάλαντους (υπάρχουν, εννοείται και λαμπρές εξαιρέσεις), να γίνουν μέσα σε μιά νύχτα η "μεγάλη ελπίδα".

Ακόμα δε μπορούμε να καταλάβουμε με βάση ποιά κριτήρια οι Kingmaker ανακηρύχτηκαν ως το καλύτερο πρωτοεμφανιζόμενο συγκρότημα για το '91 από το N.M.E. Η ποσότητα του μελανιού που χύθηκε για την αφεντιά τους, κόντεψε να ξεπεράσει εκείνη που - δικαιολογημένα - ξεδεύτηκε για τους Stone Roses. (Αντε παιδιά, ούτε το "Sgt. Peppers Lonely No 2" να ήταν. Πετυχημένες επιστροφές μετά από μεγάλα χρονικά διαστήματα σιωπής, μετριούνται στα δάχτυλα. Μετά θα φωνάζετε ότι σας αδικούμε και θα αρχίσει η γκρίνια). Είχαμε τη μεγάλη τύχη (!) να ακούσουμε κομματάκια από το άλμπουμ τους, όπως και το πολυδιαφημισμένο σινγκλ "Eat Yourself Whale". Πλήρης απογοήτευση. Κοινότυπες και ανούσιες συνθέσεις που αναδείκνυαν τη μοναδική ικανότητα των Βρετανών όταν γίνονται βαρετοί, να είναι αξεπέραστοι.

Τώρα, θα αναρωτιέστε, τι σχέση έχουν όλα αυτά με τους Wedding Present. Έχουν, από την άποψη ότι αυτή η παρορμητικότητα έχει σαν αποτέλεσμα, ονόματα αναγνωρισμένα, όπως οι Weddoes, για τους οποίους πριν από λίγο καιρό οι δημοσιογράφοι πέταγαν τη σκούφια τους, τώρα να τους προσπερνούν επιδεικτικά, προσπαθώντας να βρουν διόδους για τους προστατευόμενους πιτσιρικάδες. Διάφορες κατηγορίες για επανάληψη, έλλειψη του αρχικού τους χιούμορ αποδόθηκαν κατά καιρούς στους Weddoes, όπως εξάλλου έγινε και με τους REM. Οι συγκεκριμένες μπάντες όμως το ταλέντο, ούτε το "αγόρασαν", ούτε πήγαν παρακαλετά σε κανένα για

να τους το "δώσει".

Ο David Gedge και η παρέα του, δεν είναι εύκολη λεία. Η μέχρι σήμερα δισκογραφία τους, μόνο ευκαταφρόνητη δεν είναι. Το συγκρότημα αυτό από το Leeds το 1987 κυκλοφόρησε ένα από τα κορυφαία άλμπουμ της βρετανικής μουσικής ιστορίας. Με τον θρυλικό ποδοσφαιριστή George Best στο εξώφυλλο και με 12 νευρώδη αριστουργήματα, τρέλαναν τον κόσμο, καθώς και τον John Peel, ο οποίος σχεδόν τους μονιμοποίησε στην εκπομπή του. Το "Bizzaro" του '89 θεωρήθηκε κατώτερο από το "George Best", αλλά για μας είναι εξίσου καλό. Το ποδαρικό των Weddoes στη δεκαετία του '90 έγινε με το "Seamaster". Ο ex-Big Black Steve Albini ήταν ο παραγωγός στο δίσκο. Τουτέστιν ψαγμένος ήχος, πράγμα που μπορείτε να διαπιστώσετε και στο "Surfer Rosa" των Pixies, που φρόνισε επίσης ο μυστηριώδης - εκ πρώτης όψεως - Albini. Ο Gedge λίγο αργότερα δήλωνε ότι θα ήθελε να επιστρέψει στον mainstream ήχο των πρώτων ημερών, μετά τα θορυβώδη πειράματα του "Seamasters". Στις αρχές του '92 συλλαμβάνει ένα ριψοκίνδυνο σχέδιο.

Ο 31χρονος "lover Gedge" αποφάσισε να πραγματοποιήσει μιά ιδέα που ξεκίνησε σαν αστέιο. Να κυκλοφορεί στην πρώτη εβδομάδα κάθε μήνα ένα σινγκλ σε περιορισμένα αντίτυπα των 10.000. Η εταιρεία τους RCA που είχε τον πρώτο λόγο, συμφώνησε και απ' ότι φάνηκε, δικαιώθηκε με την απόφασή της. Ήδη η πρώτη εξάδα των σινγκλς (Blue Eyes-Go Go Dancer-Three-Silver Shorts-Come Play With Me-California), μαζί με τις ενδιαφέρουσες διασκευές των b-sides, μαζεύτηκαν στη συλλογή "Hit Parade 1", η οποία διευκολύνει όσους τυχόν τους ξέφυγε κάποιο από τα παραπάνω. Η χρονία τελειώνει και το "Hit Parade 2" δε θ' αργήσει να κάνει την εμφάνισή του, ολοκληρώνοντας αυτό το τόλμημα.

"Η όλη ιδέα έχει να κάνει περισσότερο με τη θέληση του γκρούπ να γράψει τρίλεπτα pop κομμάτια και να κάνει διασκευές στα αγαπημένα του τραγούδια, παρά με οποιαδήποτε κινική εμπορική ασχολία (...). Η προσέγγισή μας στην ηχογράφηση των επτάιντσων ήταν διαφορετική. Τα δουλέψαμε σαν 24 τραγούδια, χωρισμένα σε ομάδες των τριών. Είναι μικρές πρόβες ηχογραφήσεων, χωρίς να υπάρχει κάποια πραγματική δομή" (Gedge)

photo : Cathy Rundell (Fiz magazine)

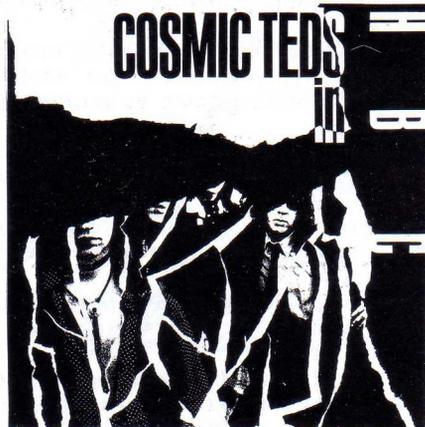
Το ερώτημα αν οι Weddoes είναι εκκεντικοί, δεν αποκλείεται να πέρασε από πολλά σατανικά μυαλά. Το πρώτο τους LP το ονόμασαν "George Best", ενώ το δεύτερο είχε εξώφυλλο από ανακυκλωμένο χαρτί. Το "Seamonsters" περιείχε 10 τραγούδια που για τίτλο είχαν όλα μία λέξη. Το πιο τελευταίο που προέκυψε, είναι η ντουζίνα των σινγκλς. Αυτά όμως είναι πταίσματα. Ο Gedge συνεχίζει ακάθεκτος την πορεία του, έστω κι αν από την αρχική σύνθεση των Wedding Present, μόνο ο Keith Gregory με το μπάσο του παραμένει πιστός. Συνεχίζει να μας λέει πράγματα μέσα από τη γνησιότατη κιθαριστική του φόρμα, που άλλοι δε θα μας έλεγαν σε όλη τους την καριέρα. Αυτά είναι που μετράνε, που θα θυμόμαστε και που τα φυλάμε στη δισκοθήκη μας. Κι αν κάνουν κάτι παραπάνω, χαλάλι τους. Είμαστε fan τους και το ομολογούμε. Το τελευταίο μας προσδίδει ένα ξεχωριστό χαρακτηριστικό. Οτι

είμαστε... καλά παιδιά!

"Με αναγνωρίζουν στο δρόμο αρκετά συχνά. Πάντα πίστευα - αυτό ακούγεται εντλώς χαζό και είναι μία γενίκευση - ότι οι οπαδοί των Wedding Present είναι καλοί άνθρωποι. Κανείς δε μου κάνει τη ζωή δύσκολη, απλά μου λένε "καλήμέρα David, απαίσιο το κούρεμά σου" (Gedge)

Δείξε μου το συγκρότημα που προτιμάς, να σου πω ποιός είσαι. Οι Wedding Present τελικά είναι απλοί και όταν ο Gedge λέει (ειρωνικά), ότι είναι ένας σεξουαλικός Θεός του rock, με ναρκωτικά να τρέχουν συνέχεια από τη μύτη του, κανείς δεν τον πιστεύει, έστω κι αν δοκιμάσει να το ξαναπεί πιο σοβαρά την επόμενη φορά. Οι Pressos (η τελευταία τους ονομασία - παρατσούκλι), κρατάν καλά στο χορό και εμείς σαν καλά παιδιά ακολουθούμε. Ειδικά όταν ακούγεται το "Kennedy", μπαίνουμε μπροστά και τον σέρνουμε μέχρι τέλους.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ROCK'N'ROLL ΑΠΟ ΤΗΝ

COSMIC TEDS
"HEARTBEATIN CRISIS"

YEAH!
"FESTIVAL"

MUSIC BOX
MDI
INTERNATIONAL

ΕΠΙΣΗΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

TRADEMARK
"FATAL BLUES"

Όσοι διαθέτουν μουσική παιδεία, θα έπρεπε να τους αποκαλούν The Mighty Gas Huffer Orchestra εξαιτίας της κοφτερής μουσικής τους αντίληψης και τα υψηλής ποιότητας στάνταρντς. Αλλά από τη στιγμή που δεν είναι τίποτε πέρα από τέσσερεις τύποι που ξέρουν να ροκάρουν, λέγετέ τους απλά Gas Huffer. Το συγκρότημα (Matt Wright - φωνή, Joseph F. Newton - ντραμς, Don Blackstone - μπάσο, Tom Price - κιθάρα) σχηματίστηκαν όταν διέλυσαν οι μπάντες στις οποίες έπαιζε ο καθένας τους. Χτίζοντας το δικό τους ήχο και χωρίς να νοιάζονται τι θα πουν οι άλλοι γι' αυτούς, οι Gas Huffer βγήκαν παραέξω για να τρομοκρατήσουν τον πλανήτη με το γκαρτζιέρικο punk rock τους, επιθετικό από τη μιά, συναισθηματικό από την άλλη. Κάποιος που επιθυμεί να ακούσει τη μουσική τους, είναι υποχρεωμένος να αγοράσει μία σειρά από δίσκους, τη στιγμή που συμμετέχουν σε πολλές συλλογές, έχοντας παράλληλα και το αποκλειστικό τους υλικό που περιλαμβάνει και το ντεμπούτο άλμπουμ τους "Janitors Of Tomorrow". Λίγο μετά την κυκλοφορία

GAS HUFFER

αποκλειστική
συνέντευξη στον
John Book

του τελευταίου, έφυγαν για περιοδεία στην Ανατολική Ακτή μαζί με τους Mudhoney. Αυτή έφερε την μπάντα σε ένα εντελώς καινούργιο ακροατήριο και πολλοί έμειναν να αναρωτιούνται πως και δεν είχαν γνωρίσει νωρίτερα ένα τέτοιο συγκρότημα. Αν ήδη είστε οπαδός τους, αλλά δεν τους έχετε δει live, ετοιμαστείτε. Οι Gas Huffer είναι μία από τις πιο καλοδουλεμένες punk μπάντες κι αν δε με πιστεύετε, ρωτήστε κάποιον από τις χιλιάδες που έλαβαν κίβλας το μήνυμά. Το ότι οι Gas Huffer κατάγονται από το Seattle, δε σημαίνει ότι στοχεύουν το σούπερσταρ κατεστημένο, ή ότι καλά και σώνιι θέλουν να μοιάξουν στους Pearl Jam. Μιά πολυεθνική δε θα ήξερε τι να τους κάνει και οι ίδιοι δεν έχουν καιρό για χάσιμο. Είναι ένα από τα καλύτερα γκρούπ που εμφανίστηκαν ποτέ στο Seattle κι αυτό το υπογράφω. Λίγο καιρό πριν, μπόρεσα να μιλήσω με τον μπασίστα Don Blackstone και να μάθω μερικά πρόσθετα στοιχεία για τους Gas Huffer που σας μεταφέρω αμέσως. (Σημ: Η συνέντευξη αρχικά δημοσιεύτηκε στο No 9 του "Intensity" και την παραχωρώ κατ' αποκλειστικότητα στο MMB).

MMB: Αρχικά δώστε μας μία σύντομη ιστορία του γκρούπ. Είμαστε μαζί περίπου τρία χρόνια, αισθανθήκαμε την ανάγκη να συνεχίσουμε να παίζουμε μετά την κατάρρευση (από το ίδιο τους το βάρος) των U-Men και των Kings Of Rock, αν και οι τελευταίοι επανεμφανίστηκαν αργότερα.

MMB: Εξαιτίας του Tom Price που συμμετείχε στους U-Men, έχουν υπάρξει διάφοροι που σας συγκρίνουν με αυτούς; Προσπαθούν μερικοί, αλλά δεν τα καταφέρνουν. Στην πραγμα-

τικότητα ο John και ο Charley που έπαιζαν κι αυτοί στους U-Men, έχουν ένα νέο σχήμα, τους Crowes κι έτσι το βάρος της σύγκρισης πέφτει περισσότερο σ' αυτούς.

MMB: Αν κάποιος ακούσει καλά τους Gas Huffer, αισθάνεται πως τα ακούσματά σας έρχονται από διάφορα στυλ. Ποιές είναι οι δικές σου επιρροές, τόσο προσωπικές, όσο και σαν μουσικού και μπασίστα;

Σαν συγκρότημα ακούμε τα πάντα. Εγώ περισσότερο ακούω κλασσικό rock, δυνατό θα έλεγα. Όσο για μπασσίστες, μου αρέσουν ο John Entwistle και ο Noel Redding.

MMB: Θυμάσαι ποιός ήταν ο πρώτος δίσκος που μίσησες; Το "Revolution No 9" των Beatles. Με τρόμαζε όταν ήμουνα μικρός.

MMB: Αλήθεια; Και να σκεφτείς πως είναι από τα αγαπημένα μου κομμάτια των Beatles. Χμμ... Καλά. Ας μιλήσουμε λίγο για τα τραγούδια σας, αρχίζοντας με το πρώτο σας σινγκλ. Ήταν το "Firebug" εμπνευσμένο από αληθινό γεγονός;

Ναι, αλλά θα προτιμούσα να μην πω περισσότερα.

MMB: Πόσες κόπιες έχει πουλήσει μέχρι σήμερα;

Έχει ξεπουληθεί, αλλά το κολλήσαμε στο τέλος του CD μαζί με το "The Ethyl" EP.

MMB: Η επόμενη παρουσία σας γίνεται στο "Dope, Guns & Fucking In The Streets Vol. 5" με το "Before I Kill Again". Με τι σχετίζεται το κομμάτι αυτό;

Θα έλεγα μάλλον, αν και ο Matt συνήθως γράφει "ιστορίες", πως ο κόσμος θα έκανε καλύτερα αν ενδιαφερόταν περισσότερο για το πως βλέπει εκείνος ένα κομμάτι, παρά για το τι αισθάνεται ο δημιουργός του όταν το συνθέτει.

MMB: Αρκετά σωστό. Πως όμως και συμμετείχατε στη συλλογή;

Ο Tom Hazelmeier ήταν 'τέως U-Men και φίλος, οπότε μας... λυπήθηκε!

MMB: Και μετά ακολούθησε το "Spinnin' Disc O' Fire", που έχει ένα καταπληκτικό φινάλε. Τι σημαίνει ο τίτλος; Στ' αλήθεια δε γνωρίζω.

MMB: Ακολούθησε το σπλιτ επτάιντσο με το περιοδικό "Fastback" που βγαίνει από το fan club του Steve Priest. Ποιός στο διάβολο είναι αυτός ο Steve Priest;

Υποθέτω πως υπήρξε μέλος των Sweet. Πάντως εγώ δεν ανήκω στο κλαμπ.

MMB: Πόσα κομμάτια κόπηκαν εδώ;

Δεν ξέρω, μα νομίζω ότι επανεκτυπώθηκε. (Σημ: Τη στιγμή που γράφεται η συνέντευξη, όντως έχει ξαναβγεί από την ετικέτα του Steve Priest Fan Club με εντελώς καινούργιο εξώφυλλο).

MMB: Πως ήρθατε σε επαφή με τη C/Z για να συμμετάσχετε στο "Teriyaki Asthma Vol. V";

Ο Daniel House αφεντικό της εταιρείας μας λυπήθηκε επίσης. Γνωστή ιστορία...

MMB: Με τις δισκογραφικές σας εμφανίσεις, νομίζω πως ο κόσμος που σας ακούει θα πιστεύει ότι οι Gas Huffer έχουν χαβαλεδιάρικους στίχους, αλλά δουλεύουν πολύ σοβαρά τη μουσική τους. Εσείς τι γνώμη έχετε πάνω σ' αυτό;

Χμμμ... Δε νομίζω πως πρόκειται για πλάκα. Ενωώ πως δουλεύουμε σκληρά για το καλύτερο. Παίρνουμε τη δουλειά μας τόσο σοβαρά όσο και οτιδήποτε άλλο. Αν εξάλλου βάλουμε τη λέξη "χιούμορ" δίπλα στη λέξη "πλάκα", το συμπέρασμα είναι "διασκέδαση".

MMB: Ακριβώς. Στο τεύχος του "Backlash" (Γενάρης '91) αναφέρεται πως έχετε ηχογραφήσεις για κάποιο άλμπουμ. Όλες αυτές τί έγιναν, μήπως χρησιμοποιήθηκαν τελικά σε σινγκλς;

Ναι, πάντα σκοπεύουμε σε μία άλμπουμ κυκλοφορία, αλλά στο τέλος όλα τα κομμάτια καταλήγουν είτε σε επτάιντσα, είτε σε συλλογές.

MMB: Μήπως πιστεύετε ότι αν περάσει κάποιο χρονικό διάστημα και δεν χρησιμοποιηθούν ίσως να παλιώσουν με το πέρασμα του χρόνου;

Δε νομίζω πως τα κομμάτια μας έχουν τέτοιο πρόβλημα, μάλλον είναι διαχρονικά. Αλλά είμαστε της γνώμης πως πρέπει συνέχισα να τα δίνουμε όταν μας τα ζητούν.

MMB: Η Dashboard Huiagirl Records κυκλοφόρησε μία συλλογή αφιερωμένη στους Damned στην οποία συμμετείχατε κι εσείς. Πείτε μας γι' αυτή την ιστορία.

Το άλμπουμ είναι στ' αλήθεια πολύ καλό, ιδιαίτερα αν είσαι φαν των Damned. Τόσες καλές μπάντες να εκτελούν όλα τα χιτ του! Είναι συλλεκτικό απόκτημα. Εμείς γράψαμε το "Suicide" που δεν είναι και τόσο γνωστό.

MMB: Για πολύ καιρό οι φανς σας αναρωτιόντουσαν αν

κάποια στιγμή θα βγάλετε άλμπουμ. Τελικά κυκλοφόρησε το "Janitors Of Tomorrow". Πως τα πήγε;

Μέχρι στιγμής πολύ καλά. Η eMrTy είναι πολύ καλή εταιρεία και έκανε πραγματικά καλή δουλειά. Οι ανταποκρίσεις είναι θετικές στην πλειοψηφία τους, εννών ότι ακόμα δεν έχω δεχτεί ούτε απειλητικά τηλεφωνήματα, ούτε έχουν πετάξει κατσαρίδες ή σκατά στη βεράντα μου.

MMB: Βγάζετε εύκολα καινούργια κομμάτια;

Εξαρτάται από το πόσο μεθυσμένοι είμαστε στις πρόβες. Δεν έχουμε ξέρεις, αποφοιτήσει από καμμία μουσική σχολή, αλλά κάνουμε το καλύτερο δυνατό.

MMB: Την εποχή αυτή η σκηνή του Seattle τυγχάνει διεθνούς προσοχής. Εάν για παράδειγμα, οι Gas Huffer δέχονταν τηλέφωνο από την Geffen, πιστεύετε πως θα ήθελαν να υπογράψετε επειδή είσαστε πραγματικά καλοί, ή επειδή είσαστε ακόμα μιά μπάντα απ' το Seattle; Ας σοβαρευτούμε λιγάκι. Αν μας τηλεφωνούσε μιά πολυεθνική

MMB: Τι ακούτε για τους δίσκους σας πέρα απ' την Αμερική;

Και εκεί γίνεται καλή δουλειά, κυρίως εξαιτίας της Γερμανικής Musical Tragedies που είναι η "αδερφή" εταιρεία της eMrTy στην Ευρώπη. Και μιά που το ανέφερες, σκεφτόμαστε σύντομα και μιά περιοδεία στην Ευρώπη.

MMB: Κάποιες τελευταίες κουβέντες;

Ναι. Αισθανόμαστε δυστυχημένοι που έχουμε μονάχα τέσσερις ζωές σύνολο να δώσουμε στο rock 'n' roll.

Το δεύτερο άλμπουμ των Gas Huffer αναμένεται τον Γενάρη. Την παραγωγή ανέλαβαν ο Jack Endino και ο Conrad Uno. Το πρόσφατο σινγκλ τους για τη Sub Pop έγινε με παραγωγό τον Stuart Hallerman που έχει δουλέψει με τους Supersuckers, τους Putters και τους Schedule στο παρελθόν. Μέσα στο 1993 σκοπεύουν να κάνουν μιά ευρωπαϊκή τουρνέ και όταν συμβεί, να είστε σίγουροι πως αυτό που θα δείτε, θα σας μείνει αξέχαστο. Και να θυμάστε: Αν φτιάχνετε δική σας μπύρα,

photo : AL (Flipside magazine)

θα ήταν μόνο για να τους δώσουμε το τηλέφωνο των Mudhoney.

MMB: Ποιά μήνυμα προσπαθείτε να περάσετε με τη μουσική σας;

Μήνυμα; Δεν έχουμε κάτι συγκεκριμένο.

MMB: Πόσο νομίζετε πως θα κρατήσετε σαν συγκρότημα; Μέχρι να αξίζει το βάρος μας σε χρυσάφι. Ποιός όμως μπορεί να ξέρει; Θα διαλύσουμε μόνο εφόσον οι ανάγκες το απαιτήσουν.

MMB: Υπάρχει κάποιος σόου που δε θα θέλατε να παίξετε; Οχι. Γεννηθήκαμε για να ροκάρουμε και αυτό πιστεύουμε ακράδαντα.

MMB: Ποιά είναι η άποψή σας για τις πολυεθνικές που "δολοφονούν" το βινύλιο;

Νομίζω ότι ρουφάνε μεγάλο καβλί. Δε μπορείς να βάλεις την μεγάλη τέχνη σε μικρό πακέτο. Είναι φανερό πως πρόκειται για ένα ακόμα κόλπο των καπιταλιστικών γουρουινών για να μανουβράρουν τη μουσική βιομηχανία και αυτό με αηδιάζει! Καλά είναι και τα CD, δε λέω, αλλά ενώ κοστίζουν φτηνότερα σε παραγωγή, οι εταιρείες ανεβάζουν την τιμή για να κοροιδεύουν τους πιτσιρικάδες.

MMB: Αν ήταν να σαπορτάρετε μιά μεγάλη μπάντα, ποιά θα διαλέγατε;

Ηδη το κάναμε με τους Mudhoney και αισθανθήκαμε σπουδαία. Γιατί όχι; Είναι και τζάμπα η μπύρα. Αλλά μιλώντας τίμια, πρόκειται για σπουδαίο γκούπ και καλούς μας φίλους. Δε θα μπορούσαμε να τα πηγαίναμε καλύτερα.

μοιραστείτε μερικά πουκάλια με τους Gas Huffer.

GAS HUFFER DISCOGRAPHY

- "Firebug", 7" (Black Label, 1989)
- "Dope, Guns & Fucking In The Streets Vol. 5", compil. (AmRep, 1990)
- "Puger Power Act 2", 7" comp. (Regal Select, 1990)
- "King Of Hubcaps", split 7" (Steve Priest Official Fan Club, 1990)
- "The Estrus Lunch Bucket", compil. (Estrus, 1990)
- "Bobbing For Pavement", compil. (Rathouse, 1990)
- "The Ethyl", 7" EP (Black Label, 1991)
- "Teriyaki Asthma Vol. V 7", compil. (C/Z/, 1991)
- "Janitors Of Tomorrow", LP (Musical Tragedies, 1991)
- "Another Damned Seattle Compilation", compil. (Musical Tragedies, 1991)
- "Teriyaki Asthma Vols. I-V", compil. (C/Z, 1991)
- "Knife Manual", split 7" (Musical Tragedies, 1992)
- "Dope, Guns & Fucking In The Streets Vols 4-7", compil. (AmRep, 1992)
- "Mole", 7" (Sympathy)
- "The Estrus Gear Box", compil. (Estrus 1992)

Κατά τη διάρκεια της Ευρωπαϊκής τουρνέ των Dead Moon για το '92, ήμουν πολύ τυχερός να γίνω μάρτυρας της δράσης του γκρουπ πάνω στη σκηνή, πέντε φορές. Δυό φορές στην Ολλανδία όταν άνοιξαν τις συναυλίες των Overcoat και τρεις στην Αθήνα, με πολύ καλές τοπικές μπάντες, όπως οι Θουρυβώδεις Honeydive, οι γκαρτζιέρηδες Sound Explosion και οι τρομεροί Last Drive. Και, πιστέψτε με, κάθε φορά έμενα ακόμα περισσότερος εντυπωσιασμένος από αυτό το τρίο απ' το Ορεγκον. Για παράδειγμα, σχεδόν με πήραν τα κλάμματα στο Ρότερνταμ, όταν άρχισαν να παίζουν το "Dagger Moon", μιά πραγματικά εξαίσιμα μπαλάντα γεμάτη συναίσθημα. Σχεδόν πέθανα στο Χάαρλεμ βλέποντας τον δημιουργό του "You Must Be A Witch" να το τραγουδά μπροστά μου. Βλέποντάς τους τρεις φορές στη σειρά στην Αθήνα, ήταν οπωσδήποτε μιά καταπληκτική εμπειρία, τη στιγμή που κάθε σώου ήταν διαφορετικό. Εκεί που οι περισσότερες μπάντες προετοιμάζουν το σετ τους και μένουν σταθερές σ' αυτό, οι Dead Moon αλλάζουν τη λίστα με τα τραγούδια και κάθε βραδιά παρουσιάζουν άλλα. EVERY NIGHT A NEW SURPRISE!

Απλοί και άνετοι κάτω από τη σκηνή. Και πάντα τρομεροί, εξεγερτικοί και εικονοκλάστες πάνω σ' αυτήν. Οι Dead Moon χαρακτηρίζονται από εκείνο τον σίγουρο ήχο που όλες οι μπάντες θα ήθελαν να παράγουν, αλλά για τους Dead Moon βρίσκεται μέσα τους, κυλά στο αίμα τους, στους ενισχυτές τους. Είναι φυσικά ακατέργαστοι και ιδιοφυείς, κάτι που τους κάνει μιά από τις θερμότερες live μπάντες που υπάρχουν σήμερα. Πρωτόγονοι, εμπνευσμένοι, συνεπείς και τόσο εθιστικοί, που είναι αδύνατον να μην νοιώσεις μέσα σου τους ρυθμούς του "Going South", ή του "Walking On My Grave". Κανείς δεν μπορεί να μην ουρλιάξει στο "54/40 Or Fight", ή στο "D.O.A.". Οι Dead Moon ακούγονται και γρήγοροι και απαλοί. Είναι τόσο επαγγελματίες στη σκηνή, όσο και απελευθερωμένοι, τζαμάροντας με τους Last Drive και τον Chuck Prophet των Green On Red. Τα πάντα μπορούν να συμβούν στις εμφανίσεις τους, αλλά εκείνο που σίγουρα σου προσφέρουν, είναι μιά "Dead Moon Night"!

Filth Simpson: Εάν κάποιος Μάγος, σας έδινε την ευκαιρία να ταξιδέψετε στο χρόνο, σε ποιά εποχή θα θέλατε να πηγαίνατε; Fred Cole: Στην εποχή του Εμφυλίου Πολέμου στις ΕΠΑ.

Toody Cole: Θα θέλαμε να δούμε τα πάντα. Αν υπήρχε μιά χρονομηχανή...

F.S.: Που δε θα θέλατε να πάτε;

F.C.: Στο Μπαγκλαντές, εξαιτίας της φοβερής φτώχειας και ανέχειας. Ούτε θα και στα δάση της Νοτίου Αμερικής, όπου τα έντομα είναι μεγαλύτερα από τους σκύλους και τις γάτες. Θα

ήθελα να δω τη Ρώμη, την Αίγυπτο, την Ιαπωνία....

F.S.: Πρόσφατα ταξιδέψατε στη Νέα Ζηλανδία. Πως ήταν;

T.C.: Η τουρνέ ήταν σ' αλήθεια καλή.

F.C.: Σα να βρισκόμαστε στο 1966. Δεν είναι μοντέρνα χώρα, ούτε κεντρική θέρμανση καλά - καλά δεν έχουν. Τους λείπουν πολλά πράγματα, αλλά οπωσδήποτε είναι πιό κοντά στη φύση απ' ότι εμείς.

F.S.: Επιστρέφετε συχνά στο παρελθόν; Αισθάνεσθε άσχημα γι' αυτό; Νομίζετε πως χάσατε κάποιες ευκαιρίες;

F.C.: Οχι, καμμία. Είμαι πολύ ευτυχισμένος με τη ζωή μου, η μουσική πάντοτε έπαιζε το σημαντικότερο ρόλο για μένα, μετά από τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου. Είμαστε αρκετά τυχεροί που κάνουμε αυτό που μας αρέσει σ' αλήθεια και ζούμε όλα όσα αγαπάμε. Και σίγουρα δεν κάνουμε τίποτε για το χρήμα, τη στιγμή που είναι φανερό πως από αυτή την ιστορία δε

κερδίζουμε τίποτε.

Το να είσαι rock star για μένα δε σημαίνει τίποτε απολύτως, προτιμώ να γνωρίζω τον κόσμο προσωπικά και σε φιλικό επίπεδο, παρά να με φωνάζουν "κύριο Cole".

T.C.: Μη τον φωνάζεις έτσι γιατί ο κύριος Cole είναι ο πατέρας του!

DEAD MOON

GOING SOUTH!

interview by Filth Simpson

(γέλια)

F.C.: Είμαστε απλοί άνθρωποι, όλα μπορούν ν' αλλάξουν. Εσύ Filth για παράδειγμα, θα μπορούσες να βρισκόσουν στη σκηνή κι εγώ να ήμουν στη θέση σου, οπότε...

T.C.: Ο καθένας έχει ένα ταλέντο, απλά πρέπει να ψάξει να το βρει.

F.S.: Στο κομμάτι "Out Of The Blue" Fred, γράφεις "every year takes its toll. Time keeps cutting of my soul". Αισθάνεσαι γέρος;

F.C.: Λοιπόν... Τό να μεγαλώνεις σημαίνει να γίνεσαι περισσότερο κυνικός, λιγότερο αποδεκτικός. Δεν πρόκειται για πικρία ή κάτι παρόμοιο... Είναι οι γραμμές στο πρόσωπό σου, οι ρυτίδες, όλα αυτά που σου αφήνει η ζωή. Η ζωή συνεχίζει να σε ρουφάει.

F.S.: Έχετε ακόμα γράψει το "Memories Like Fire Glows". Μπορείτε να μιλήσετε για κάποιες αναμνήσεις σας;

T.C.: Είναι εκατομμύρια από δαύτες, ζούμε την κάθε στιγμή που περνάει. Ίσως η πρώτη φορά που ερωτητήκαμε, τα ταξίδια μας. Όταν τα παιδιά μας ήταν μικρότερα, ταξιδεύαμε συνέχεια από δω κι από κεί, σαν τσιγγάνοι.

F.C.: Μεταναστεύσαμε στις περιοχές του Γιούκον και στον Καναδά. Αλλά περνάμε πολύ καιρό στο δρόμο.

T.C.: Ζήσαμε υπέροχες στιγμές όταν τα παιδιά μας ήταν μικρά. Κάναμε τόσα όμορφα πράγματα μαζί τους, παιχνίδια, παζλ. Πηγαίναμε σινεμά. Θυμόμαστε τα όλα όσα χτίσαμε μαζί: Το σπίτι μας, ο Fred έφτιαξε τα έπιπλα.

F.C.: Γι' αυτό και έγραψα το "Memories Like Fire Glows". Πως είναι δυνατό να ξεχάσεις όλα αυτά τα πράγματα; Στην ουσία μπορείς και να περάσεις ολόκληρη τη ζωή σου μόνο και μόνο με αναμνήσεις, χωρίς να χρειάζεται να κάνεις κάτι άλλο.

T.C.: Ακόμα κι οι άσχημες στιγμές είχαν την πλάκα τους.

Dead Moon ...night

F.S.: Έχετε βρεθεί ποτέ στην "Destination X"; Θέλετε να μιλήσετε για τις εμπειρίες σας με τα ναρκωτικά;

F.C.: Κοίταξε να δεις, η "Destination X" είναι μιά άγνωστη κατεύθυνση...

F.S.: Και το "Mystery Zone"; Τι σημαίνει για σας αυτή η Μυστηριώδης Ζώνη;

F.C.: Το βήμα ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Η απόφαση τη στιγμή εκείνη είναι δική σου. Αν θα προχωρήσεις ή θα γυρίσεις πίσω. Πάντοτε φλερτάρεις με το θάνατο, όταν περπατάς στην Αθήνα... Όταν παίρνεις ναρκωτικά, δεν έχεις καμμία απολύτως ιδέα του τι θα σου συμβεί στο μέλλον. Μπορείς να χρησιμοποιείς ένα χημικό παρασκεύασμα για δέκα χρόνια και κάθε νύχτα να είσαι χάι και την επόμενη μέρα να αισθάνεσαι περίφημα. Επειτα, ας πούμε ότι το κόβεις και δέκα χρόνια μετά ανακαλύπτεις πως η καρδιά σου παρουσιάζει προβλήματα. Εχτισες το κορμί σου με αυτά τα χημικά σκατά και εκείνα το απορρόφησαν. Ενωώ ότι φλερτάρεις με το θάνατο όταν παίρνεις stuff και δεν το ξέρεις. Το "χόρτο" είναι εντάξει, αλλά τα χημικά σε σκοτώνουν.

T.C.: Ειδικά το acid σου διαλύει το μυαλό. Και για μένα το μυαλό, είναι το πιό πολύτιμο πράγμα που διαθέτω και θα προτιμούσα να χάσω ένα πόδι παρά να μη μπορώ να σκέφτομαι καθαρά.

F.C.: Όσο για τη δική μου εμπειρία με τα ναρκωτικά, δοκίμασα λίγο από τις πρώτες original παρτίδες acid που έφτασαν στο Σαν Φραντσίσκο. Μου το έδωσε κάποιος από τους Big Brother & The Holding Company, το γκρούπ που συνόδευε την Janis Joplin, στο τέλος κάποιων συναυλιών που δώσαμε μαζί τους με τους Lollipop Shoppe. Ο κιθαρίστας μας κόλλησε, φλίπαρε, πήγε στο Θεούλη και κάπως έτσι διαλυθήκαμε.

φωτο : Λεωνίδας Δημακόπουλος

T.C.: Για ένα διάστημα είχαν έναν άλλο κιθαρίστα, αλλά δεν ήταν το ίδιο...

F.C. Ποτέ δεν κόλλησα μιά βελόνα στο χέρι μου και μπορώ να πω πως γενικά είμαι ενάντια στα ναρκωτικά. Η ηρωίνη κατάντησε να είναι ίσως το ασφαλέστερο πράγμα, τη στιγμή που το crack και η coca είναι τα πιό εθιστικά.

T.C.: Και το χειρότερο με τα ναρκωτικά είναι το πόσο αλλάζουν τους ανθρώπους. Και είναι κρίμα.

F.C.: Πίνω ξέρις, αλλά αισθάνομαι πως το ελέγχω. Με τα ναρκωτικά δεν υπάρχει έλεγχος, αργά ή γρήγορα σε ελέγχουν εκείνα και τελικά σε σκοτώνουν. Αγαπώ τη ζωούλα μου και θέλω να την απολαύσω μέχρι την τελευταία της σταγόνα. Δε χρειάζομαι ναρκωτικά.

F.S.: Ποιός είναι ο αγαπημένος σας υπερήρωας;

F.C. Ο Johnny Cash και ο Willie Nelson.

T.C.: Πάντοτε έτρεφα μεγάλο σεβασμό στην Kathrine Hepburn. Την θαυμάζω απεριόριστα.

F.C.: Όσο γι' αυτούς που έχουν πεθάνει, θα έλεγα τον John Wayne. Στ' αλήθεια σέβομαι τον τρόπο που έζησε τη ζωή του. Αν είναι να σέβεσαι κάποιον, αυτός πρέπει να είναι μεγαλύτερός σου, που ήδη έχει κάνει ένα σωρό πράγματα. Είναι αστείο, γιατί συχνά συναντώ μικρότερους μου που λένε, "ώ, Fred, αν ήμουν 44 χρονών και είχα κάνει τα μισά απ' όσα εσύ, θα ήμουν ευτυχισμένος". Μα εγώ δεν το αισθάνομαι έτσι, τη στιγμή που με τη σειρά μου προσβλέπω κάποιον μεγαλύτερο από μένα, που έχει κάνει περισσότερα απ' όσα εγώ.

F.S.: Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. "Going South" σημαίνει "μπαίνω φυλακή". Έχεις φυλακιστεί ποτέ, Fred, φυσικά ή πνευματικά;

F.C. Ναι, και με τους δύο τρόπους και πραγματικά υπήρξα τυχερός που την έβγαλα καθαρή. Για παράδειγμα θα

μπορούσαν να με χώσουν μέσα για 7 χρόνια, αλλά τελικά ο δικαστής με άφησε υπό όρους.

T.C.: Από τότε έγινε καλό παιδί.

F.S.: "III Of The Dead". Fred, προσπάθησες ποτέ να βάλεις τέλος στη ζωή σου; Φοβάσαι το θάνατο;

F.C.: Οχι, στις πραγματικές δύσκολες στιγμές μου, προσπάθησα να βάλω τον εαυτό μου στη θέση των άλλων, που στέκονται στα μπαλκονια, 14 ορόφους ψηλά και αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να πηδήξω. Δε θα μπορούσα! Αγαπώ τη ζωή και ποτέ μου δεν αισθάνθηκα τόσο μεγάλο πόνο ώστε να χρειαστεί ν' αυτοκτονήσω. Δε φοβάμαι το θάνατο, αλλά είμαι σίγουρος πως θα παλέψω για να ζήσω. Αν βρεθώ σε χειρουργικό τραπέζι, θα κάνω ό, τι μπορώ με όλες μου τις δυνάμεις να "γυρίσω" πίσω. Εχω πολύ ισχυρή θέληση για ζωή.

T.C.: Εχουμε βάλει στοίχημα να δούμε ποιός θα τα τινάξει πρώτος!

F.S.: Στο άλμπουμ "Live Evil", σε κάποια στιγμή λες: "Δε μπορώ να δω το φως" Μίλησέ μας για το τι σημαίνει "Deaf Moon". (Παρατσούκλι που έδωσε στον Cole ο Kastello της Music Maniac, για την... ελαφρά βαρηκοΐα του)

F.C.: Υποτίθεται πως ο soundman μας μου ανάβει ένα φως συνθηματικό κάθε φορά που ξεκουρδίζεται η κιθάρα μου.

T.C.: Εκείνη λοιπόν τη νύχτα, παίζαμε σε ένα μεγάλο κλαμπ στη Γερμανία και όλοι οι άνθρωποι είχαν ανάψει τους αναπτήρες και ο soundman προσπαθούσε να μας δώσει το σύνθημα, επειδή ο Fred ήταν ξεκουρδιστός.

F.C.: Εγώ όμως, μέσα στο γενικό χαμό, δε μπορούσα να το δω!

T.C.: Του μιλάω, του φωνάζει κι ο Andrew, αλλά είναι τόσο κουφός, που ξεκινάει για το επόμενο κομμάτι... Εκτοτε το "Deaf Moon" είναι ένα αστείο του γκρούπ. Γι' αυτό κι από τότε, παίζουμε τρία τραγούδια και μετά ελέγχουμε τα όργανά μας.

F.S.: Τελικά, το "III Of The Dead" είναι μία συνέχεια του "D.O.A.";

F.C.: Ποτέ μου δε το σκέφτηκα κάπως έτσι, μα θα μπορούσα να τα συνοψίσω σαν "αναμνήσεις από ανθρώπους που πέθαναν φυσιολογικά, ή όχι".

T.C.: Δεν παίζει ρόλο το πως "έφυγαν", σημασία έχει πως δεν υπάρχουν πιά.

F.S.: Πως σας φαίνεται η διασκευή του "54/40 Or Fight" από τους Mono Men;

T.C.: Το ακούσαμε λίγο πριν φύγουμε για την περιοδεία. Είναι σπουδαία διασκευή.

F.C.: Το παίζουν καλύτερα από μένα...

T.C.: Παίζουμε συχνά μαζί τους. Μιά φορά, ο Dave μας είπε: "Εχουμε κάνει μία διασκευή του "54/40 Or Fight", αλλά δε σκοπεύουμε να το παίξουμε στην ίδια συναυλία μαζί σας. Αλλά θα θέλαμε να το ηχογραφήσουμε. Θα σας πείραζε;"

F.C.: Για μένα αποτελεί κοπλιμέντο.

F.S.: Και τι λέτε για το "My Escape"; Υπάρχουν οι στίχοι: "And I go to my room, lock the door and plan my escape, to run away from myself". Στην πρώτη στροφή, είσαι ένας μοναχικός άνθρωπος, ή απλά χρειάζεσαι να μένεις μόνος κάποιες φορές;

F.C.: Είμαι πολύ μοναχικός, εκτός απ' όταν πρόκειται για την Trudi. Δεν πάω σε πάρτυ και τέτοια πράγματα. Ακόμα και σαν παιδί, προτιμούσα να κλείνομαι στο δωμάτιό μου και να ακούω μόνος μου δίσκους.

T.C.: Και εγώ είμαι κάτι ανάλογο. Είμαστε και οι δυο μοναχικοί. Εννώ ότι μας αρέσει ο κόσμος, αλλά όλοι χρειάζονται κάποιες φορές να μένουν μόνι και μερικοί περισσότερο από τους

άλλους. Άλλοι, όπως ο Andrew, τρελαίνονται να περιστοιχίζονται από κόσμο.

F.C.: Έτσι μου βγαίνει. Για παράδειγμα, μπορώ να κάθομαι και να κουβεντιάζω με ένα σωρό ανθρώπους για ώρες και ξαφνικά να σηκώνομαι και να φεύγω.

F.S.: Πάντως μη φύγεις πριν τελειώσουμε... (γέλια)

F.C.: Είναι λες και η μελαγχολία σε χτυπά ξαφνικά και δεν ξέρεις την αιτία. Ίσως βάλεις και κάποιο δίσκο των Dead Moon για να ακούσεις μερικά κομμάτια...

T.C.:... και να σκεφτείς "α, ο Fred έχει πάλι τις μαύρες του, γι' αυτό έγραψε αυτό το κομμάτι". Προσωπικά, στ' αλήθεια μου αρέσει αυτό το τραγούδι και ο Fred το έγραψε την εποχή που παίζαμε με τους Rats.

F.S.: Πάμε να δούμε τη δεύτερη στροφή του ρεφρέν "and plan my escape". Τι εννοείς "απόδραση"; Είναι μία στιγμιαία κατάσταση, αυτοκτονία, ή...

F.C.: Είναι η απόδραση από οτιδήποτε θεωρείται "μελαγχολία". Θέλεις απλά να ξεφύγεις από αυτό το συναίσθημα της απόλυτης κενότητας.

T.C.: Το "My Escape" γράφτηκε σε μία ιδιαίτερα δύσκολη περίοδο της ζωής μας, στην οποία πολλά πράγματα έπρεπε να πάρουν τέλος.

F.C.: Νόμιζα τότε πως τίποτε καλό δε θα ξανασυμβεί στη μουσική σκηνή.

F.S.: Πάμε και στην τελευταία στροφή "to run away from myself". Φοβάσαι τον εαυτό σου;

F.C.: Την εποχή που το έγραφα αισθανόμουν αποτυχημένος και έπρεπε να ξεφύγω από αυτή την κατάσταση με κάθε τρόπο. Είχα πολλά προβλήματα, κανένας δε με γούσταρε, δεν

Filth, Toody & Fred

μπορούσα να αισθανθώ τη μουσική σκηνή. Οπότε σκέφτηκα πως βγαίνοντας από αυτή την προσωπικότητα, θα μπορούσα να σταθώ ξανά στα πόδια μου.

F.S.: Και το "Delmona";

F.C.: Είναι για τα ναρκωτικά.

T.C.: Η γοητεία

τους. Σαν μία σειρήνα. Η μυθολογική όψη.

F.C.: Το ποτό, τα ναρκωτικά, όλα αυτά προσπαθούν να σε πάρουν μαζί τους. Ιδιαίτερα το LSD. Όταν είσαι 12 χρονών, βλέπεις όλα τα προζόνια, τους αλκοολικούς και σκέφτεσαι "ποτέ δε θα μοιάσω σ' αυτούς τους ανθρώπους". Μετά, γίνεσαι 17 και λες "λοιπόν, ίσως θα έπρεπε να δοκιμάσω λίγο ποτό, ή κάτι άλλο..." Κι έτσι κρεμάς τη ζωή σου, εξαρτιέσαι. Κάποιοι άνθρωποι τζογάρουν, άλλοι τρελαίνονται από μία γυναίκα και δε μπορούν να ξεφύγουν από όλα αυτά.

F.S.: "Hate The Blues". Λες "προσπάθησα να τα κλείσω σε ένα μπουκάλι". Ποιό είναι το αγαπημένο ποτό σου;

F.C.: Το Jack Daniels, αλλά μου τρώει το λαρύγγι, οπότε στη διάρκεια της ταυρνέ πίνω Southern Comfort.

T.C.: Μιά απ' τα ίδια. Προτιμώ τα καθαρά λικέρ.

F.S.: Και τι γίνεται με τον Andrew;

T.C.: Ο Andrew πίνει τα πάντα, αν και δεν ανακατεύει πολύ

τα ποτά. Του αρέσει περισσότερο το Jack Daniels, αλλά πίνει βότκα, ούζο, κόκκινο κρασί κι γενικά, ό, τι βρωμάει αλκοόλ.

F.S.: Αρχικά δε θέλατε να υπογράψετε στη Music Maniac. Πως αισθανθήκατε παίρνοντας μιά κασέτα από τον Hans, τον Klaus και τον Vic (τα αφεντικά της), όπου εντελώς μεθυσμένοι σας παρακαλούσαν να υπογράψετε;

F.C.: Αρχικά για μένα, η M.M. ήταν πολύ μεγάλη εταιρεία και δεν ήθελα να ανακατευθώ με ένα label που θα μου υποδείκνυε τι να κάνω. Επειτα, λαμβάνοντας την κασέτα, σκέφτηκα πως αυτοί οι τύποι μπορεί να ήταν τίμιοι και ίσως να είχε ενδιαφέρον η συνεργασία μαζί τους. Εκτοτε, είμαι απόλυτα ικανοποιημένος γιατί είναι σπουδαία παιδιά και έχουν κάνει πολλά για τους Dead Moon.

F.S.: Τι γίνεται με τη δική σας εταιρεία την Tombstone;

F.C.: Είναι αυτό ακριβώς που θέλω να κάνω. Είναι πρωτόγονη, ασπρόμαυρες παραγωγές...

T.C.: Φτηνιάρικες και οικονομικές;

F.C.: Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που γουστάρουν αυτό τον τρόπο, καθώς και τις μοντέρνες παραγωγές της Music Maniac. Ο καλύτερος συνδυασμός δύο διαφορετικών κόσμων! Είμαι ικανοποιημένος με τα πάντα. Δηλαδή δεν είμαι και τόσο με την ηχητική απόδοση των δίσκων, αλλά δεν ξέρω αν θα υπάρξω ποτέ! Ίσως τη μέρα που θα βγάλω τον τέλειο δίσκο, να σταματήσει και η καριέρα μου.

F.S.: Και τι γίνεται με τους άλλους καλλιτέχνες της Tombstone, όπως οι Sanity Assassins;

F.C.: Οποιαδήποτε μπάντα μπορεί να ηχογραφήσει στην εταιρεία μας, απλά πρέπει να πληρώσει το στούντιο. Αλλά όλες έχουν τη δυνατότητα να βγάλουν δίσκο.

F.S.: Ποιές είναι οι επερχόμενες κυκλοφορίες;

T.C.: Εχουμε τέσσερα σινγκλ.

F.C.: Στ' αλήθεια, ένα από αυτά μου αρέσει. Ένα συγκρότημα απ' το Σηάτλ, οι Bones Seller. Η δεύτερη πλευρά λέγεται "Waste Of Time" και είναι killer. Μακάρι να το είχα γράψει εγώ...

T.C.: Είναι και μιά μπάντα από το Γιουτζήν, οι Electric Flies με τον Ron από τους Marble Orchard, κάτι σαν ψυχεδελογκαράζ.

F.C.: Ακόμα οι Righteous Bones που ακούγονται όπως οι Danzig. Δεν τρελαίνομαι και πολύ, γιατί ο Jim Morrison έχει πεθάνει εδώ και χρόνια. (Σημ. sorry mr. Gassen!). Πιστεύω πως θα ήταν καλύτερο, οι μπάντες να κάνουν δική τους μουσική, παρά να προσπαθούν να μοιάσουν στα είδωλά τους.

T.C.: Μπορεί να ακούγεσαι ίδιος με τον Hendrix, αλλά εκείνος υπήρξε μοναδικός...

F.S.: Θα λέγατε ότι με κάθε περιοδεία σας στην Ευρώπη "βάζετε φωτιά στις Νότιες χώρες", αντίθετα με το "Fire In The Western World"; (γέλια)

F.C.: Μέχρι στιγμής, η τουρνέ τα πήγε πολύ καλά. Παίξαμε στη Δανία, Νορβηγία, Ολλανδία, Βέλγιο, Ελβετία, Αυστρία, Ελλάδα. Και έχουμε ακόμα αρκετά σώου στην Γερμανία και Ολλανδία. Πολλές χώρες... Μας αρέσει!

F.S.: Τι άλλο σας αρέσει πέρα απ' τη μουσική;

T.C.: Να περνάμε τον καιρό με τα τρία παιδιά μας.

F.C.: Να επισκευάζω όργανα, αυτοκίνητα. Μου αρέσει η χειρωνακτική εργασία. Ζούμε στη μέση ενός πελώριου δάσους και εκεί πάντα υπάρχει κάτι να κάνω.

T.C.: Και η φυσική εργασία κάνει καλό...

A GARAGE - PSYCHEDELIC

PARTY

ΚΥΡΙΑΚΗ
27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

AN CLUB SOLOΜΟΥ 13-15

THE LAST DRIVE **f*head entropy**
Produced by Paul B. Cutler

THE LAST DRIVE

f*head entropy

OUT NOW ON HITCH-HYKE RECORDS
KOSMA BALANOU 5 - ATHENS 11636
TEL (01) 9233472 FAX (01) 9241840 **LP/CD**

Γεια χαρά παιδιά. Για μιά ακόμα φορά σας επισκέπτομαι. Τα πράγματα πήγαν πολύ καλά, είδα ένα σωρό μπάντες και πολύ καλές μάλλιστα όλον αυτό το καιρό. Τον περασμένο μήνα οι επανασχηματισμένοι **Real Kids** εμφανίστηκαν μετά από σχεδόν δέκα χρόνια στη Νέα Υόρκη και το σώου τους ήταν καταπληκτικό. Μόλις το περασμένο Σαββατοκύριακο ο **Ronnie Dawson** βρέθηκε στην πόλη και ως συνήθως, τίναξε τα πάντα στον αέρα. Από όλους τους παλιούς ροκαμπιλάντες που υπάρχουν ακόμα στη γύρα, είναι ο μόνος που κρατά το επίπεδο τόσο υψηλό, όσο και πριν από 30 χρόνια που ξεκίναγε. Πάντως, εγώ έχω ένα σωρό καινούργιους δίσκους να σας αναφέρω γι' αυτό δε χρειάζεται να χάνουμε καιρό.

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ
ΜΑΣ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

JEFF SHORE

The Platterpuss
c/o Jeff Shore
41-06 50th St. Apt.3L
Woodside, N.Y. 11377
U.S.A.

Αν και το ντεμπούτο CD των **Plaid** "Dead To The World" στην Blue Lunch (237 Park Ave., Albany, NY 12202), δεν ήταν τόσο συγκλονιστικό όσο περίμενα, ωστόσο περιέχει μερικές υπέροχες στιγμές που αξίζει να αναφερθούν. Στην καλύτερή τους, συνδυάζουν στοιχεία thrash metal και power pop και ο θόρυβος που δημιουργούν παρουσιάζεται έξυπνος και με μελωδικές αιχμές. Τραγουδία όπως τα "Life In A Bottle", "Creep Show" και "TV Junkie" μου θυμίζουν λιγάκι το "Live At Budokan" των Cheap Trick, αλλά αρκετά σκληρότερο. Δυστυχώς, αυτή η pop/metal σύνθεση δε λειτουργεί πάντοτε και όταν δεν λειτουργεί, το αποτέλεσμα κινείται σε πολύ χαμηλό επίπεδο. Ένα άλλο πρόβλημα είναι ότι ο τραγουδιστής συχνά καταλήγει σε ένα οπερετικό στυλ κάτι που καταντά ενοχλητικό. Αλλά, η μπάντα είναι καινούργια και υπάρχει κρυμμένη δύναμη, που συνίσταται σε 4-5 (από τα 10 συνολικά) κομμάτια τα οποία θα σχημάτιζαν ένα killer EP.

Μετά από μεγάλο διάστημα, τα αγαπημένα παιδιά της Νέας Υόρκης, οι **Raunch Hands** επιστρέφουν με την πιό ροκάδικη συλλογή τραγου-

διών τους από την εποχή του "Learn To Whap-a-Dang", με τίτλο "Fuck Me Stupid" για την Crypt και είναι ένα non-stop πάρτυ από την αρχή μέχρι το τέλος της. Καθώς εκτελούν κομμάτια σαν τα "Hanging From The Rafters", "Alcoholilywood" και "I Need Adventure", τα παιδιά ξέρουν πως να περνάν καλά καλά και πως να μεταφέρουν τα κέφια τους στον κόσμο. Ως συνήθως, η μπάντα βρίσκεται σε φόρμα και ο νέος ντράμερ Mike Edison προσθέτει νέα ενεργητικότητα. Το μόνο μου παράπονο είναι ότι ο Mariconda, που έκανε και την παραγωγή και είναι ένας από τους καλύτερους κιθαρίστες, τις περισσότερες φορές "θάβεται" πίσω από την όλη μουσική. Αν το μανιασμένο rhythm 'n' blues στην punk έξαρσή του σας ικανοποιεί, ο δίσκος αυτός, όπως λέει κι ο Ronnie Dawson, μπορεί να φέρει τα πάνω κάτω.

Τα τελευταία χρόνια το Seattle έχει γίνει χώρος υποδοχής για πολλά καινούργια σπουδαία εναλλακτικά συγκροτήματα, όπως οι Nirvana, οι Soundgarden, οι Mudhoney, οι Screaming Trees, που όλοι αναφέρουν σαν "πατρίδα" τους την πόλη αυτή. Το τελευταίο γκρούπ σ' αυτή την αλυσίδα και ίσως το πιό ενδιαφέρον αυτή τη στιγμή, είναι οι **My**

Name και με το πρώτο τους άλμπουμ "Megacrush" στην C/Z, έχουν καθιερωθεί σαν μιά μουσική δύναμη κάτι παραπάνω από άξια λόγου. Κι αν παίζουν αυτόν τον grunge ήχο που χαρακτηρίζει τις Βορειοδυτικές μπάντες, αυτό είναι μόνο ένα μέρος της ιστορίας. Το κομμάτι του τίτλου, ένας πραγματικός κταιγισμός, δεν είναι τυχαίο που έδωσε το όνομά του στη συνολική δουλειά. Ο τραγουδιστής Abe Brennan έχει κάτι παραπάνω από πάθος στη φωνή του όταν τραγουδάει. Το "Motor Ready" φέρνει στο νου το noise ύφος των Big Black για να καταλήξει σε ένα μελωδικό hardcore και στη συνέχεια να ενωθεί απαλά με το jazzy "Interlude No 1". Απο spacey noise μέχρι Metal και funky jazz, όλα αυτά υπάρχουν αρμονικά μέσα στους ήχους και τους στίχους του άλμπουμ. Δεν είναι εύκολος δίσκος, μα αν σας ενδιαφέρει η πρόκληση μέσα στη μουσική, το "Megacrush" είναι η καλύτερη αμοιβή για σας.

Από τις αρχές μέχρι τα μέσα της περασμένης δεκαετίας, η Καλιφόρνια ήταν η βάση για αμέτρητες punk μπάντες, πολλές από τις οποίες δυστυχώς παρέμειναν άγνωστες, εκτός από κάποιες που άφησαν έντονες αναμνήσεις στους νέους και μερικούς -σπάνιους πλέον- δίσκους. Με την κυκλοφορία του "As Soon As It Begins... Then It Must End", ενός CD-συλλογής των **Mad Parade** από την Satellite (920 East Colorado No 151, Pasadena, CA 91106), οι καλύτερες στιγμές του γκρούπ μπορούν να ακουστούν ακόμα μιά φορά. Πρέπει να παραδεχτώ πως μέχρι την κυκλοφορία αυτού του CD (που περιέχει τα καλύτερα κομμάτια από τα δύο LP τους, δύο σίνγκλ και διάφορα demos, ηχογραφημένα ανάμεσα στα 1982 και 1987), δεν είχα ποτέ μου ακούσει αυτό το συγκρότημα, αλλά ακούγοντας τώρα αυτά τα 22 τραγούδια, είμαι σίγουρος πως η Satellite έκανε την καλύτερη προσπάθεια να παρουσιάσει όλες αυτές τις ηχογρα-

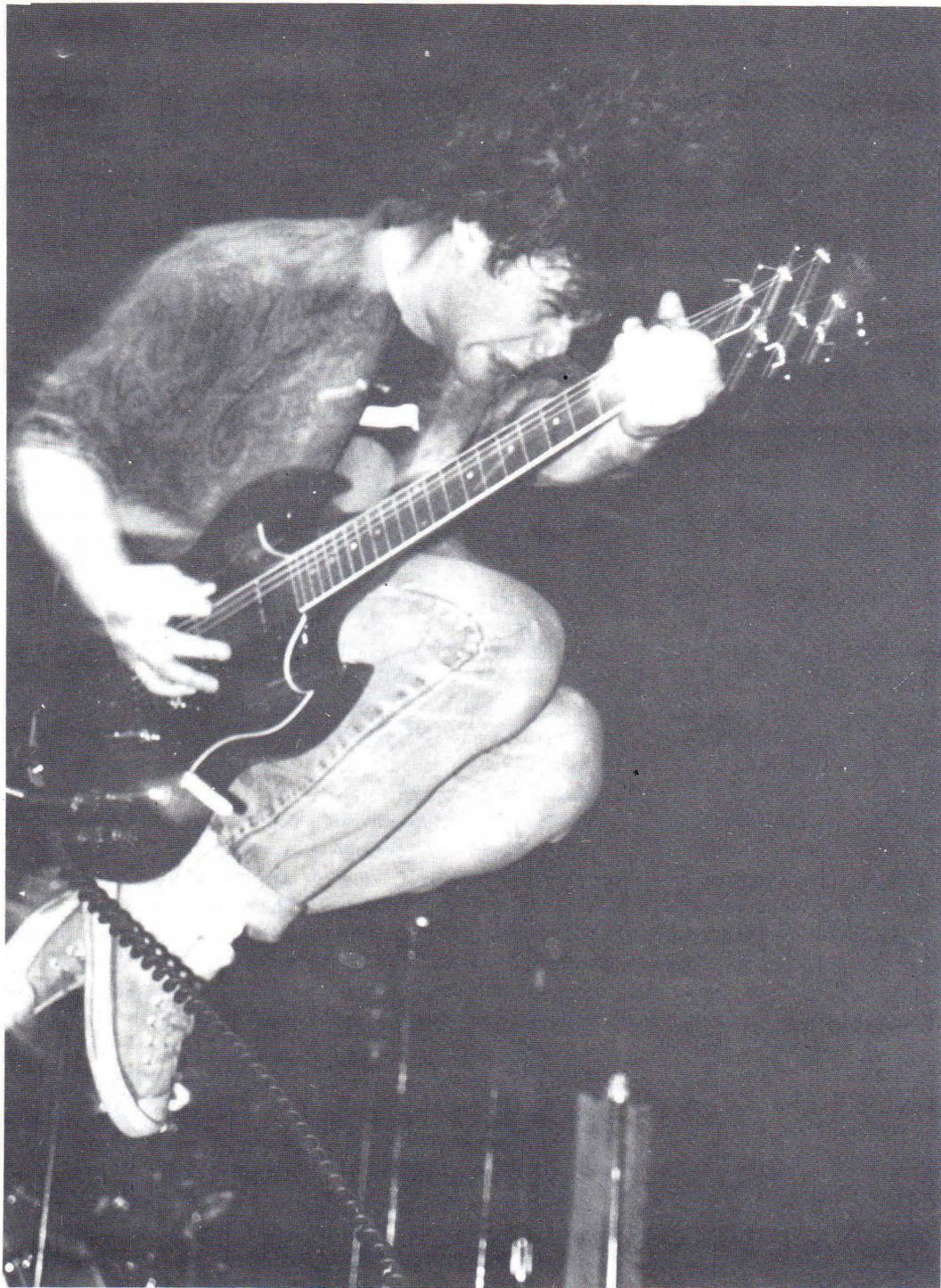
φήσεις. Η μουσική είναι γεμάτη άγριο hardcore και κλασικό runk, με αρκετές δόσεις μελωδίας, που φέρνουν στο ύφος των Descendents. Πολλοί από τους στίχους ασχολούνται με νεολαιίστικα θέματα, αλλά περισσότερο κινούνται σε προσωπικό επίπεδο, παρά σε προπαγανδιστικό. Η αλήθεια είναι πως το μελωδικό hardcore όλα αυτά τα χρόνια προτιμήθηκε και παίχτηκε από πολύ κόσμο, αλλά οι Mad Parade είναι κάτι που πρέπει να ακούσετε.

Η ΣΚΗΝΗ ΤΩΝ SINGLES

Τον τελευταίο καιρό οι **Vindictives** είναι αρκετά παραγωγικοί, κυκλοφορώντας ένα ζευγάρι από EP τεσσάρων κομματιών τους τελευταίους μήνες, το "Ugly American" και το "Assembly Line" σε δική τους εταιρεία (P.O. Box 183, Franklin Park, IL 60131). Το runk/hardcore τους είναι επιθετικό, σαρκαστικό, ενοχλητικό, αλλά παράλληλα και διδακτικό. Αν και τα μέλη του γκρούπ παίζουν σε άλλες μπάντες και οι Vindictives μοιάζουν περισσότερο με χόμπι, κατατάσσονται ανάμεσα στα καλύτερα νέα αμερικάνικα σχήματα...

Η πρώτη πλευρά του 45αριού "If I Loose/Strung" από τους **Ditch Witch** (Faye Records, P.O. Box 7332, Columbia, MO 65205) είναι ένα τέλειο παράδειγμα Husker Du/Soul Asylum runk pop επιρροής, όπως θα παρατηρήσει εύκολα ο ακροατής. Γρήγορες κιθάρες, σταθερός ρυθμός τεσσάρων τετάρτων, ευχάριστα φωνητικά, έχω πάθει την πλάκα μου. Η δεύτερη πλευρά είναι λίγο κατώτερη, αλλά το "If I Loose" σίγουρα είναι ένα από τα δέκα καλύτερα κομμάτια μου για τη χρονιά που περνά...

Για την Faye ξανά, ηχογράφησαν ένα σινγκλ και οι **Boorays** με τίτλους "Pick-Up Truck/Stop Drop & Roll" που δείχνει καλά και τις δύο όψεις του συγκροτήματος. Η πρώτη περιέχει 13 λεπτά καθαρής pop μαγείας, κάτι που δύσκολα θα κατάφερναν οι Romantics, ενώ η δεύτερη ακούγεται σαν πρώιμο Talking Heads που παίζουν rockabilly. Θεωρητικά

Raunch Hands

ετοιμάζουν ένα CD και είμαι πραγματικά ανυπόμονος να το ακούσω...

Ολοι όσοι αρέσκεστε στο Oi runk, χωρίς πολιτικούς προσδιορισμούς εννοείται, καλά θα κάνετε να τσεκάρετε το "Unite & Pogo" EP των **Blanks 77** στην Vandal Children (P.O. Box 260805, Hartford, CT 06126-0805). Αν και οι μάγκες αυτοί δεν κάνουν και τίποτα καινούργιο, παίζουν αυθεντικό, γρήγορο, άγριο, καταραμένο punk rock με μπόλικες μελω-

δίες και έξυπνα ηχητικά τεχνάσματα...

Πολλές φορές φαίνεται οι μεγάλες εταιρείες να έχουν αρπάξει από τα μαλλιά το εναλλακτικό rock, αλλά πολλές do-it-yourself καταστάσεις μένουν σταθερές. Όπως για παράδειγμα, το "Resist", ένα EP - συλλογή με τέσσερα κομμάτια μερικών νέων γκρούπ στην Uprising (P.O. Box 4412, Ann Arbor, MI 48106-4412). Και οι τέσσερις μπάντες (**Nervobeats**, **Crankin**,

photo : Tom Bessoir © 1987

Woobletest, **Glennrustles**) δεν μοιάζουν μεταξύ τους, αλλά μοιράζονται ένα δυναμικό runk 'n' roll ήχο, με όλες τις σκληρές αιχμές του. Αν και καμμία από τις μπάντες δεν θα παιζόταν στο MTV, είναι κατάλληλες εφόσον ζητάτε ανυπόκριτο, τρίχορδο rock 'n' roll...

Στο "Cockatoo" EP τους στην Sidekick (P.O. Box 11245, Takoma Pk., MD 20913) οι "νότιοι" rockers **Trusty** παίζουν ένα είδος nouveau hardcore.

Ενώ τα τρία κομμάτια διατηρούν την επιθετικότητα και ταχύτητα του κλασσικού hardcore, είναι φανερό πως όλη η προσοχή του γκρούπ στάθηκε σε αρμονικά φωνητικά, μελωδίες και επαναλαμβανόμενα ριφς...

Οι **Spinanes** ένα ζευγάρι από ένα μιά κοπέλλα και ένα νεαρό, μόλις κυκλοφόρησαν το τελευταίο τους 45άρι "Suffice/Holloween Candy" (Imp, P.O. Box 34, Portland, OR 97207). Ο ήχος τους ακούγεται σαν "εξαερωμένη" pop με την κιθάρα να έχει τον πρώτο λόγο και μερικά άκρως γοητευτικά γυναικεία φωνητικά. Το πρώτο κομμάτι είναι περισσότερο εύπεπτο και μετά από δυό ακούσματα, αφοσιώθηκα στη εκπληκτική μπαλάντα της δεύτερης πλευράς...

Ο συνδυασμός των καλύτερων στοιχείων garage από τα sixties και punk από τα seventies, συνθέτουν το δεύτερο EP των **Scratch Bongowax** (486 Raindance St., Thousand Oaks, CA 91360), που είναι σχεδόν απίθανο. Μιά μανιακή διασκευή του "Shock It To Me Baby" (Mitch Ryder) και τίτλοι όπως "My Brain Is Fried" και "Because I Love You" κάνουν εύκολα το γκρούπ να ξεχωρίζει και να προσδιορίζει την έννοια του fun...

Το "Pervo-Devo" EP των **Screaching Weasel** (γράψτε στην Outpunk, P.O. Box 170501, San Francisco, CA 94117), όπως και το υλικό των **Vindictives** (με τους οποίους μοιράζονται ίδια μέλη), κλείνει προς το μελωδικό punk, με μπόλικες σαρκαστικές διαθέσεις. Κι ενώ οι **Vindictives** είναι περισσότερο πολιτικοί, τούτοι εδώ κάνουν πλάκα με τους σεξουαλικούς ρόλους, σε κομμάτια όπως "I Wanna Be a Homosexual" και "She Gives Me The Creeps". Σαν bonus, μαζί με κάθε δίσκο λαμβάνετε και το φανζίν "Teen Punks In Heat"...

Οφείλω να παραδεχτώ πως τρέφω ανάμικτα συναισθήματα για το EP των **Flash Bastards** για την Stiff Pole (3665 E. Bay Dr., No 204-271, Largo, FL 34641). Οι στίχοι είναι τόσο

πολιτικοί, που δεν αφήνουν ίχνος χιούμορ να περάσει ανάμεσά τους. Και δε μπορώ να πιστέψω πως αυτοί οι τύποι παίρνουν τόσο πολύ σοβαρά τους εαυτούς τους. Από την άλλη πλευρά, η πρόσμιξη στοιχείων από μελωδικό punk και reggae, δε μ' αφήνει να κάτσω πουθενά. Αν οι **Bastards** γίνουν λιγότερο σοβαροί, θα έχουμε στα χέρια μας μιά πολύ σπουδαία μπάντα...

...ΚΙ ΑΛΛΑ SINGLES ΚΑΙ EPs
Στις παραδόσεις των Dbs, των Shoes και των Material Issue, κινείται το "Bubba" EP των **Homeboy** (Fishtone, P.O. Box 2137, Spartanburg, SC 29304). Και όσοι διαθέτετε pop φαντασία, τα οράματά σας γίνονται πραγματικότητα. Το κομμάτι "Double Speak" που ανοίγει το δίσκο είναι και το καλύτερο. Δυνατός ρυθμός και ξέφρενο rock 'n' roll, που φαίνεται περισσότερο απ' ό τι στα υπόλοιπα κομμάτια, αλλά και τα τέσσερα στο σύνολό τους αξίζουν ν' ακουστούν...

Όσοι δε, προτιμάτε γεύσεις των Mudhoney ή των Nirvana, θα πρέπει να τσεκάρετε το EP τριών κομματιών από τους **Smear** για λογαριασμό της

My Name

Abe Brennan

Dave Gleza

Robb Williamson

Trevor Lanigan

Subcorridor (c/o D.O.I., P.O. Box 936, Astor Station, Boston MA 02123). Αν και δεν είμαι τόσο στη φάση τους, οι τυπάδες αυτοί δεν ξεχνούν ποτέ πίσω τους τη μελωδία και δεν εξαντλούνται σε βαρετά ριφς. Και τα τρία κομμάτια είναι πραγματικά πολύ καλά...

Το "No Authority" EP των **Face To Face** στη Dr. Strange (P.O. Box 7000-117, Alta Loma, CA 91701) περιέχει τρία κομμάτια οργισμένου νεανικού hardcore punk. Ο τραγουδιστής τους έχει μιά από τις καλύτερες φωνές του είδους, τέτοια που έχω πολύ καιρό να ακούσω. Όταν φτύνει κυριολεκτικά τους στίχους, σε πείθει απόλυτα για όσα λέει, ακόμα και στη διασκευή του "One Way Or Another" των Blondie, που από ερωτικό κομμάτι, μετατρέπεται σε έκρηξη βίας. Η Dr. Strange έχει ένα κατάλογο πολύ σημαντικών δίσκων και θα πρέπει να τον ζητήσετε οπωσδήποτε. (Απευθυνθείτε και στη διεύθυνση του Merlin's Music Box για περισσότερες πληροφορίες)...

Αν και το "Look In My Eyes/Golden" επτάιντσο των **Shoeface** (FBE, P.O. Box 818, Pomona, CA 91769) δεν είναι ο αγα-

photo : Margarita

πημένος μου ήχος, αυτό το φασαριόζικο grunge στυλάκι τους είναι τέλειο για τους καιρούς που διανύουμε και παίξτε το τέρμα αν θέλετε να τη σπάσετε στους γείτονες. Πολλές noisy κιθάρες, βαριά ντραμς και κολασμένα φωνητικά, δεν δίνουν στο δίσκο καμιά ποιητική εγγραφή, γι' αυτό εξάλλου είναι τόσο τέλειος...

Το ντεμπούτο EP των **Swingin' Neckbreakers** (Telstar, P.O. Box, 1123, Hoboken, NJ 07030) μόλις κυκλοφόρησε κι αν και δεν συλλαμβάνει τη δύναμη που διακρίνει το συγκρότημα στα live του, είναι πολύ ικανοποιητικό. Υπάρχουν δυό δικά τους κομμάτια και μιά ακατέργαστη διασκευή στο "Don't You Just Know It" του Huey "Piano" Smith. Ίσως το απόλυτο frat-rock για τα nineties. Ουάου!...

Το "Silent But Deadly" EP των **Flatus**, τους βρίσκει να συνεχίζουν στο ίδιο hardcore στυλ, με τις προηγούμενες δουλειές του. Μου αρέσει ο τρόπος που συλλαμβάνουν τις έξυπνες συνθέσεις τους, γεμάτες υψηλές ταχύτητες. Μαζί με τα τρία killer δικά τους τραγούδια, περιλαμβάνουν και τη διασκευή του "The Last Time" των Stones. Γράψτε τους στη διεύθυνση: 15 Lawrence St., Hamburg, NJ 07419...

Στο EP τεσσάρων κομματιών "The Instant Fantastic Sensation Of Love" (Come Sunday, 28 Oxford Rd., Englishtown, NJ 07726), οι **Grievous Angels** σχηματίζουν μιά πραγματική pop ελεγεία. Ο τραγουδιστής Chris Gordon είναι καταπληκτικός και όλα τα κομμάτια ακούγονται ευχάριστα και διόλου μονότονα, σε ένα βαθμό που να θυμίζουν έντονα τον τελευταίο δίσκο των Redd Kross...

Αυτά προς το παρόν. Αν κάποιος θέλει να διαβάσει για περισσότερα μικρά διαμαντάκια, ας απευθυνθεί στο "The Big Takeover" (c/o Jack Rabid, 249 Eldridge St., No 14, New York, NY 10002), όπου κρατάω άλλη μιά στήλη. Να είστε καλά μέχρι να τα ξαναπούμε.

SNIFFIN' VINYL

HERESY

- "Voice Your Opinion"

(*Lost & Found, Im Moore 8, 3000 Hannover 1, Germany, LP, 1992*)

Οι Heresy υπήρξαν πρωτοπόροι του βρετανικού κινήματος που ονομάστηκε "highspeedcore", παρά με μπάντες όπως οι Napalm Death και οι Concrete Sox (με τους οποίους οι Heresy είχαν ένα split άλμπουμ που αποτέλεσε τη δεύτερη κυκλοφορία της Eårache). Εδώ υπάρχουν συγκροτημένα 24 κομμάτια του γκρούπ, που αποτελούν σπάνιες στιγμές του, όπως τα EP "Never Healed", "Thanks" και "Conform", υλικό από τη γιαπωνέζικη κυκλοφορία τους και διάφορα άλλα ντοκουμέντα που αρκούν για να πείσουν και τον πιο δύσκολο ακροατή, πως οι Heresy είναι πραγματικοί δημιουργοί και όχι απλά μερικοί τύποι που επιδιώκουν το θόρυβο και την ταχύτητα, άσχετα αν διαθέτουν ισόποσα αυτά τα ατού. Οι Heresy είναι ένα εφιαλτικό όνειρο για τους Βρετανούς yuppies και μία φωνή που στέκεται ακόμα πιο ψηλά κι απ' την έννοια της λέξης "διαμαρτυρία".

RED HOT CHILI PEPPERS

- "What Hits!?"

(*EMI, LP, 1992*)

Αν το σκέφτεστε ακόμα αν αξίζει τον κόπο να επενδύσετε σε ένα από τα μεγαλύτερα γκρούπ για τα τέλη του καταραμένου μας αιώνα, γιατί δεν ξεκινάτε από δω την αναζήτησή σας; Οι RHCP προτού ακόμα γίνουν τόσο διάσημοι, τόσο σούπερστας, τόσο σημαντικό για τη σύγχρονη μουσική, τότε που είχαν ήδη αποδεδομένη την αξία τους και απλά περίμεναν το ξύπνημα του κόσμου από το λήθαργο. Ολοι βρίσκονται εδώ. Ο James Brown, ο Sly Stone, η παλιά γενιά της soul, η νέα της funk, το punk, ναι φίλοι μου, ολόκληρος ο χωρόχρονος της ολοκληρωμένης άποψης για τον ήχο. Μιά συλλογή από κομμάτια που θα σας κάνει σύντομα να την απορρίψετε, ψάχνοντας εναγωνίως στα δισκάκια για να ανακαλύψετε άπασα την δισκογραφία των Peppers. Τώρα, όσοι ήδη είστε μύστες του φαινομένου, μάλλον το "What Hits!?" σας είναι άχρηστο.

VARIOUS ARTISTS

- "Misfit"

(*Screaming Apple, Dusterichstr. 14, 5000 Koln 41, Germany, LP, 1992*)

Πόσοι άραγε θυμούνται ακόμη πως οι Outsiders υπήρξαν ένα από τα σπουδαιότερα garage συγκροτήματα των sixties και πως οδηγούμενοι από τον Wally Tax, στάθηκαν υπεύθυνοι απέναντι στη μοίρα που καθόρισε όλες αυτές τις σπουδαίες μπάντες. Οι Outsiders έγραψαν ένα σωρό όμορφα κομμάτια, και σαν χαρακτηριστικό είχαν αυτό που ονομάζουμε "διαφορά". Δηλαδή δεν στέκονταν στις κλασικές garage φόρμες, αλλά προσπαθούσαν να χτίσουν ψαγμένους ήχους και να γίνουν μία πραγματικά καλή μπάντα. Η συλλογή της Screaming Apple δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μία καταγραφή των πιο όμορφων στιγμών των Outsiders, με την εκτέλεσή τους από μερικά έτσι κι αλλιώς πολλά υποσχόμενα γκρούπ. Και ποιοί δεν δανείζονται τους εαυτούς τους εδώ... Οι Monomen, οι What For?, οι Ultra 5, οι Dukes, οι Beatpack, οι Tell Tale Hearts, οι Last-O-Rama, οι Morlocks, οι Thanex και κάποιοι ακόμα που θεωρούν πως χρέος τους είναι να μεταφέρουν το παρελθόν στο παρόν και μάλιστα με τον καλύτερο τρόπο. Επιβάλλεται...

DOVE

- "Wrecking Ball"

(*Lost & Found, CD, 1992*)

Αλλη μία "χαμένη" μπάντα της Washington DC μας προσφέρει στο πιάτο η γερμανική Lost & Found που ειδικεύεται στην ανακάλυψη και προώθηση υλικού διαφόρων γκρούπ που η ιστορία δεν τους φέρθηκε καλά, όσο κι αν το άξιζαν. Οι Dove λοιπόν, με μέλη των Red C. και μελλοντικούς Government Issue έδρασαν στην περιοχή γύρω στα 1983/1984, παίζοντας μία μοναδική περίπτωση μίξης hardcore και hard rock (προς Θεού, μην πάει επ' ουδενί το μυαλό σας στο metal!), κατορθώνοντας μάλιστα να κλείσουν ένα συμβόλαιο με την Columbia, για λογαριασμό της οποίας ηχογράφησαν ένα άλμπουμ που ποτέ δεν κυκλοφόρησε. Μέχρι σήμερα δηλαδή, που η Lost & Found αναλαμβάνει την ευθύνη να τους παραδώσει στο ευρύτερο κοινό

για να κρίνει από μόνο του τι συνέβαινε στην Washington εκείνη την εποχή (και τι συνεχίζει να συμβαίνει). Η κιθάρα του Stewart Casson είναι από τα ομορφότερα πράγματα που σχημάτισε το rock 'n' roll και τα διαρκή σόλο του αποτελούν εγγύηση για τη "διαφορά".

GOOBER PATROL

- "Dutch Ovens"

(*Lost & Found, CD, 1992*)

Βρετανικό power punk τρίο που στα credits του έχει σαπορτάρι και περιοδεύσει με μπάντες όπως οι Spermbirds, Fugazi, Mega City 4 και Senseless Things. Το CD αυτό αποτελεί τη νέα τους δουλειά, αλλά περιλαμβάνει και το πρώτο τους άλμπουμ "Truck Off" του 1990. Οι Goober Patrol αντλούν ιδέες από τους Buzzcocks, τις ρετουσάρουν και παρουσιάζουν ένα αποτέλεσμα που ικανοποιεί όσους θέλουν να πιστεύουν πως η εποχή αυτή έχει μπόλικα ψωμιά ακόμα μέχρι να εξαντληθεί και ανακυκλωθεί εκ νέου. Οι Goober Patrol δεν είναι κάποιο σπουδαίο συγκρότημα που θα μπορούσε να διαλύσει τις υποψίες μας πως δεν κάνουν απλά το κέφι τους. Αν αυτό σας αρκεί, εμένα δε μου πέφτει λόγος και ομολογώ σε τελική ανάλυση πως "τη βρίσκω" με κομμάτια όπως τα "Waterfront", "Part Of Me" και "Playing With Fire".

CRIVITS

- "Pressure"

(*Old World, Zum Holzfelde 12, 3150 Peine, Germany, LP, 1992*)

Τρίτη δουλειά αυτών των Ολλανδών λάτρων της ταχύτητας. Μετά από δύο επτάιντσα EP (το ένα split με τους Encounter), έρχονται με την πρώτη ολοκληρωμένη τους φάση να δώσουν το δικό τους στίγμα στον κόσμο του ευρωπαϊκού hardcore. Δε μπορώ να πω πως είναι κάτι το ιδιαίτερο, αλλά έχουν αυτόν τον πρωτόγονο αυθόρμητισμό που είναι αρκετός για ξέδωμα. Οι Crivits είναι straight edgers, κάτι που φαίνεται καθαρά στους στίχους τους, έχουν πολιτικές απόψεις ανάλογες με τα συγκροτήματα του είδους και κάνουν τρομερά stage diving!

THE SUNDAYS

- "Blind"

(*EMI, LP, 1992*)

Ακόμα ένα βήμα των Sundays που σίγουρα θα συζητηθεί αρκετά, αφού είχαν αρκετό καιρό να εμφανιστούν τουλάχιστον σε δισκογραφική παρουσία. Και είναι η φωνούλα της Harriet Wheeler μινιμαλιστική, που ακολουθεί πιστά την μελωδική πραγματικότητα του βιώνουν οι Sundays και κάνει τα πράγματα να ακούγονται διαφορετικά. Θα μπορούσαμε να πούμε πως πρόκειται για τους pop Cocteau Twins, αλλά μάλλον ο χαρακτηρισμός αυτός θα ήταν άδικος για μία μπάντα όπως οι Sundays. Οι στίχοι είναι όμορφοι: "could a heaven on earth be ours here and now?", ερωτήματα τέτοια δηλαδή που κάποια στιγμή όλοι θέσαμε στη ζωή μας και ζητήσαμε μία απάντηση που ποτέ όμως δεν δόθηκε.

SIDE BY SIDE

- "You're Only Young Once... So Do It Right"

(*Lost & Found, LP, 1992*)

Κι άλλο ένα ντοκουμέντο αυτή τη φορά από τη νεοουρκέζικη hardcore σκηνή των μέσων της περασμένης δεκαετίας. Κράτησαν στο χορό για δύο χρόνια και περιποιήθηκαν αρκετά τους φανς της πόλης τους. Το άλμπουμ αυτό στην πρώτη του πλευρά συγκεντρώνει 10 κομμάτια παραγωγής του Don Fury, που είδαν το φως σε πολύ περιορισμένα κομμάτια, μέσω της Revelation. Η άλλη πλευρά είναι ζωντανή ηχογράφηση του γκρούπ στο CBGB το 1987, λίγο πριν διαλύσουν και φυσικά έμενε ακυκλοφόρητη. Κάποιοι ακροατές που γουστάρει αυτή την ιστορία ίσως και να τη βρει με τους Side By Side ζωντανούς, αλλά η ηχογράφηση είναι πολύ μέτρια για να ζητήσει κάτι περισσότερο. Συστήνεται μόνο για φανατικούς.

THE VENUS FLY TRAP

- "Jewel/Live In Prague '91"

(*Azyl, Jana Zelivskeho 39, Praha 3, 130 00 Czechoslovakia, CD, 1992*)

Κύτταξε να δεις που παίζουν στην Πράγα (και μάλιστα κάνουν τουρνέ στην Τσεχοσλοβακία!) και εμείς ξυνόμαστε... Αυτοί εδώ ξέρουν καλά τη δουλειά τους και αν και Βρετανοί ηχογραφούν στη Γαλλική Dan-

ceteria (που απ' ότι ακούμε κλάτατρε), ακολουθώντας τη δική τους μικρή μοίρα. Το CD αυτό όμως έρχεται από την Τσέχικη Αζυλί για να συλλάβει τη ζωντανή εμπειρία μιάς μπάντας από το Northampton, που έχει στο ενεργητικό της ακόμα τρία άλμπουμ και μερικά επτάινστα, χάρη οι συλλογές. Περισσότερα γι' αυτούς θα μάθετε στη συνέντευξη που μας έστειλαν και το μόνο που μπορούμε να πούμε για το "Jewel" είναι πως ο τίτλος δεν το αδικεί καθόλου. Τα keyboards του Nathan Bandy έχουν κυρίαρχο λόγο στη μουσική του γκρουπ, που ανεμίζει μιά περίεργη progressive παντιέρα, με αποτέλεσμα να ακούγονται έντονα μυστηριακοί, ακούονται γοτθικοί (χωρίς να το παρακάνουν) και άκρως ενδιαφέροντες.

EAR

- "Greens"

(Lux Noise, P.O. Box 3212, 5001 Aaru, Switzerland, CD, 1992)

Ελβετικό power trio, προερχόμενο από τις στάχτες των Swinging Zombies, σχηματίστηκε πριν από μερικούς μήνες στο Winterthur (κάτι σαν Ελβετικό Seattle όσον αφορά την παραγωγή συγκροτημάτων) και αποτελείται

στον το εξαιρετικό "Heroin" και το "Piss A Cross" που μπορεί να σας ωθήσουν σε περειαίρω εξερεύνηση των τριών Ελβετών.

D.R.I.

- "Definition"

(Rotten, P.O. Box 2157, Montclair, CA 91763-0657, USA, CD, 1992)

Δύο χρόνια είχαν να σκάσουν μύτη αυτοί οι σούπερ thrash ήρωες που είναι από τα πρωτόπορα σχήματα που έδωσαν ζωή σ' αυτό τον χαρακτηρισμό. Οι D.R.I. λοιπόν είναι πίσω και πραγματικά καλοδεχούμενοι, γιατί ακριβώς λείπει από την εποχή μας ένα συγκρότημα που αναλαμβάνει πραγματικά τις ευθύνες του. Οι D.R.I. χτυπάνε στο φαχινό, η φωνή του Kurt Becht ακούγεται λες και δεν έχουν περάσει δέκα σχεδόν χρόνια από τότε που τρομοκρατούσαν τον κόσμο με το περιβόητο επτάιντσο ντεμούτο EP που περιείχε 22 κομμάτια και άκουγε στο όνομα "Dirty Rotten". Οι Dirty Rotten Impreciles από το Τέξας, έχουν πραγματικό λόγο ύπαρξης, ακόμα κι αν δεν είναι (ή μήπως είναι;) οι εφευρέτες του crossover που τόσο πολύ χειροκροτήθηκε πριν λίγα χρόνια. Το "Definition" αποτελεί την πιά ώ-

γαν "μάπα το καρπούζι". Δε μπορούσα να το χωνέψω πως μετά το "1916" θα ακολουθούσε ένα τέτοιο fake πράγμα. Fake από την κορυφή μέχρι τα νύχια, αν εξαιρέσεις το "Bad Religion" που κάνει ό, τι μπορεί να σώσει την κατάσταση. Κατά τα άλλα, η μπλουζίστικη αναφορά του "You Better Run", η ψευτοςlow φαντασίωση του "I Ain't No Nice Guy" κι τα ρέστα "ροκάδικα" κομμάτια, ακούγονται τόσο πλαστά και συνηθισμένα που ακόμα κι η διασκευή "Cat Scratch Fever" (Ted Nugent) μοιάζει σχεδόν αδιάφορη. Κι είναι πραγματικά κρίμα να νερώνεις τόσο πολύ το κρασί σου, απλά και μόνο επειδή έχεις φανατικούς οπαδούς σ' όλο τον κόσμο.. Χώρια που ο Lemmy άρχισε πάλι τα τρελά του περί Χίτλερ κλπ. Ε, είπαμε, να μην τα συχωρούμε κι όλα!

IZZY STRADLIN & THE JU JU HOUNDS

- "Izzy Stradlin & The Ju Ju Hounds"

(BMG, LP, 1992)

Όταν ένας Gun 'n' Rose αποφασίζει να κάνει σόλο καριέρα, ίσως θα έπρεπε πρώτα να σκεφτεί να δημιουργήσει κάτι που να μην ακούγεται τόσο πολύ "αμερικάνικο". Θα μου πείτε, Αμερικάνος είναι, ρε φίλε, τι θες να παίζει; Γιαπωνέζικα; Καλά, μη βαράτε, εννών με τον όρο, αυτό το straight στυλάκι που το έχουμε ακούσει τόσες χιλιάδες φορές που το έχουμε σιχαθεί πιά. Νομίζει κάποιος πως ο κύριος Stradlin προσπαθεί να κάνει μιά "αρπαχτή", τώρα που στη βράση κολλάει το σίδερο, αλλά εμείς είμαστε έξυπνα παιδάκια και δεν τραβιόμαστε από τη μύτη, έτσι δεν είναι, Αχι!

TOTO

- "Kingdom Of Desire"

(Columbia, LP, 1992)

Ο Jeff Porcaro είναι νεκρός και κανείς τους πλέον δεν αισθάνεται καλά. Εμείς όμως τι φταίμε, ρε γαμώ το!

NED' S ATOMIC DUSTBIN

- "Are You Normal?"

(Sony, LP, 1992)

Η επιστροφή των τρομερών παιδιών και υπεραγαπημένων του βρετανικού Τύπου, δηλώνει περίτρανα πως οι Dustbin μπορούν να συνεχίζουν τις καλές δουλειές τους και δεν είναι ένα κατασκευάσμα των media, ούτε

μιά σαπουνόφουσκα όπως είναι να εξελιχθούν οι Manic Street Preachers. Ροκάρουν καλά, έχουν άποψη και γεμίζουν τα πάντα με αυτή την καταπληκτική "χοροπηδηχτή" rhythm section που διαθέτουν. Πέντε παλληκαράκια που σε προτρέπουν να χορέψεις, να διασκεδάσεις, αλλά και να σκεφτείς μερικά πράγματα γύρω από την καθημερινότητα. Οι Ned's διαθέτουν πολλά προσόντα κι αν μέσα στις δουλειές τους αντανάκλαται το τέλος μιάς εποχής, μη φοβάστε. Ρόδα είναι και γυρίζει...

PUBLIC ENEMY

- "Greatest Misses"

(Columbia, 2LP, 1992)

Παρατηρώντας όλο αυτό το τρομερό merchandise που έχει στηθεί πίσω από τους P.E., κάποιος θα μπορούσε να σκεφτεί ότι πολλά πράγματα πάνε στραβά στην ιστορία αυτή. Κάποιος άλλος θα μπορούσε να επικεντρωθεί στις κατά καιρούς δηλώσεις του συγκροτήματος και να σκεφτεί πως πρόκειται για μαύρο ρατσισμό. Το αποτέλεσμα όμως παραμένει πάντα το ίδιο: Οι Public Enemy τη στιγμή αυτή είναι οι βασικοί εκφραστές μιάς κουλτούρας που αφορά και λευκούς και μαύρους και κίτρινους και κόκκινους και ένας θεός ξέρει τι άλλο. Είναι οι απόλυτοι κυρίαρχοι της και με μέσον την rap προσπαθούν να την διαδώσουν σ' όλο τον κόσμο. Τα συνθήματά τους είναι εκείνα όλων όσων αντιστέκονται στο σύστημα και η παρουσία τους πάνω στη σκηνή για όσους τους έχουν δει, είναι η μοναδική αίσθηση πως πραγματεύονται μιά αλήθεια που σοκάρει, προκαλεί και προβληματίζει. Το "Greatest Misses" έχει δύο άλμπουμ, το ένα με καινούργια κομμάτια και το άλλο με διάφορα ρεμίξ και ανάλογα τερτίπια που μόνον αυτοί γνωρίζουν να φτιάχνουν. Λόγια και πράξεις μαζί, σε ένα διπλό άλμπουμ που χαρακτηρίζει για άλλη μιά φορά, μάλλον όχι θετικά τους δημιουργούς του.

LEATHERFACE

- "Compact And Bijou"

(Roughneck, 21a Maury Road, London N16, 7BP, England, CD, 1992)

Η επιστροφή των Leatherface μετά το "Mush" είναι κάτι το αναμενόμενο και κανείς πλέον δεν πρέπει να εκπλησστεί για το ότι συνεχίζουν ακλόνητοι να

Ear

από τους Rainer Egloff, Andreas Mosli και Martin Lengwiler. Έχοντας αρκετά pop στοιχεία στον ήχο τους και μιά πολύ καλή rhythm section, προσπαθούν να ισορροπήσουν κάπου ανάμεσα στην pop και το σκληρό rock. Δεν είναι άσχημοι, ακριβώς επειδή η μουσική τους είναι αρκετά προσωπική, αλλά στους περισσότερους ίσως να μην πουν και πολλά πράγματα. Αν πάντως πέσουν στα χέρια σας (τη διανομή της Lux Noir θα αναλάβει η Hitch Hyke) μην τους απορρίψετε προτού ακούσετε τουλάχισ-

ριμη δουλειά τους μέχρι σήμερα και το μέλλον τους πάει ακόμα πιο μπροστά.

MOTORHEAD

- "March Or Die"

(Sony LP, 1992)

Κανονικά ο δίσκος αυτός προοριζόταν για το περασμένο τεύχος. Απλά προσπαθούσα να βρω τα απαραίτητα στοιχεία στο μυαλό μου για να γράψω κάτι. Προσπάθησα να μην επηρεαστώ από διάφορους που λέ-

παίζουν ένα punk core που μόνο εκείνοι ξέρουν. Η φωνή του Frankie Stubbs είναι τόσο χαρακτηριστική που την γνωρίζεις ανάμεσα σε όλες τις άλλες, μιά γλυκειά και μαζί άγρια βραχνάδα, που δε καταλαβαίνει από κανόνες μελωδίας. Το "Pale Moonlight" είναι μιά μπαλάντα που σπάει κόκκαλα, η διασκευή του "Talkin' bout A Revolution" της Tracy Chapman γοητευτική και τα άλλα τρία που συμπληρώνουν το CD (η δεκάιντη έκδοσή του στο βινύλιο περιέχει ένα λιγότερο), αφήνονται στη γνωστή τακτική των Leatherface να σε πείθουν πως κάθε στιγμή τους είναι και μιά διαμαρτυρία. Αιμοί, για μιά ακόμα φορά. The Perfect Stuff!

WINDWALKER

- "Rainstick"

(Mint, 699-810 West Broadway, Vancouver, BC Canada V5Z 4C9, CD, 1992)

Τους Windwalker θα τους συναντήσετε να διασκευάζουν ένα κομμάτι των Ministry στη στήλη των σινγκλς. Εκεί παρουσιάζουν ένα αρκετά διαφορετικό πρόσωπο από το πρώτο τους άλμπουμ, ίσως επειδή τους προσφέρεται ένα αντικείμενο που δεν έχει και πολλά να κάνει με τη λογική. Το "Rainstick" είναι ένα συνολικό έργο εννέα τραγουδιών στα οποία αυτή η μπάντα απ' το Βανκούβερ διαθέτει ένα ευρύ φάσμα ακουσμάτων, πάντοτε όμως στα πλαίσια του δυνατού rock 'n' roll, χωρίς βέβαια να αποκλείονται οι ζεστές μπάλλαντες. Η ιδιαίτερη φασαρία αποφεύγεται και στο μυαλό μου μονάχα το πρόσφατο άλμπουμ των Screaming Trees έρχεται σαν πρώτο παράδειγμα σύγκρισης, αν και οι Windwalker είναι σαφώς μετριότεροι. Διασκευάζουν το "Say Hello, Wave Goodbye" των Soft Cell και μερικές φορές έχουν ένα δυναμικό που ξαφνιάζει και σε κάνει να στρέψεις αυτόματα την προσοχή σου σε αυτό που ακούς.

TELEVISION

PERSONALITIES

- "Closer To God"

(Fire/Penguin, 2LP, 1992)

Νάτοι Ξανά, αυτοί οι ποικιλόχρωμοι εραστές μιάς pop που σήμερα όλοι φοβούνται να σκιαγραφήσουν. Τόσα χρόνια στην ανεξάρτητη βρετανική σκηνή και δε θα πρέπει να εκπλήσσει το γεγονός αυτής της διπλής κυκλοφορίας. Οι TV Personalities συνεχίζουν απόητοι το ταξίδι τους στην μαγική εμπειρία μιάς μουσικής που φαντάζει παιδική, αλλά αναλύεται σε καθαρά μουσικολογικά σχήματα. Δεν έχουν τίποτε το φαντασμένο, τίποτε το εξεζητημένο, τίποτε το συγκεχυμένο. Τα τραγούδια τους είναι αναφορές στις καθημερινές μας καταστάσεις, στα ναρκωτικά, στον έρωτα, και φτάνουν μέχρι την ειρωνία μιάς κοινωνίας ολοένα και περισσότερο καταναλωτικής.

DEAD MOON

- "Strange Pray Tell"

(Music Maniac/Hitch Hyke, CD, 1992)

Γρήγορη σχετικά επιστροφή αυτού του παλαίμαχου ρόκερ, του Fred Cole και της παρέας του. Οσοι ήδη γνωρίζετε τους Dead Moon δεν χρειάζονται περισσότερες συστάσεις, ιδιαίτερα όσοι τους είδατε κι εδώ. Κομμάτια που μένουν στο μυαλό σου, σε ξεσηκώνουν, σου προκαλούν μιά γλυκειά θλίψη, ένας κόσμος ολόκληρος πλασμένος από την ιδιόρρυθμη φωνή του Cole. Ο ίδιος είναι υπεύθυνος για όλες τις συνθέσεις (το CD περιλαμβάνει τρεις παραπάνω απ' το LP), εκτός από μιά κυριολεκτικά αρωστημένη διασκευή του έτσι κι αλλιώς αβρωστημένου "Play With Fire" των Rolling Stones με την Toody να εναλλάσσεται με τον Fred στα φωνητικά. Οσοι δεν τους ξέρετε ακόμη, η ευκαιρία να μαζέψετε όλα τα άλμπουμ τους, σας δίνετε αμέσως μετά την ακρόαση του "Strange Pray Tell".

EROSION

- "Erosion III"

(We Bite, Gonninger Str. 3, W-7417 Pfullingen, Germany, CD, 1992)

Ένα hardcore καταγισμό, ικανό ν' αναστατώσει τ' αυτιά σας για την επόμενη δεκαετία, προσφέρει το τρίτο κατά σειρά άλμπουμ των Erosion, το mini CD των οποίων σας είχαμε παρουσιάσει σε περασμένο τεύχος,

στο αφιέρωμα της We Bite. (MMB 13). Οι Erosion τουλάχιστον στη χώρα τους, δείχνουν να έχουν ένα φανατικό ακροατήριο και η καινούργια τους δουλειά λογικά πρέπει να ανεβάσει ακόμα περισσότερο τον αριθμό των οπαδών τους, μιά και τα προηγούμενα άλμπουμ "Mortal Agony" και "Thoughts" για την ίδια εταιρεία, είχαν πάει αρκετά καλά. Το "III" διακρίνεται για τις ιδιαίτερα υψηλές ταχύτητες, σε βαθμό που να συστήνεται μόν' ανεπιφύλακτα στους οπαδούς του είδους, αλλά αποτελεί παράδειγμα προς αποφυγήν για τους ρέστους.

ORIGINAL SOUNDTRACK

- "Singles"

(WEA, LP, 1992)

Να δούμε αν τελικά, λόγω της παρουσίας του Matt Dillon προβληθεί αυτή η ταινία του Cameron Crowe και στην Ψωροκώσταينا... Ένα soundtrack περίπτωση, τη στιγμή που περιλαμβάνει όλες τις μπάντες που έκαναν διάσημη τη σκηνή του Seattle (Mudhoney, Mother Love Bone, Alice In Chains, Screaming Trees, Soundgarden, Pearl Jam), τους λιγότερο γνωστούς Lovemongers που διασκευάζουν το "Battle Of Evermor" των Zepplin με γοητευτικό τρόπο, τους Smashing Pumpkins, το "May This Be Love" του Hendrix και θα μπορούσε άνετα να χαρακτηριστεί αριστούργημα αν δεν περιείχε δύο τραγούδια του Paul Westerberg (των Replacements) που ξεπερνώνε την συνολική φάση, άσχετα αν ευθύνεται για την μουσική του soundtrack. Απαραίτητο, τη στιγμή μάλιστα που τα κομμάτια είναι ακυκλοφόρητα.

CRAWLPAPPY

- "Deluxe"

(We Bite, CD, 1992)

Τούτοι δω είναι από τη Νέα Υόρκη και τούτοι δω είναι το πρώτο τους ουσιαστικό άλμπουμ. Κρίνοντας από την ε-

μπέδωση όλων των σχολών του σκληρού rock που έχουν κάνει αυτοί οι τέσσερεις μάγκες και τις σαφείς πολιτικές αιχμές τους κατά του Κράτους, χωρίς όμως να συνθηματολογούν άοριστα, μας κάνουν να στεκόμαστε με προσοχή και να αφουγκραζόμαστε τα ουραλαχτά τους που δονούν την σάπια τους πόλη απ' άκρη σ' άκρη. Οι Crawlpappy είναι οι Τρομοκράτες Του Μέλлонτος και οι καταπληκτικά μεστές και άγριες συνθέσεις τους κατακλύζουν την ήπειρο μέχρι τον τελικό αφανισμό της. Από τα σημαντικότερα άλμπουμ της χρονιάς. Παραγγείλετέ το τώρα, ή φάτε τον κόσμο να το ανακαλύψετε σε κάποιο δισκάδικο. Πριν τους πάρουν χαμπάρι.

YOUNG FRESH FELLOWS

- "Somos Los Mejores!"

(Munster/Hitch Hyke, LP, 1991)

Όχι, τίποτε άλλο, αλλά η συλλογή αυτή είναι ένα όπλο για να βουλώσει τα στόματα πολλών που θεωρούν την pop πανηγύρι και άλλων τώσαν που νομίζουν ότι αυτό το είδος αναπτύσσεται ικανοποιητικά μόνο σε αγγλικό έδαφος. Οι Young Fresh Fellows είναι κι αυτοί από τα βορειοδυτικά, ηχογραφούν πλέον για την Frontier, ενώ έχουν κυκλοφορήσει τις πρώτες δουλειές τους στην Poplrama. Και είναι απόλυτοι κυρίαρχοι του αντικειμένου τους μέσα από την εκτενή δισκογραφία τους ξεκινά πίσω στα 1984 με το εξαίρετο άλμπουμ "The Fabulous Sounds Of The Pacific Northwest" για να κρατήσουν μέχρι σήμερα μιά σταθερή πορεία που σαν πρόσφατο αποτέλεσμα έχει αυτή την ισπανική συλλογή της Munster.

LOS VALENDAS

- "Turtle Friend"

(Munster/Hitch Hyke, LP, 1991)

Η ισπανική rock μπαλλάντα θα πρέπει μάλλον να εκπροσωπείται επάξια από τους Valendas, οι οποίοι είναι απλοί, τρυφεροί και υπερβολικά ρομαντικοί σε όσα παίζουν σ' αυτό το άλμπουμ. Είναι αγγλόφωνοι, οπότε μη σας τρομάζει το ισπανικό όνομά τους. Στο "Turtle Friend" που είναι mini LP, βοηθούνται από ένα βιολί που μπαίνει εκεί που χρειάζεται και τίποτε δε φαίνεται υπερβολικό σ' αυτή την όμορφη, σχεδόν ακουστική δουλειά. Αν αγαπάτε τον Paul Roland, οι Valendas είναι αυτό

ακριβώς που χρειάζεστε για να τον αντιπαθήσετε!

VARIOUS ARTISTS

- "Not The Singer But The Songs/An Alex Chilton Compilation"

(Munster/Hitch Hyke, 2LP, 1991)

Το MMB έχει υποσχεθεί σε αρκετούς που ρωτάνε, να κάνει ένα μεγάλο αφιέρωμα σ' αυτόν τον άνθρωπο που είναι ένας από τους αφανείς ήρωες της αμερικάνικης μουσικής. Ο Alex Chilton τόσο με τους Big Star όσο και μόνος του, είναι ένας εμπνευσμένος καλλιτέχνης, που αγαπά υπερβολικά την απλότητα της μπαλλάντας, και την αναλύει σε μία μορφή καθαρά προσωπικού επιπέδου. Η Munster έκανε άφογη και σίγουρα πολύ δύσκολη δουλειά. Συγκέντρωσε 26 μπάντες από όλο τον κόσμο και τις έβαλε να διασκευάσουν κομμάτια του Chilton. Και όλες σχεδόν ανταποκρίνονται βάζοντας το "είναι" τους στο κομμάτι που επιλέγουν. Όσο για ονόματα, ας μιλήσουμε για τους Young Fresh Fellows, Dambuilders, Whisniaks, Happy Hate Me Nots, Exploding White Mice, Ben Vaughn, Pink Slip Daddy, Mitch Easter και άλλους με προσέχουσα την απίθανη εκτέλεση του "Watch The Sunrise" των Los Valendas.

CEREBROS EXPRIMIDOS

- "Bonzomania"

(Munster/Hitch Hyke, LP, 1992)

Αν δεν σας ενοχλεί η χρήση της ισπανικής γλώσσας, οι Cerebros Exprimidos είναι μία πολύ καλή περίπτωση να επενδύσετε σε ένα πραγματικά καλό punk δίσκο. Είναι το δεύτερο άλμπουμ τους μετά το "Mas Suicidios" και πραγματικά βυθίζονται σε γρήγορα άτεχνα δημιουργήματα, που μπορούν να σας κάνουν να αναπολήσετε τις πρώτες μέρες, που το punk ήταν καθαρό και απλοϊκό. Τραγούδια σαν τα "Experto" και "Ritual" ενισχύουν την άποψη πως οι C.E. δεν είναι τυχαίο συγκρότημα.

ANAL BABES

- "The Dignity Of The Anal Babes Is Unimpeachable"

(Big Ball, Box 2638 Solli, 0203 Oslo, Norway, LP, 1992)

Ένα Νορβηγικό κουαρτέτο και ο Θεός να σας φυλάει! Δεν σέβο-

νται τίποτε, ούτε καν την παράδοση και ξεχύνονται να κατακτήσουν το άπειρο παίζοντας ένα ταχύ punk που αγγίζει τα όρια του hardcore, χωρίς όμως ευτυχώς, να τα ξεπερνάει. Οι Anal Babes είναι θεοπάλαβοι, βγάζουν τους κώλους τους έξω, καταστρέφουν τους ενισχυτές και στη δεύτερη πλευρά διασκευάζουν διάφορα κομμάτια, όπως το "Wicked" των Black Flag, το "Just Like Your Mom" των Vox Pop, το "Boy From Nowhere" των DMZ και άλλα, ενώ τα δικά τους στην πρώτη, σφίζουν από ενεργητικότητα και επιθετικές διαθέσεις, ικανές να κλέψουν την εκτίμηση του ακροατή με το πρώτο άκουσμα.

GOBBLEHOOF

- "FreezerBurn"

(New Alliance, P.O. Box 1389, Lawndale, CA 90260, USA, CD, 1992)

Με ένα καταπληκτικό εξώφυλλο, κλεμένο από τα πλέον αποτρόπαια όνειρα του Γιόζεφ Μένγκελε, οι GobbleHoof έρχονται να κατακτήσουν τον στερέραμα. Ένα γκρούπ που περιλαμβάνει (ή περιελάμβανε) μέλη των Deep Wound, Boss Hog, Skunk, U.S.'s και Straw Dogs και την παραγωγή έχει αναλάβει ο J. Mascis, (στους GobbleHoof συμμετέχει κι ο Kurt Fedor των Dinosaur Jr και των Snakepit) δε θα μπορούσε παρά να δημιουργεί άριστες εντυπώσεις, στην πρώτη του αυτή ολοκληρωμένη δουλειά. Ο ήχος είναι κάτι παραπάνω από σκληρός, ο Charlie Nakajima τραγουδά λες και του βάλαν το λαρύγγι στο μίξερ, η ποιότητα της εγγραφής είναι άφογη και οι GobbleHoof κερδίζουν πολλούς πόντους ώστε να διαδραματίσουν σε πολύ λίγο χρονικό διάστημα, ένα σημαντικό ρόλο για το νέο αμερικάνικο rock κίνημα.

THE REVS

- "Elevater EP"

(Vinyl Japan, 281 Camden High Street, London NW1

7BX, England, EP, 1992)

Οπωσδήποτε ό, τι πιο ενδιαφέρον έχω ακούσει από την εταιρεία αυτή (που εδρεύει και στο Τόκιο). Οι Revs είναι τόσο όμορφοι που, ακούγοντας τα τέσσερα κομμάτια του EP αυτού, αισθάνεσαι πως αγαπάς όλο τον κόσμο. Δεν μπορώ να κρίνω κατά πόσον διαφέρουν από τις άλλες αγγλικές μπάντες και μάλιστα δεν έχω υπ' όψη μου το πρώτο τους EP "Buzz" που κυκλοφόρησε στις αρχές της χρονιάς, αλλά η ουσία είναι πως αυτή η μπάντα από το Middlesex καταφέρνει να δέσει τη μελωδία με ένα γρήγορο pop ήχο με αποτέλεσμα να ακούγεται ενδιαφέρουσα και κάτι περισσότερο.

THE GORIES

- "Outta Here"

(Crypt/Hitch Hyke, LP, 1992)

Στο περασμένο τεύχος φιλοξενήσαμε μία αποκλειστική συνέντευξη που έδωσαν οι Gories στον Philippe Petit για το MMB και πρόσφατα "εισήχθη" και ο νέος τους δίσκος που βρίσκεται αυτό το τρίο από το Νητρώιτ να επιστρέφει στις πρώτες δοξασιμένες μέρες του, αποφεύγοντας οτιδήποτε λουστραρισμένο και φανταχτερό. Η "βαλτώδης" αντίληψη των Gories για το rock είναι ο επικρατέστερος λόγος για να αποκτήσετε το δίσκο αυτό. Το "Outta Here" έχει μία πρωτόγονη αισθητική που δεν κατατάσσεται εύκολα σε κάποιο είδος και οι μόνες επιλογές που έχει ο ακροατής είναι να τους λατρεύσει ή να τους μισήσει. Η ακρόαση επιβάλλεται έτσι κι αλλιώς.

VARIOUS ARTISTS

- "Shit! - Too Farly..."

(Big Ball, LP, 1992)

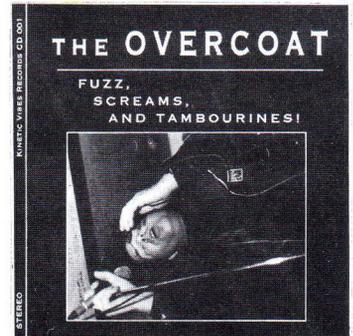
Μία συλλογή που αφορά ως επί το πλείστον καινούργια Νορβηγικά συγκροτήματα και ίσως οι Lust -O- Rama να είναι οι περισσότερο γνωστοί, εκτός κι αν ήδη έχετε τσεκάρει το εκπληκτικό επτάιντσο των TRBNGR (Turbonegroes) που έχουν κόμει για την αμερικάνικη Sympathy For The Record. Οι TRBNGR είναι καταπληκτικοί και ψάξτε με κάθε τρόπο να βρείτε το CD τους που κυκλοφορεί κι αυτό απ' την Big Ball. Επιστρέφοντας όμως στο "Shit!", θα εκπλαγείτε αν πιστεύατε πως οι Βόρειες χώρες είχαν σχέση μόνο με το garage. Υπάρχουν punk μπάντες, πειραματικές μπάντες, rock μπάντες και ό,τι τραβάει η ψυχή σας.

Ενα άλμπουμ με αξία τόσο ιστορική, όσο και καλλιτεχνική.

THE OVERCOAT

- "Fuzz, Screams And Tambourines!"

(Kinetic Vibes, 8 Place Des Marseillaises, 13001 Marseille, France/διανέμεται κι απ' την Hitch Hyke, CD, 1992)

Μετά από έξη χρόνια συνεχών εμφανίσεων, οι (τέως Marshmallow) Overcoat, είχαν κάθε δικαίωμα να κυκλοφορήσουν ένα live άλμπουμ και μάλιστα στην Ευρώπη, τη στιγμή που ήδη υπόγραψαν συμβόλαιο με την γερμανική Music Mania για ένα άλμπουμ γύρω στο Φλεβάρη. Έτσι η Kinetic Vibes έβγαλε το "Fuzz..." και καλά έκανε γιατί όσοι είχαν την ευκαιρία να τους παρακολουθήσετε πριν λίγο καιρό στην Αθήνα, θα διαπιστώσατε πως πρόκειται για ένα πολύ καλό live συγκρότημα. Εδώ λοιπόν συγκεντρώνονται 19 κομμάτια, δικά τους και διασκευές, που δείχνουν απόλυτα ότι οι Overcoat και ιδιαίτερα ο Tim Gassen ελέγχουν τη σκηνή, αλλά και το κοινό. Το CD αυτό είναι μία ευκαιρία να μπειτε ακόμα καλύτερα σ' αυτό το απόλυτο garage πνεύμα, τη στιγμή μάλιστα που σε λίγο όλη η Ευρώπη θα μιλάει γι' αυτούς. Και σας το υπογράφω έχοντας ακούσει τα rough mixes του επερχόμενου άλμπουμ.

THE DEVIL DOGS

- "We Three Kings"

(Crypt/Hitch Hyke, LP, 1992)

Ο δίσκος αυτός έχει ηχογραφηθεί πάνω από ένα χρόνο, αλλά μόλις τώρα έχουμε την ευκαιρία να τον ακούσουμε και στην Ελλάδα. Το γνώριμο ύφος των τριών Νεουορκέζων thrash βασιλιάδων, κινάει τα νήματα μιάς ακατέργαστης rock υπόθεσης που "βρωμάει" τσαμπουκά και ποτό και κατευθύνεται σε ένα προορισμό, κλασικό μεν, καταλυτικό δε. Δεν μπορώ να πω

πως τρελαίνομαι γι' αυτούς. Σίγουρα όμως οι Devil Dogs είναι απαραίτητο φάρμακο στη γεροντική αρρώστεια της σύγχρονης μουσικής, άσχετα αν καταναλώνεται σε πολύ μικρές δόσεις.

CELL

- "Slo - Blo"

(City Slang/Hitch Hyke, LP, 1992)

Ισως ο χαρακτηρισμός grunge να μην είναι ο ακριβής για αυτό το άλμπουμ. Οι Cell διαχωρίζουν έξυπνα τη θέση τους από κάτι που κινδυνεύει να γίνει ένα ευκαιριακό καταναλωτικό προϊόν και κρατώντας τα καλά του στοιχεία, αποφεύγουν τον παράλογο θόρυβο, ανακατεύονται με την ψυχεδέλεια, οργανώνουν μακρόσυρτες αργές συνθέσεις και χρησιμοποιούν ακόμα και μία killer "μπαλάντα" ("Bad Day") για να δώσουν στη μουσική τους προσωπικό χαρακτήρα. Ισως είναι νωρίς να μιλάμε για αποκάλυψη, αλλά σίγουρα το "Slo - Blo" είναι ένα βήμα ενθαρρυντικό και για μας και γι' αυτούς.

LOVECHILD

- "Witchcraft"

(City Slang/Hitch Hyke, LP, 1992)

Ντεμπούτο άλμπουμ ενός πολλά υποσχόμενου τρίο από το Νιού Τζέρσι, με ονόματα που περισσότερο Αγγλούς παρά Αμερικάνους θυμίζουν. Σκοπός τους, να καταστρέψουν την pop μέσα από την ίδια την pop. Το "Witchcraft", γιά όσους δεν αποτελέσει ένα μαγευτικό ταξίδι στην αίσθηση της απώλειας, θα συγχίσει και ίσως διχάσει τους υπόλοιπους. Γιατί οι Lovechild παίζουν με τα νεύρα. Αγγίζουν κάθε ηχητική επιθυμία μας και ξαφνικά την εγκαταλείπουν βάζοντας τα γέλια και αφήνοντάς μας να αναρωτιόμαστε τι ακριβώς έχουν να πουν. Και το παιχνίδι αυτό, μπορεί και συνεχίζεται επ' άπειρον.

BLIND LEMON

- "Blind Lemon"

(Capitol/EMI, CD, 1992)

Συγκρότημα από το Λος Αντζελες, στο οποίο ρόλο τραγουδιστή έχει αναλάβει το μικρότερο αδερφάκι του Axl Rose και μάλιστα τα καταφέρνει καλύτερα από το διάσημο αδερφό του. Χώρα που του μοιάζει, κάτι που στο μέλλον μπορεί να αποβεί επικίνδυνο στις σχέσεις του μπροστάρη των Guns 'n' Roses

με το ωραίο φύλλο. Οι Blind Lemon αποφεύγουν τις κακοτοπιές και τα βατά σχήματα. Μετακόμισαν στο Σηάτλ για να ηχογραφήσουν το ομώνυμο άλμπουμ τους και αμέσως το κλίμα της πόλης τους επηρέασε θετικά. Ετσι, μπορούμε να λέμε ότι το "Blind Lemon" είναι μία έξυπνη "πολιτική" κίνηση γι' αυτούς τους καθαρόαιμους ροκάδες και ίσως το συμβόλαιο με την Capitol σε λίγο καιρό τους οδηγήσει στην κορυφή.

TWO - BIT THIEF

- "Gangster Rebel Bop"

(We Bite, CD, 1992)

Οι Two Bit Thief είναι από το Σαν Φραντσίσκο και απ' όσο θυμούνται τους εαυτούς τους,

όμως που οι Sink ήταν αρκετά νευρικοί σε όλα σχεδόν τα κομμάτια και που ίσως περιέκλειαν διάφορες ιδέες και μουσικά ιδιώματα, ετούτοι εδώ, μάλλον φαίνονται αρκετά "ρηχοί". Και αυτό δε σημαίνει ότι είναι κακοί, εξαρτάται πάντα από το τι ζητάει ο καθένας. Η ποίηση σαν έννοια παραμένει στους στίχους τους, αλλά στα μουσικά μέρη αφήνονται να παρασυρθούν από μπαλαντοειδείς πολυστομίες και χαμηλόφωνες συνθέσεις στις οποίες λείπουν χαρακτηριστικά οι εντάσεις.

HOSS

- "You Get Nothing"

(Dog Meat, GPO Box 2366V, Melbourne 3001, Australia, CD, 1992)

Hoss

πάντα ήθελαν να γίνουν γκάνγκστερς. Τώρα για το αν τα κατάφεραν, είναι κάτι που το βιογραφικό τους δεν αναφέρει, αλλά ίσως το rock 'n' roll να τους ταιριάζει καλύτερα. Το "Gangster Rebel Bop" είναι μία καθαρή επιρροή από Stiv Bators και έχει να κάνει περισσότερο με το κλίμα της Νέας Υόρκης, παρά με την Καλιφόρνια. Τραγούδια με τίτλους "Bible And Cigarette", "Police Brutality", "On Parole", "Hang 'em High", είναι χαρακτηριστικά της κοινωνικής τους τοποθέτησης, αλλά η μουσική τους μερικές φορές ακούγεται πολύ "εξεζητημένη".

BIG RAY

- "Naked"

(City Slang/Hitch Hyke, LP, 1992)

Αν σας άρεσαν οι Sink, καιρός να ακούσετε και τους Big Ray Naked στους οποίους πρωταγωνιστούν μέλη τους και μάλιστα καθοδηγούνται από τον "εγκέφαλο" των Sink, Ed Wenn. Εκεί

Σχηματίστηκαν στα μέσα του 1989 από τον κιθαρίστα/τραγουδιστή/βασικό συνθέτη Joel Solbersher (ex-God) και δύο μέλη των Seminal Rats στη Μελβούρνη και αυτό είναι το δεύτερο άλμπουμ τους, μετά το "Guzzle" του 1990. Ακούγοντας το εκπληκτικό "You Get Nothing", καταλαβαίνεις την έννοια "συνέχεια" που δίνουν οι Hoss στους God και αναρωτιέσαι γιατί αυτοί οι τέσσερις μανιακοί και πεινασμένοι για rock 'n' roll Αυστραλοί, δε μετακομίζουν στο Seattle. Από την άλλη σκέφτεσαι πως κάποιοι πρέπει να δώσουν τα "φώτα" της νέας γενιάς και στην "Χαμένη Ηπειρο", οπότε απλά κάθεται και περιμένεις κάποιος καλός άνεμος να τους φέρει και στα μέρη σου. Οι Hoss είναι μεγαλειώδεις, εκφραστικοί και ο θόρυβος που προκαλούν οι κιθάρες τους είναι ο ομορφότερος που έχω ακούσει εδώ και πολύ καιρό!

VARIOUS ARTISTS

- "Groin Thunder"

(Dog Meat, CD, 1992)

Δε θα μπορούσε να γίνει ομορφότερη συλλογή - αφιέρωμα στους Troggs, ένα από τα σπουδαία αυτά συγκροτήματα που από τα μέσα των sixties μέχρι και σήμερα, κρατάνε τα σκήπτρα ενός φανταστικού και γοητευτικού κόσμου. Η Dog Meat επέλεξε 24 μπάντες για να εκπροσωπήσουν επάξια, κομμάτια - διασκευές της παρέας του Reg Presley και όλες σχεδόν έχουν βάλει το χεράκι τους για να χτιστεί η καινούργια έννοια της παράνοιας. Εχουμε λοιπόν τους Sacred Miracle Cave, Fluid, Philistines, Walkingseeds, Bored!, A-Bones, Mummies, Headcoats, Miracle Workers, Devil Dogs, Bevis Frond, Boys From Nowhere ανάμεσα σε άλλους, να παραδίδουν την garage τακτική τους στα χέρια μιάς από τις σημαντικότερες Αυστραλέζικες εταιρείες. Μιά διεθνής συλλογή, που κλωτσάει κώλους και πρέπει να γίνει κτήμα όλων σας πάσει θυσία.

CHEATER SLICKS

- "Destination Lonely"

(Dog Meat, CD, 1991)

Μόνο τέσσερα από τα δώδεκα κομμάτια αυτού του άλμπουμ των Βοστωνέζων Cheater Slicks είναι δικά τους. Τα ρέστα χάνονται μέσα στην ιστορία του rock και ο ακροατής αναρωτιέται που τα ξεφύτρωσαν. Οι Cheater Slicks υπάρχουν από το 1986, αλλά για πρώτη φορά στο "Destination Lonely" λειτουργούν σαν τρίο, παίζοντας άγριο garage punk και πρωτόγονο rock 'n' roll. Είναι άτεχνοι, αλλά αυτό τους βοηθά να συντονίζονται σε έναν ήχο που αποκτά όλο και περισσότερους οπαδούς στον κόσμο. Φαντάζομαι πως οι Dead Moon θα φοβότανε να τουράρουν μαζί τους.

R.E.M.

- "Automatic For The People"

(WEA, LP, 1992)

Όπου τίποτε πλέον δεν έχει σημασία γι' αυτούς. Μονάχα η μουσική. Η δόξα που τους τυλίγει σε κάθε τους βήμα, μοιάζει με κρεατόμυγα που προσπαθούν μάταια να διώξουν, αλλά εκείνη, δώστου και επιστρέφει. Το νέο άλμπουμ που ηχογράφησε το Αθηναϊκό κουαρτέτο, δεν έχει τα "hit" που εμφανίζονταν απρόσμενα στα περασμένα τους. Ισως επειδή καθένα από τα 12 κομμάτια του είναι και ένα ξεχωριστό hit. Κάτι που και πάλι συνέβαινε και στις προηγούμε-

νες δουλειές τους, αλλά οι εταιρείες τους μάλλον θεωρούσαν άσκοπο να γεμίζουν τις τηλεοράσεις του κόσμου με τις αστείες φατσούλες τους. Το "Automatic" είναι μιά ακουστική, μελωδική ανθισμένη αυλή, μέσα στην οποία ο ακροατής αράζει, ξέγνοιαστος από τις σκοτούρες της ημέρας. Ένας δίσκος ειλικρινής, ίσως ο πιό ειλικρινής των REM τα τελευταία χρόνια, ακριβώς επειδή όλα σ'αυτόν είναι τόσο μαγικά που φαντάζουν ψεύτικα.

THE PHILISTEINS

- "Lifestyles Of The Wretched And Forgettable" (Dog Meat, LP, 1992)

Για να πως την αλήθεια, νόμιζα πως αποτελούσαν παρελθόν, ήδη από την εποχή που είχαμε ασχοληθεί μαζί τους σε ένα από τα πρώτα μας τεύχη. Οι Philistains γύρισαν σχεδόν όλες τις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας, ξεκινώντας από το Χόμπιτ και ζώντας σαν νομάδες, έως ότου εγκατασταθούν στην Μελβούρνη και βρουν την τύχη τους με την Dog Meat. Το πρώτο ολοκληρωμένο τους άλμπουμ που παρουσιάζεται εδώ, ήταν μιά πολύ ευχάριστη έκπληξη. Η ψυχεδέλεια και το garage των sixties, χρησιμοποιείται απλά και μόνο σαν μέσο μεταφοράς στο σήμερα, ενώ οι Philistains τα δίνουν όλα, παράγοντας ένα από τα αγριότερα rock 'n' roll παρασκευάσματα της γενιάς μας. Το "Lifestyles Of The Wretched And Forgettable" ίσως να είναι ένα νέο ξεκίνημα για το Αυστραλέζικο γκρούπ από την Τασμανία και ελπίζουμε να του δώσει την ώθηση που χρειάζεται για να καθιερωθεί οριστικά και έξω από τα συνορα της πατρίδας του.

POISON IDEA

- "Dutch Courage" (Bitzcore/Hitch Hyke, LP, 1992)

Ναι σίγουρα θα πρέπει να είχαν πολύ κουράγιο οι Ολλανδοί, ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν τη λαίλαπα του ήχου και του όγκου των τεσσάρων (άντε πέντε) τεράτων από το Ορεγκόν. Ωστόσο, απ' ό, τι φαίνεται τα κατάφεραν και το "Metrorol" κλαμπ άντεξε τελικά χωρίς να σημειωθούν ιδιαίτερες ζημιές ή θύματα. Οι Poison Idea ήλθαν, είδαν και ενίκησαν, αφήνοντας άναυδους για πολλοστή φορά τους οπαδούς τους στην Ευρώπη. Στο live άλμπουμ

που παρουσιάζεται εδώ, η κατάσταση είναι ελεγχόμενη, εξαρτάται τι θέλει να πιστεύει ο καθένας βέβαια, αλλά το γκρούπ τα δίνει όλα, δισκεύζοντας ακόμα MC5 και Go-Go's. Η αλήθεια είναι πως άλλο να τους βλέπεις κι άλλο να τους ακούς, γιατί η εντύπωση μένει μισή. Ελπίζοντας κάποιος καλός καγαθός να τους κουβαλήσει κι από δώ και σίγουρα δε θα βγει χαμένος.

THE DUBROVNIKS

- "Chrome" (Survival/Penguin, LP, 1992)

Ο ιδανικός δίσκος για παρεξηγήσεις. Οι μισοί (θέλουμε να πιστεύουμε ότι είναι πολύ λιγότεροι), έχουν ήδη αρχίσει τις κατηγορίες για στροφή προς το mainstream, ενώ οι άλλοι μισοί τις αντικρούουν. Μετά την επιτυχία του "Audio Sonic Love Affair", περιμέναμε με μεγάλο ενδιαφέρον τον ρόλο που θα διάλεγαν οι μακρινές απολήξεις των Scientists. Το "Chrome" του '92, δεν πιστεύουμε ότι στοίχισε τόσο πολύ στην αξιοπιστία τους, όπως ορισμένοι υποστηρίζουν. Σε μερικά σημεία, τα δεύτερα φωνητικά ίσως και να "γλυκαίνουν" επικίνδυνα τα ρεφρέν και το "French Revolution" να είναι όντως το δίδυμο αδερφάκι του "Wild Flower" των Cult. Ομως το μεγάλο συν του "Chrome", είναι η εγγύηση που το διακρίνει από την αρχή ως το τέλος. Ο δεύτερος κιθαρίστας Glenn Armstrong, που αντικατέστησε τον Peter Simpson (αφοσιώθηκε στις γραφικές τέχνες), ταίριαξε γάντι με τον Christopher Flynn. Ο Jame Baker είναι αλάνθαστος (αυτό έλειπε μετά από τόσα χρόνια) και ο Boris Sujdovic διαθέτει ακόμα εκείνη την super cool φωνή. Τελικά, εμείς ψηφίζουμε υπέρ και για το "Chrome" και για την εδώ συναυλία τους. Ποιός ξέρει, ίσως να είμαστε πεζοί και να μην το ξέρουμε... ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

HELLMEN

- "Electric Crazy Land" (Munster/Hitch Hyke, EP, 1992)

Οι Hellmen έρχονται από την Αυστραλία, αλλά μόνο αυστραλέζικο συγκρότημα δε θυμίζου. Αυτό το EP με τα 6 τραγούδια, δεν είναι συνέχεια, ούτε των Saints, ούτε των Radio Birdman. Οι κύριοι έχουν εντρυφήσει στο κεφάλαιο "Seattle" (και όχι μόνο) κι αν ο δίσκος είναι μιά δοκιμή

FROM DEBUT TO... ETERNITY

σε κάθε τεύχος του MMB, ο ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ παρουσιάζει ένα ντεμπούτο άλμπουμ, που δεν πρέπει να λείπει από καμμία δισκοθήκη

BAD BRAINS

- "Rock For Light" (Caroline, 1983)

Η ηχητική προβολή των φράσεων μας όταν θέλουμε να αναφερθούμε σε συγκροτήματα όπως οι Bad Brains, χαρακτηρίζεται από μιά ένταση και υπογράμμιση των λέξεων. Ένας ελάχιστος φόρος τιμής από μέρος μας, μιά υποδήλωση σεβασμού στα άτομα που υπήρξαν ανιδιοτελείς και ποτέ δε μας έκαναν να αισθανθούμε γελασμένοι. Αυτοί οι τέσσερις μουσικοί λοιπόν, από την Washington D.C. (αργότερα μονιμοποιήθηκαν στη Νέα Υόρκη), αφού ξεκίνησαν ως jazz-rock fusion κουαρτέτο, ξαφνικά ανακάλυψαν την ταχύτητα, την οποία και έκτοτε υιοθέτησαν. Το 1983 κυκλοφόρησαν το LP "Rock For Light", αφού είχαν προηγηθεί το περίφημο σινγκλ "Pay To Cum" (1980), μιά κασέτα-άλμπουμ και το "Bad Brains" EP. Αρχικά το ντεμπούτο αυτό, αποτελεί μιά από τις καλύτερα καμουφλαρισμένες παγίδες για απληροφόρητους και ανυποψίαστους μουσικόφιλους. Η φωτογραφία με τους τέσσερις "βάζω στοίχημα πως προκειται για συγγενείς του Bob Marley" Bad Brains, μαζί με το όνομα του παραγωγού Ric Ocasek (γνωστότερος για τους pop προσανατολισμούς του με το γκρούπ των Cars), παραπλάνησαν αρκετούς. Το τελευταίο πράγμα που περίμεναν ορισμένοι να ξεπηδήσει από τα ηχεία τους, ήταν σκληροπορηνικότατο hardcore. Άλλοι βέβαια (ιδιαι-

τερα εκείνοι που είχαν υπ' όψη τους τη συλλογή "Let em Eat Jellybeans" της Alternative Tentacles), ήταν προετοιμασμένοι.

Το "Rock For Light" χωρίζεται σε reggae κομμάτια - που αποτελούν τη μειοψηφία - και σε κλασσικά hardcore, διάρκειας δύο, το πολύ τριών λεπτών. Οι rasta reggae συνθέσεις είναι υπέροχες, με το "I And I Survive" να υπερτερεί σε τέτοιο βαθμό, που θα έκανε ακόμα και τον Jimmy Cliff να σκάσει από τη ζήλεια του. Οι δυναμίτες "Banned In D.C.", "Sailin' On", "We Will Not" από την άλλη, σαρώνουν στο περσμά τους, χωρίς οίκτο. Το "How Low Can A Punk Get" διασκευάζεται μέχρι σήμερα, ενώ ο τίτλος και η θεματολογία του παραμένουν διαχρονικά (!).

Ο Joseph I ή HR, ή Paul Hudson (όπως είναι το πραγματικό του όνομα), κάνει αναφορές στον Jah, στην εξάπλωση του νεοναζισμού στην Αμερική, μαζί με εκκλήσεις για αγάπη και ειρήνη. Η μεγάλη επιρροή του Henry Rollins, τραγουδάει με τρεμάμενη, σχεδόν σχιζοφρενική φωνή. Ο Dr. Know εκτοξεύει σε κάθε κατεύθυνση μεταλλικά rif με την κιθάρα του. Crassover τύποι, που έδρασαν πριν μια δεκαετία και βάλε...

Εκείνες τις μέρες οι Living Colour και ο Ice T φύλαγαν το "Rock For Light" κάτω από το μάξιλαρι τους, άσχετα αν αργότερα και οι ίδιοι αντιμετώπιστηκαν σαν φαινόμενα. Αυτό, έτσι για να μην ξεχνάμε το παρελθόν και ειδικά το σχετικά πρόσφατο.

MORTIFICATION

- "Scrolls Of The Megilloth"

GOREFEST

- "False"

(Nuclear Blast, Mittelmuhlgasse 1, 7322 Donzdorf, Germany, CD, 1992)

Η κοινωνία μας νοσεί... Ο πλανήτης μας νοσεί... Κάθε φορά που κατατρεγμένοι, ψάχνουμε ένα καταφύγιο να λησμονήσουμε την Κόλαση που μας περιβάλλει, ο εθισμός είναι τόσο όμορφος πλέον, που είναι αδύνατο να μείνουμε για πολύ μακριά της. Και η Nuclear Blast τα ξέρει πολύ καλά όλα αυτά. Και μας κάνει πάσα δύο ακόμα μπάντες από το ανόσιο τερατούργημά της. Οι Mortification είναι το αγριότερο "μουσικό" παράγωγο από την Αυστραλία, στην οποία ηλιθία πως ο πυρηνικός Εφιάλτης θα αργήσει να φτάσει. Έκανα λάθος και αυτό το μεταλλικό σχήμα ακούγεται κάτι παραπάνω από σατανικό, αλλά η έκπληξη έρχεται από την άλλη μεριά... Οι άνθρωποι έχουν μία positive γραμμή στη ζωή τους και δε φτάνει μονάχα αυτό, αλλά φροντίζουν να διδάσκουν τις Γραφές! Αν αγαπάτε το Θεό σας δηλαδή, Χριστιανικό death metal! Τι άλλο θα δουν τα μάτια μας!

Όσο για τους άλλους, τους Gorefest, καλά αυτοί τηρούν την παράδοση κατά γράμμα, αλλά ενώ τα φωνητικά χάνονται έτσι όπως ακριβώς αρμόζει σε τέτοιες κυκλοφορίες, η μουσική τους είναι αρκετά έξυπνη και καλογραμμένη, μα πρέπει να διαθέτετε τα ανάλογα προσόντα για να τους απολαύσετε, ή να δουλεύετε κομπρεσέρ επί οκταώρου βάρσεως, οπότε το ίδιο σου κάνει. Οι Gorefest είναι Ολλανδοί και απ' ότι διαβάζουμε αυτό εδώ είναι το δεύτερο άλμπουμ τους, το οποίο η εταιρεία χαρακτηρίζει αριστούργημα, όπως και το προηγούμενο. Τα αυτιάκια μου όμως ξέρουν καλύτερα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

για όλα όσα έμαθαν μέχρι τώρα, προέκυψαν μελετηρά παιδιά. Πρέπει να είναι από τα πρώτα σχήματα της μακρινής ηπείρου που αποφάσισαν να ακολουθήσουν το ρεύμα (ή καλύτερα τον ανεμοστρόβιλο) που προκάλεσε η λέξη, για να δημιουργήσουν κι εκείνοι με τη σειρά τους κάτι παρεμφερές. Θα είμασταν όντως τυχεροί, αν το Σίδνευ γινόταν δεύτερο Σηάτλ. Πάνω σ' αυτό θα συμφωνήσετε αν ακούσετε τα "Loaded" και "Window". Όσο για το άκρως σεξιστικό εξώφυλλο (σίγουρα μέσα στη δεκάδα όλων των εποχών), ευχόμαστε να μην έρθουν αντιμέτωποι με φανατικές φεμινίστριες, γιατί η συμπλοκή που θα ακολουθήσει θα είναι κάτι παραπάνω από αιματηρή.

SPLATTERHEADS

- "Ink Of A Madman's Pen"
(Dog Meat, CD, 1992)

Οι Spatterheads κατά τις Γραφές, είναι μία από τις αγριότερες live μπάντες της Αυστραλέζικης ηπείρου. Σχηματίστηκαν το 1987 στο Σίδνευ από πέντε άτομα καταγόμενα από το

Μπριςμπέην. Παίζουν κάτι ανάμεσα σε Cosmic Psychos, Poison Idea και ό, τι άλλο ανάλογο βαλεί ο νους σας. Γρήγορες συνθέσεις, που συνοδεύονται από καταραμένα φωνητικά και ένα σαξόφωνο που κάποιες στιγμές πιστεύεις πως λειτουργεί σαν τρυπάνι. Το CD αυτό αποτελεί μία επανέκδοση του πρώτου τους άλμπουμ το 1989 που είχε τον ίδιο τίτλο και με την Waterfront στην ευθύνη της κυκλοφορίας. Εννοείται πως υπάρχουν και αρκετά έξτρα κομμάτια, ικανά να δώσουν στον ακροατή να καταλάβει ακριβώς την ορολογία "βρώμικο rock". Οι Spatterheads λειτουργούν σαν ένα φανταστικό πορνογράφημα, μόνο που στη θέση των εικόνων υπάρχουν κάποιες ακατόνητες παρτιτούρες.

SEBADOH

- "Rocking The Forest Vs. Helmet"

(City Slang/Hitch Hyke, LP, 1992)

Στο άκουσμα του άλμπουμ αυτού των Sebadoh, δε σε παραξενεύει το γεγονός πως οι Sonic

Youth τους πήραν μαζί τους στην ευρωπαϊκή τουρνέ. Ούτε όμως και να φανταστείτε πως πρόκειται για "πουπέτες" των μεγαθίων από τη Νέα Υόρκη. Οι Sebadoh, η αλήθεια είναι ότι θορυβούν και δεν σέβονται ιδιαίτερα τις ορθόδοξες αξίες του rock. Δηλαδή αποφεύγουν τις ιδιαίτερες ρυθμικές παραδόσεις και ξεκάνουν τις έννοιες της μελωδίας, αλλά όχι από την μεριά που το κάνουν οι Sonic Youth. Η μουσική των Sebadoh εξαρτάται βασικά από το pop στοιχείο, αλλά αυτό δεν τους εμποδίζει να τα κάνουν όλα λίμπα, οπότε νομίζουν πως είναι η κατάλληλη στιγμή. Οι Spacemen 3, αλλά και οι Jesus & Mary Chain έχουν βρει το δασκαλό τους...

THE RAUNCH HANDS

- "Fuck Me Stupid"

(Crypt/Hitch Hyke, LP, 1992)

Οι παλιότεροι δίσκοι τους με είχαν απογοητεύσει, (ίσως επειδή δεν βρισκόμουν σε θέση να τους παρατηρήσω όπως αυτόν εδώ. Το "Fuck Me Stupid" δεν είναι αυτό ακριβώς που θα με κάνει να πετάξω από τη χαρά μου, αλλά πολλοί από σας θα

ενθουσιαστείτε με την ψευδο-Dr. Feelgood διάθεση που διακατέχει αυτό το παλαβιάρικο συγκρότημα. Οι Raunch Hands δεν διαθέτουν τίποτε άλλο πέρα απ' τους ενισχυτές τους (φθαρμένους) και τα όργανά τους (πολυκαιρισμένα). Αυτό είναι αρκετό μεν, αλλά (ίσως θα έπρεπε να δώσουν μεγαλύτερη βάση στην παραγωγή. Καταλαβαίνω όμως πολύ καλά πως έτσι θέλουν να ακούγονται και το σέβομαι απόλυτα, τη στιγμή μάλιστα που δεν έχουν κολλήσει πάνω μου σα βδέλλες.

THE UNTOUCHABLES

- "Cool Beginnings"

(Stellar, P.O. Box 34629, Los Angeles, CA 90034, USA, CD, 1992)

Όπως λέει χαρακτηριστικά ο υπότιτλος του CD, εδώ υπάρχει σπάνιο υλικό και ακυκλοφόρητες ηχογραφήσεις των Untouchables που εμφανισιακά, μπορεί να είχαν τα χαρακτηριστικά ενός κλασσικού ska σχήματος (επτά άτομα, μαύροι και λευκοί, πολλαπλά φωνητικά), αλλά είναι αδύνατο να περιγράψει κανείς την ευρύτητα των μουσικών τους επιρροών. Οι Untouchables στην πρώτη τους περίοδο έδρα-

Lilith
..lady sings love songs..
NEW LP/CD
OUT NOW

folksy bluesy
rockin' rollin'
CHARMING

includes:
"Venus in furs"
"Cocksucker blues"
and more

FACE RECORDS
via Soprano, 48
29100 Piacenza (Italy)
Tel. (0523) 28381/338681
Fax (0523) 23859

DISTRIBUTED BY
WIPE OUT
Arcadiou 6
18534 PIRAEUS
Fax (01) 4122458
Tel. (01) 6927417

σαν στην περιοχή της Καλιφόρνια, παρουσιάζοντας μοναδικές συναυλίες, χωρίς να κλώνουν να παίξουν οτιδήποτε τους έκανε κέφι. Τα κομμάτια (14 τον αριθμό) έχουν ηχογραφηθεί ανάμεσα στα 1981 και 1983 σε πρόχειρα ή κανονικά στούντιο και σε συναυλίες, αλλά η ποιότητα του CD είναι σχεδόν άφογη. Το δυναμικό ενός συγκροτήματος από τα καλύτερα που εμφανίστηκαν στην Αμερική, βρίσκεται μαζεμένο εδώ και πραγματικά χαίρεσαι να το απολαμβάνεις όρθιος.

THE SLOW SLUSHY BOYS

- "Pretty Monster"

(Larsen, 116 Rue du Crey, 73230, St. Alban Laysse, France, CD, 1992)

Είναι το δεύτερο άλμπουμ αυτών των τρομερών Γάλλων, εραστών του garage και του rhythm 'n' blues, οι οποίοι δε διστάζουν να ταράξουν αρκετές φορές τα βατά νερά τους με πινελιές και έντονες αποχρώσεις soul, χωρίς να λείπουν και τα pop στοιχεία, όλα μαζί δεμένα με θαυμαστή ακρίβεια. Οι Slow Slushy Boys, εκτός από τη Γαλλία, έχουν συμμετάσχει σε διάφορες συλλογές στην Αυστραλία, Ιταλία, Καναδά και αν και τους ακούω πρώτη φορά, πρέπει να είναι πολύ αγαπητοί στους κύκλους, ακριβώς για τους πανέξυπνους συνδυασμούς

που κάνουν σε ιδιώματα που έχουν την ίδια καταγωγή. "Pretty Monster" είναι η Γυναίκα και όλα τα κομμάτια συνθέσεις του γκρούπ, συν μία διασκευή στο "Fakes" των Merryland Cookies.

VARIOUS ARTISTS

- "Kill The Flippers With Guitar"

(Vinyl Japan, CD, 1992)

Συλλογή με σχετικά νέα ονόματα της βρετανικής σκηνής τα οποία η εταιρεία χαρακτηρίζει σαν "μελωδικά hardcore" και ίσως σε τελική ανάλυση να μην έχει κι άδικο. Γνωστότεροι και παλιότεροι οι φοβεροί και τρομεροί Leatherface, σίγουρα κυ-

ριαρχούν σ' αυτό το compilation που συγκεντρώνει συνολικά 8 μπάντες με δύο κομμάτια η κάθε μία. (Revs, Joyriders, Lovejunk, Elmerhassel, Hysterics, Mondo Popless, Beyonds). Το εξώφυλλο του άλμπουμ συγκαταλέγεται ανάμεσα στα καλύτερα της χρονιάς και η μουσική, φαζαριστές κιθάρες, γρήγορα τέμπο και ίσως είναι μία ευκαιρία για να καταλάβετε πως τελικά ο βρετανικός τύπος είναι εκείνος που ευθύνεται για την άνοδο διαφόρων σχημάτων, ενώ η πραγματική παθιασμένη αλήθεια κρύβεται σε όλους αυτούς που (ακόμα) δεν βρήκαν την κατάλληλη ευκαιρία.

THE LAST DRIVE

- "F*head Entropy"

(Hitch Hyke, LP/CD, 1992)

Φτάσαμε αιώως στο τέταρτο άλμπουμ των Last Drive, του μακροβιότερου Ελληνικού rock-συγκροτήματος. Αυτό και μόνο λέει πολλά... Πρώτα και κύρια δείχνει μία αξιοθαύμαστη επιμονή και πίστη σ' αυτό που κάνουν. Υστερα φανερώνει ένα αδάμαστο ένστικτο αυτοσυντήρησης που βρίσκεται σε μία αέναη κόντρα με τη θλιβερή πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν γύρω τους. Γιατί οι Drive δεν είναι κάποιο τύπο με άγνωστο παρελθόν και αμφίβολα βιώματα από την άλλη μεριά του πλανήτη, ζουν και κινούνται στην ίδια πόλη με μας, αναπνέουν τον ίδιο μολυσμένο αέρα και μεθάνε από την ίδια οικεία αίσθηση που αποπνέουν οι έρμηκοι δρόμοι της τη νύχτα. Και τέλος, αποκαλύπτει μία ανήσυχη φύση και μία οξυδέρκεια ικανή να μετουσιώνει σε τραγούδια, περιόδους ολοκληφρες αναζητήσεων, ερωτηματικών, επιφροών, αλληπάλληλων αλλαγών που αναπόφευκτα συντελούνται στη λεωφόρο της ύπαρξης ενός rock 'n' roll γκρούπ.

Πάντα όμως υπάρχει αυτή η κοινή συνισταμένη, αυτή η ευθεία που ενώνει τους 4, μέχρι σήμερα, δίσκους των Last Drive. Η ταυτότητα που οι ίδιοι φρόντισαν να δώσουν από την πρώτη στιγμή στο υλικό τους. Θα δούμε πιο κάτω πως...

Στο τιμόνι κάθεται για δεύτερη φορά ο Paul B. Cuffler και για δεύτερη φορά σαν ένας ικανότατος σκηνοθέτης, κατορθώνει να βγάλει έξω τον καλύτερο εαυτό των Drive και μαζί να

φτιάξουν τον πιο "ολοκληρωμένο" δίσκο τους.

Το "F*head Entropy" είναι ένα πρωτόγνωρο -όχι μόνο- για τα ελληνικά δεδομένα ηλεκτρικό σοκ, το κύριο συστατικό του οποίου βρίσκεται στις κιθάρες. Οι δύο κιθαρίστες, ο βιρτουόζος πλέον Γιώργος που είναι ο κυρίαρχος του παιχνιδιού και ο "fresh blood" Θάνος που στέκεται σταθερά στο ύψος των περιστάσεων, αφήνονται σε μία ιλιγγιώδη κιθαριστική ελεύθερη πτώση που δύσκολα συναντά κανείς σήμερα. Σθεναρά "in your face" riffs που καρφώνονται κατ' ευθείαν στο μυαλό, μυστηρία σχήματα που ελοχεύουν στο βάθος και έξυπνα σόλο που παρασύρουν τον ακροατή σε μία ακουστική περιπέτεια με οδηγό τα φωνητικά του Alex, που εδώ μοιάζει να έχει φτάσει στο ζενίθ της απόδοσής του σαν ερμηνευτής (ακούστε το "Sinner" και θα καταλάβετε τι εννοώ). Μετρονομι-

κός πιλότος και σταθερή βάση αυτής της ηχητικής Βαβέλ, ο Chris B.J. που χτυπάει τα τύμπανα σα να προσπαθεί να ξερίσει το κακό που παραμονεύει...

Δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς τα κομμάτια, αν και σε πρώτη ακρόαση χωρίζονται σε 2 ομάδες. Υπάρχουν εδώ τα "κλασσικά", σπιρτόζικα, speed-fueled τραγούδια, σήμα κατατεθέν του ήχου των Drive. Τραγούδια που ξέρουν καλά να φτιάχνουν και που πάνω τους έχει στηριχτεί μεγάλο μέρος από την μυθολογία τους.

Το instrumental party "8-Ball", τα groove "King Of Jokers" και "The End", το high energy "Jailbird" και το ασύγκριτο "Crystal Balls" που ξεχωρίζει με το δυναμικό ρεφρέν σαν μία από τις κορυφαίες στιγμές του δίσκου, οι οποίες όμως βρίσκονται στην "δεύτερη ομάδα". Το "Killhead Therapy" -η κορύφωση του άλμπουμ- αποτελεί την επιτομή της δεκά-

χρονης πορείας των Drive, κλείνοντας μέσα του χιλιόμετρα κιθαριστικών διαδρομών και είναι ακόμα ένα μεγάλο αυτή τη φορά βήμα, στο δρόμο που χάραξαν με το "Fleshdiver" και που οι πιο αφοσιωμένοι fans θα έχουν ήδη τσεκάρει, με τις διασκευές στο 1ο και 2ο άλμπουμ. Το υπνωτικό-heavy-ψυχεδελικό trip του "Novocaine Rush", θα μπορούσε να ήταν το hit single εάν δε ζούσαμε σε μία κοινωνία όπου η επιφάνεια είναι το βαθύτερο σημείο που μπορεί κάποιος να φτάσει. (Είναι το μπάσσο που σολάρει εδώ και είναι τίγκα στο wah-wah).

Το "Offshore" και το "13" είναι τα κομμάτια-αίνιγμα του "F*head" που σε προκαλούν να ανακαλύψεις εσύ τον εαυτό σου μέσα τους, ενώ τέλος το "Sinner" σαν γνήσιος απόγονος του "Sweet Thing" δεν αφήνει κανένα περιθώριο αντίδρασης. Αυτά είναι τα 10 κομμάτια που συμπληρώνουν το παζλ των Last Drive εν έτει 1992, αλλά η συναρμολόγηση δεν είναι τόσο εύκολη. Τα τραγούδια ζητάνε -σχεδόν απαιτούν- να τα ξανακούσεις, να αφουγκραστείς τις μυστικές τους ανάσες, να ανοιχτείς μαζί τους στους λαβύρινθους της ψυχής, σε ένα ταξίδι που το συναρπαστικότερο μέρος του δεν έχει έρθει ακόμα... Το rock των Last Drive είναι μία εντελώς προσωπική υπόθεση που δεν έχει να ζηλέψει τίποτα απ' όσα γίνονται γύρω του. Αν ήταν στην Αμερική, θα μαθαίναμε νέα τους στο MTV, ευτυχώς για μας είναι δίπλα μας. Αφήστε τους να σας παρασύρουν, αν το καλοσκεφτείτε η ίδια η ζωή είναι μία τελευταία κούρσα. Ας την περάσουμε όσο μπορούμε καλύτερα...

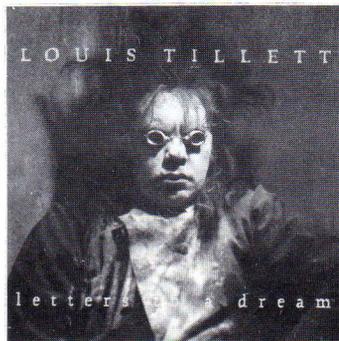

φωτο : Δημήτρης Μυλωνάς

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

LOUIS TILLET

- "Letters To A Dream"
(Normal/Hitch Hyke, CD, 1992)

"Γράμματα σε ένα Ονειρο"... Καθόλου παράξενος τίτλος για έναν άνθρωπο που μόνο να ονειρεύεται ξέρει και το νέο του άλμπουμ είναι αφιερωμένο σε όλους εσάς. Σε όλους δηλαδή που αγαπάν τα Ονειρα και μαζί τους περιδιαβαίνουν τα κατώφλια της Απελπισίας και της Χαράς. Ο Louis ευτυχώς, βρίσκεται ακόμα πουλύ κοντά μας, πνιγμένος στο αλκοόλ, με την οικεία φωνή του να στοχεύει το Απρόοπτο. Η ακουστική συνθετική έμπνευση του "Letters To A Dream" είναι ο βασικός άξονας γύρω στον οποίο τυλίγεται η προσωπικότητα του Αυστραλού μουσικού. Κομμάτια ξεχασμένα στον πάτο ενός πηγαδιού, αλλά η μυρωδιάς της μούχλας που τα περιβάλλει είναι τόσο γοητευτική, ώστε κάθε απόπειρα αντίστασης, είναι Μάταιη. Ο Tillett δεν περιμένει χειροκροτήματα από κανέναν, κυτάζοντας και μόνο κανείς το εξώφυλλο, καταλαβαίνει ότι έχει να κάνει με έναν από τους δίσκους της χρονιάς που μας αφήνει. Έχει βρει το δρόμο του και πάνω σ' αυτόν βαδίζει περήφανα, διαβάζοντας Dylan Thomas, με το τεράστιο, άχαρο κορμί του να κινείται πέρα-δώθε και τα μακριά μαλλιά του, άγρια σαν της Μέδουσας, να αγγίζουν τον Ουρανό. Μονάχα η φωνή της Elen Stringer ακούγεται σαν Εφιάλτης στο "Do Not Go Gentle Into That Good Night". Μερικές φορές αισθάνομαι τον Nick Cave να μιλάει στον ύπνο μου με τη φωνή του Tillett και τότε καταλαβαίνω πως είναι λυπηρό που στην εποχή μας δεν υπάρχουν Προφήτες...

SWELL

- "...Well?"
(Normal/Hitch Hyke CD, 1992)

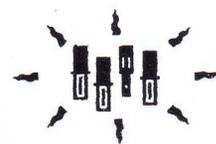
Κατ' αρχήν υπάρχει μιά ακου-

στική κιθάρα που δεσπόζει στο τραγούδι αυτού του άλμπουμ και που ταιριάζει απόλυτα με τις ηλεκτρικές ηχητικές διαχύσεις των Swell. Είναι μιά σύγχρονη αντίληψη αυτή, καθόλοι κουραστική και με όλα τα προσόντα να αρέσει και σε ένα ευρύτερο κοινό (που εννοείται δε θα φοράει παρωπίδες). Το "...Well?" διαφέρει από το μέσο κλίμα του νέου αμερικάνικου ήχου, όχι όμως αρκετά ώστε να χαρακτηριστεί "μη ανεξάρτητο". Απλά ο ρυθμικός "θόρυβος" που προκαλούν τα όργανα των Swell είναι τόσο ενοχλητικός, ώστε να μην επηρεάζει αρνητικά τα αυτιά ενός περισσότερο συντηρητικού ακροατή.

THE FUZZTONES

- "Monster A-Go-Go"
(Skreamin' Skull/Hitch Hyke, LP, 1992)

Βρε, καλώς τα παιδιά. Λιγάκι πιό ελεφρείς, ή εμένα μου φαίνεται; Θα μου πείτε, Fuzztones είναι τούτοι, ό, τι γουστάρουν κάνουν και εμείς τους ακούμε στο δικό τους "ευρηματικά" παραληρηματικό παιχνίδι. Είπαμε, έχουν την ικανότητα να αντιγράφουν τους εαυτούς τους κι αν θέλετε την πραγματική μου γνώμη, ο Protudí είναι ένας crooker, αλλά φαίνεται πως τους γουστάρω τελικά αυτούς τους τύπους. Πάντως δεν είμαι και πολύ ευχαριστημένος με το νέο πρόσωπο του γκρούπ. Δεν πρόλαβα βέβαια να σκεφτώ κα-

Attention Residents-Fans

Now you can get ultimate Residents-stuff, like:

- backcatalogue: U.S.-and Euro-Pressings on CD und vinyl
- shirts: T's and sweat's, classic design in black and white or colour
- videos: VHS (PAL) and laserdiscs
- specials: watches, comics, fanbook and other goodies

For free catalogue write to
WEISENHEIMER & SONS
Postfach 30 41 07, 2000 Hamburg 36
Also available:
Mailorderlist with U.S.-Imports
at hot prices
(punk, hardcore, underground, etc.)

λά το ζήτημα, ο δίσκος ήρθε στα χέρια μου λίγες ώρες πριν το περιοδικό πάει στο τυπογραφείο και σκιαγραφώ απλά τις πρώτες μου εντυπώσεις. Το "Monster A-Go-Go" δε νομίζω πάντως να ενθουσιάσει όσους α-

πογοητεύτηκαν με το "Braindrops". Τα τέρατα έχουν πάει για ύπνο κι αυτή τη φορά.

BETTER *red* THAN DEAD !!

ΦΥΛΗΣ 23 & ΣΜΥΡΝΗΣ 9 ΠΛ. ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ 8835120

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

... ΤΟΥ ΘΟΔΩΡΗ ΚΟΥΤΣΗ

♠ Εάν θέλουμε να κρατήσουμε την ουσία, από τον κατά τα άλλα πομπώδη προηγούμενο τίτλο της στήλης, θα έπρεπε να σταθούμε στο πρόσφατο άλμπουμ των **Ministry: ΚΕΦΑΛΗ ΞΘ**. Χειροπιαστή απόδειξη της παροιμιώδους έκφρασης "από αλλού το περιμέναμε κι από αλλού μας ήρθε". Συγκρότημα με σχεδόν μιά δεκαετία στην πλάτη του, ουσιαστικά project ενός παράξενου ναρκομανή απ' το Σικάγο, ήρθε με ένα δίσκο που όχι μόνο αφήνει χιλιόμετρα πίσω τις προηγούμενες industrial-dancing δουλειές του, αλλά ταυτόχρονα

Gruntruck

αποτελεί τομή στο σύγχρονο rock 'n' roll, ανοίγοντας την πόρτα που οδηγεί στον **ήχο του αύριο**.

Εννέα κομμάτια πυρακτωμένης ηχητικής τρομοκρατίας που χτυπάνε στην καρδιά της αποχαυνωμένης από την υπερ-πληροφόρηση κοινωνίας, με μιά άπληστη ανατρεπτική μανία, που φέρνει τα πάνω-κάτω, ανακατεύοντας techno beat με βαρέων βαρών κιθαριστικά riffs και υπόκωφα death metal φωνητικά, πλημμυρισμένα στα sampling, μέσα σ' ένα ωκεανό από keyboards.

Ο Al Jourgensen (vox-gtrs-kbds) και ο P. Baker (bass-prgm-vox) που είναι η άλλη πλευρά του νομίσματος, αποτελούν το πιο δυνατό ντουέτο που εμφανίστηκε τα τελευταία χρόνια, ενώ στο σινγκλ του δίσκου **Jesus Built My Hot-Rod**, ένα speed-freak ύμνο, φωνητικά κάνει ο Gilby Haynes των Butthole Surfers. Ο ήχος της Εξέγερσης

♠ Φαίνεται ότι η ηρώνη χαίρει ιδιαίτερης εκτίμησης στις βορειοδυτικές Πολιτείες των ΗΠΑ. Δεν εξηγείται αλλιώς αυτή η πεσιμιστική, εσωστρεφής τάση που τα τελευταία χρόνια διακατέχει τα περισσότερα γκρούπ από εκεί. Οι **Alice In Chains** δυστυχώς δεν αποτελούν εξαίρεση. Το δεύτερο άλμπουμ τους με τον εύγλωττο τίτλο **Dirt**, είναι ένα **αριστούργημα** αυτού που ονομάζουμε **ήχο του Seattle** στην καλύτερη δυνατή μορφή του, ένα βήμα πίσω από το μου - φαίνεται - ότι - είναι - mainstream - αλλά - μου - αρέσει - rock

των Pearl Jam.

Το grunge, η ορμή και η αγριάδα είναι πάλι εδώ μετά το ακουστικό διάλεμμα του **Sap**, αυτή τη φορά όμως, συνυπάρχουν με μιά εξαιρετικά λεπτή αίσθηση της μελωδίας και μιά ψυχεδελική ατμόσφαιρα, φτιάχνοντας μιά σειρά σπουδαίων τραγουδιών, τα μισά εκ των οποίων αναφέρονται ευθέως στο συγκεκριμένο drug, χωρίς κάποια ηρωική διάθεση, ξεγυμνώνοντας τα έτσι κι' αλλιώς απογυμνωμένα αισθήματα ενός junkie. Οι Alice In Chains θα δυσκολευτούν πολύ να βγάλουν ένα τρίτο δίσκο που να στέκεται τόσο γερά στα πόδια του, όσο αυτός - παρ' όλες τις καταχρήσεις... Αν ποτέ τα καταφέρουν θα γίνουμε διπλά χαρούμενοι.

♠ Ένας δίσκος που έρχεται από το Seattle και είναι σ' αλήθεια έκπληξη, είναι αυτός των **Gruntruck: Push**. Δεύτερο -από τον ουρανό- άλμπουμ από ένα σούπερ-γκρούπ (στους Gruntruck συμμετέχουν μέλη των Skin Yard/Accused/Napalm Beach), από το οποίο δεν περιμέναμε συνέχεια ύστερα από εκείνο το πρώτο LP δύο χρόνια πριν, που ήταν περισσότερο ένα grunge-jam, παρά ολοκληρωμένο άλμπουμ.

Το **Push** εν αντιθέσει, είναι ένα άλμπουμ τόσο γεμάτο, που σου παίρνει χρόνο μέχρι να το νοιώσεις. Στα 12 κομμάτια του ξεδιπλώνεται μεγαλειώδης ο grunge ήχος που εδώ βρίσκει τον καλύτερο εκφραστή του. Βαρύ ως πολύ βαρύ κιθαριστικό

Alice In Chains

μπαράζ, με ρυθμικές κόντρες και φωνητικά όπως μόνο ένας που έχει χρηματίσει τραγουδιστής στους **Skin Yard** ξέρει να κάνει. Ολα αυτά κάτω από την άγρυπνη παρακολούθηση του **Jack Endino** (!) ο οποίος εδώ χρεώνεται μιά από τις καλύτερες παραγωγές που έχει κάνει ποτέ. Αν είναι να αγοράσετε ένα δίσκο από το Seattle φέτος, προτιμήστε τους.

Εκτο άλμπουμ για ένα γκρούπ που ήταν πάντα πιό μπροστά από τα φώτα της δημοσιότητας που σάρωσαν το Seattle την χρονιά που φεύγει, των **Screaming Trees**, δημιουργών κατά κάποιον τρόπο, της επιτυχίας που απολαμβάνουν οι **Nirvana**. Ερχονται μ' ένα ακόμα masterpiece χαμηλών τόνων, μέσα στο οποίο υπάρχουν όλα εκείνα τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν χρόνια τώρα τον ήχο τους και που εδώ όπως και στο προηγούμενο LP τους διανύουν τη χρυσή περίοδο της ωριμότητάς τους. Οι **Screaming Trees** δεν έχουν ανάγκη να αποδείξουν τίποτα και σε κανέναν. Εξακολουθούν να κάνουν αυτό που έκαναν χρόνια, μία σειρά τραγουδιών

Screaming Trees

-μικρά διαμάντια- που μπλέκουν ηδονικά το παλιό με το νέο. Κατά μία περίεργη σύμπτωση, που ίσως να οφείλεται στην απουσία του Terry Date από τη θέση του παραγωγού και την αντικατάστασή του από τον **Don Fleming** (**Velvet Monkeys**, **Gumball**), αυτός είναι ο πιό **60's** δίσκος των **S.T.**, με την έννοια της αίσθησης που κυριαρχεί στο **άκουσμά** του. Το **Sweet Oblivion** είναι επίσης το τρίτο μέρος μιάς εκπληκτικής για τη διάρκεια και την ποιότητά της τριλογίας της "Αναγέννησης" του γκρούπ, που άρχισε με το **Buzz Factory** (**SST**, 1990), συνεχίστηκε με το **Uncle Anesthesia** (**Sony**, 1991) και κορυφώνεται εδώ.

Ακόμα μία στάση στο **Seattle** και στο **Smoke Of Hell** των **Supersuckers**. Ένα σπηνταρισμένο μέχρι τρέλας μεταλλικό υβρίδιο που τους φέρνει σε απόσταση αναπνοής από τους πρωτομάστορες του είδους **Dwarves**. Υπάρχουν εδώ τα 4 από τα 5 κομμάτια που αποτελούν το EP **Like A Big Fuckin' Train**. Αυτό βέβαια που είναι το ζητούμενο εδώ, είναι το **fun** και υπάρχει άφθονο. Ξεκινάει από τους τίτλους των τραγουδιών (**I Say Fuck**, **Alone And Stinking**, **Drink And Complain**, **Ron' s Got The Cocaine**, **Retarded Bill** etc.) και απλώνεται στο νευρώδες **Ramones** via **Motorhead** επιτηδευμένα ερασιτεχνικό παίξιμό τους, που καθοδηγεί, χωρίς να επεμβαίνει ο **Jack Endino**. Παίξτε το στο **maximum volume** και να δείτε που το στερεοφωνικό θ' αρχίσει να βγάζει μία παράξενη μυρωδιά...

Τώρα στις γιορτές, χαρίστε στα αγαπημένα σας πρόσωπα το άλμπουμ **Οι Εναλλακτικές Περιπέτειες των Freak Brothers** που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις καινούργιες εκδόσεις **Βιβλιόπολις**. 57 μεγάλες σελίδες με ακυκλοφόρητες στα ελληνικά σπαρταριστές ιστορίες των

αδερφών **Freak**, συν το καταπληκτικό ψυχογράφημα του **Fat Freddy' s Cat** στα γνωστά 5 στριπάκια στο τέλος κάθε σελίδας σχεδόν. Το ανατρεπτικό, προς όλες τις κατευθύνσεις, χιούμορ του **Gilbert Shelton** κατακλύζει τις καθημερινές περιπέτειες των **Freak Brothers**, κάνοντας την ανάγνωση του κόμιξ μιά ξεκαρδιστική υπόθεση με νόημα. Ξεχωρίζουν -αν μπορούμε να πούμε κάτι τέτοιο- τα όνειρα του Φινέα, η μονομαχία του **Freewheelin Frank** με το σκύλο της γιαγιούλας και το **black out** που υποχρεώνει τον **Fat Freddy** να "σώσει τις προμήθειες" απ' την καταστροφή, χωρίς βεβαίως να υστερεί καμμία από τις υπόλοιπες ιστορίες.

Σε προσεγγμένη έκδοση και προσιτή τιμή. Περιμένω τον δεύτερο τόμο.

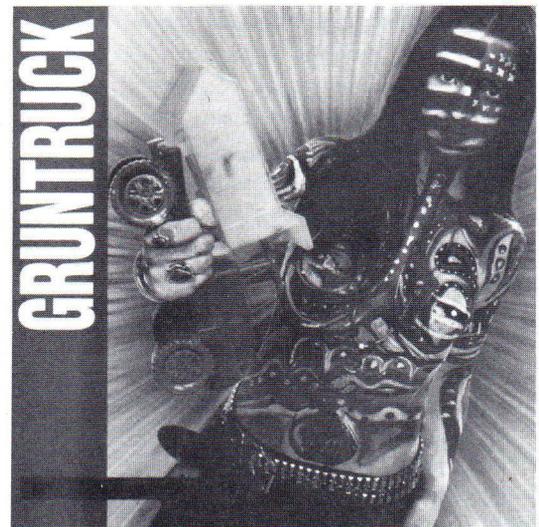

Τελειώνοντας γι' απόψε, φτάνουμε στους **Kyuss**. Δεύτερο άλμπουμ γι' αυτό το κατά τα άλλα άγνωστο -μέχρι στιγμής- συγκρότημα και κάτω από τον τίτλο **Blues For The Red Sun**, υπάρχει ένα πυκνό, ογκώδες, ψυχεδελικό rock, που δονείται από τα heavy, αλλά **lommi riffs** και σείεται από τις πιό "επικές" τυμπανοκρουσίες που έχω ακούσει τον τελευταίο καιρό. φανταστείτε τους **Soundgarden**, τους **Monster Magnet** και τους **Big Chief** εκατό φορές πιό heavy και άλλες τόσες πιό αληθινούς, για να πάρετε μιά ιδέα του τι κρύβεται πίσω απ' τους **Kyuss**. Αν προσθέσουμε εδώ το όνομα του **Chris Goss** (βασικός συνθέτης, κιθαρίστας και

τραγουδιστής των **Masters Of Reality**) που είναι ο παραγωγός, τότε σίγουρα μιλάμε για κάτι πολύ μεγάλο, που δεν θ' αργήσει να σηκώσει το ανάστημά του και να σαρώσει τα πάντα στο πέρασμά του.

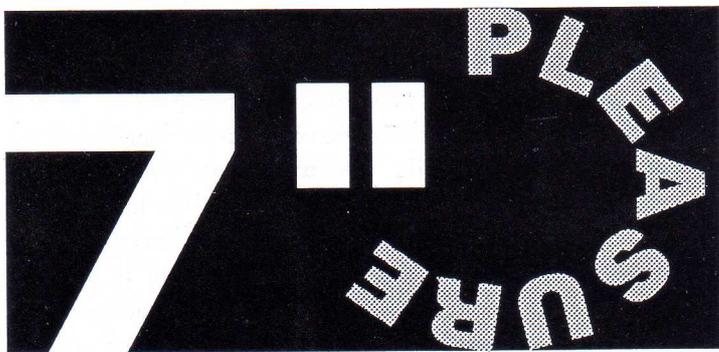
Από μιά άποψη, μάλλον έχουμε να κάνουμε με το **άλμπουμ της χρονιάς** εδώ!

Bye!

P L A Y L I S T

1. **Fleasheaters: Sex Diary Of Mr. Vampire**
2. **Two-Bit Thief: Gangster Rebel Bop**
3. **Gone In Sixty Seconds: Brimstone & Bottlerockets**
4. **Cell: Slo-Blo**
5. **Motorcycle Boy: Popsicle**

Μπόλικο stuff έφτασε για μιά ακόμα φορά, απο τη δικιά μας Ηπειρο, πράγμα που σημαίνει πως και η Ευρώπη εξακολουθεί να αντιστέκεται και να παρουσιάζει αριστουργήματα μικρής διάρκειας στις επτά ίντσες.

Και ξεκινάμε αμέσως με την πρώτη αποστολή της **Gasoline Boost**, η οποία μαρκάρεται από την **X-Mist Records (Meisenweg 10, 7270 Nagold, Germany)** και το "Awake To Steak/Page 335" μιας νέας μπάντας που ακούει στο όνομα **Black Hairy Tongue**. Κατάγονται από το Winooski του Βέρμοντ και είναι η απόλυτη προσέγγιση του industrial με το grunge, κάτι που θα ενθουσιάσει και δε θα ξενίσει καθόλου τους οπαδούς και των δύο στυλ, μετά μάλιστα τη φετεινή επίθεση των Ministry. Οι B.H.T. δημιουργούν τόνους από ηχητικά feedback, η φωνή είναι χαμένη και η παραγωγή του Wharton Tiers αποτελεί εγγύηση για το όποιο αποτέλεσμα.

Οι **Skink** τώρα, παίζουν κάτι ανάλογο με τους προηγούμενους, μόνο που βρίσκονται πιά κοντά στο industrial. Οπότε είναι φυσικό η Κόλαση των "Violence/100 Tons", με ένα πολύ καλό εξώφυλλο, να ακούγεται σαν να έχει περάσει από τη μηχανή του κιμά. Ερχονται από το Nottingham και ο Ρομπέν των Δασών πολύ θα ήθελε να έχει στη συντροφιά του τέτοιους τρομοκράτες. Έχουν βγάλει ένα ακόμα σινγκλ για τη Sycophant που πήρε πολύ καλές κριτικές, την παραγωγή του νέου έχει αναλάβει ο Alex Newport (κιθαρίστας των Fudge Tunnel), ενώ το τρίο συμπληρώνει ο μπασίστας των Forcefed.

Η X-Mist όμως, μαρκάρει και την **SiS** για λογαριασμό της οποίας έχει ακόμα δύο επτάιντσα. Οι **Kina** είναι από την Αόστα της Ιταλίας και πασίγνωστοι στους χώρους των Αναρχικών (κατά καιρούς μάλιστα μπορείτε να συναντήσετε δίσκους τους στο βιβλιοπωλείο της Villa Amalia). Αμεσο rock 'n' roll στα όρια του punk και κάποιες φορές του hardcore και σίχτοι στη γλώσσα τους, κάτι που στην περίπτωση του σινγκλ που έχω στα χέρια μου ανατρέπουν, τραγουδώντας στα αγγλικά, κάτι που όπως σημειώνουν οι ίδιοι, δεν αποτελεί παρά μόνο ένα μικρό διάλειμμα, προτού επιστρέψουν στη γενέτειρα γλώσσα τους. Έτσι έχουμε δυό καταπληκτικές διασκευές, τη μία στο "Biko" του Gabriel και την άλλη στο "Chicago" των Crosby, Stills, Nash & Young που δε σ' αφήνουν να κοιμηθείς τη νύχτα, καθώς οι επιθετικοί ρυθμοί τους σου τριβελίζουν τα αυτιά.

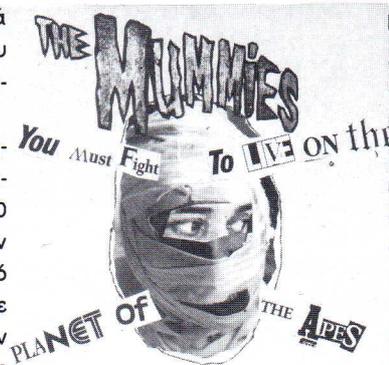
Όσο για τους **Wedding Tackle**, αυτοί αποτελούνται από δύο Γερμανούς και δύο Αμερικάνους και σαν έδρα ορίζουν το Kaiserslautern. Το πρώτο τους EP περιέχει έξη κομμάτια που όλα κινούνται στο μελωδικό hardcore, αλλά μάλλον κάποιες συγκρίσεις της εταιρείας τους με τους No FX και τους

Jawbreakers, δεν αγγίζουν και πολύ την πραγματικότητα, καθώς οι **Wedding Tackle** είναι επεικώς μέτριοι...

Παραμένουμε στα γερμανικά label και η **Nasty Vinyl (Rieperstr. 17, 3000 Hanover 81, Germany)** αποκαλύπτει ένα σινγκλ των **Tattooed Corpse** από το Πόρτλαντ που είναι τόσο κολλητοί με τους Poison Idea, ώστε ο Slayer Hippie έχει αναλάβει την παραγωγή, όχι δηλαδή πως χρειάζονταν και πολλά. Τα τέσσερα κομμάτια του "Graveyard A-Go-Go" EP είναι αναλόγου επιπέδου με εκείνου των υπερβαρέων συντοπιτών τους, με αποτέλεσμα οι T.C. να ακούγονται τόσο επικίνδυνα ευχάριστα, ώστε καλού κακού κρατάτε κι ένα ζευγάρι ωτοασπίδες αν τους πετύχετε στη στράτα σας.

Τώρα για το "Brutality" EP έξη κομματιών (ένα από τα οποία τραγουδιέται στα Γερμανικά) την ευθύνη του οποίου αναλαμβάνει η μπάντα των **Olsen Bande**, ουδείς λόγος να γίνεται. Μιά ματιά στο εξώφυλλο και καταλαβαίνεις τι συμβαίνει με την πρώτη. Καλά, ξέρουμε... Για όλα φταίει η γαμημένη η κοινωνία, αλλά αν πρόκειται να την αλλάξουμε παίζοντας αυτά τα εκτρώματα, καλύτερα να μείνει ως έχει!

Αλλά ας ηρεμήσουμε και να περάσουμε από τα αδηφάγα τέρατα του industrial-metal-grunge- στις σφαίρες που επηρεάζουν διαφόρων ειδών ζόμπις. Και μιλάμε φυσικά για όλα αυτά τα υπέροχα garage νέα κατασκευάσματα που ενσαρκώνονται σε

μερικές κυκλοφορίες της **Screaming Apple (Dustemichstr. 14, 5000 Köln 41, Germany)** την οποία ακόμα καλύτερα θα γνωρίσετε από τη συνέντευξη που παραχωρεί ο εμπνευστής της στον εκλεκτό μας συνεργάτη Philippe Petit και η οποία δημοσιεύεται στο παρόν τεύχος.

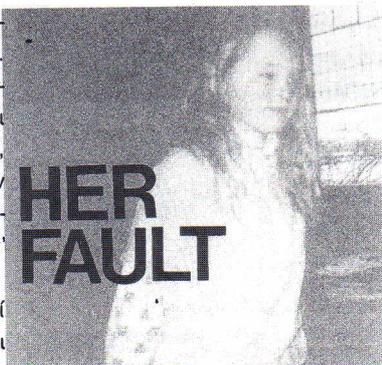
Οι **Monomen** από το Seattle λοιπόν, έχουν για την Screaming Apple ένα επτάιντσο τριών κομματιών, το "Remind Me" που θα συναντήσετε και στο εξαιρετικό άλμπουμ του γκρούπ "Wrecker". Τα άλλα δύο όμως

είναι αποκλειστικότητες για την ευρωπαϊκή αγορά και ξεχωρίζει η διασκευή του instrumental "I'm Branded" του Link Wray, χωρίς αυτό να τοποθετεί σε κατώτερη μοίρα το "That's Your Problem". Οι **Monomen** είναι αυτό που είναι, δεν το "παίζουν" ούτε αυθεντίες, ούτε κουλτουριάρηδες, απλά ανοίγουν τους ενισχυτές και κάνουν το δικό τους παιχνίδι.

Ανάλογα πράγματα συμβαίνουν και στο EP "Creepy Thing" των Καναδών από το Βανκούβερ **Worst**, που ακούγονται πολύ κοντά στους Fuzztones, εξαιτίας της χρήσης ενός καθοριστικού farfisa. Οι **Worst** έχουν εξιδανικεύσει την παρέα του Protudi, έχουν ξεφυλίσει άπειρα κόμικς και ακόμα και το εξώφυλλο παραπέμπει στους Νεουορκέζους garage αναβιωτές (μιλάμε φυσικά για την πρώτη περίοδο των Fuzztones). Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο από αυτά που έχουμε ακούσει χιλιάδες φορές, μόνο που αρνούμαστε να πιστέψουμε πως επαναλαμβάνονται.

Οι **Lust-O-Rama** είναι Νορβηγοί και πέντε τον αριθμό, έχουν Vox όργανο και μπάσο κι αυτό τους κάνει αρκετά δυνατούς ώστε να θέλουν να τα βάλουν με τους ισχυρούς του είδους. Είναι υπολογίσιμοι πάντως και πολλά περιοδικά έχουν κατά καιρούς ασχοληθεί μαζί τους. Το "In-Crowd" EP περιέχει τέσσερεις συνθέσεις όλες γραμμένες από τους ίδιους, αλλά μάλλον δε με πολυενθουσιάζουν οι ιδέες τους, κάτι που μου συνέβη και στο περασμένο τους επτάιντσο.

Η Screaming Apple όπως θα παρατηρήσατε έχει μπάντες απ' όλο τον κόσμο και φυσικά δε θα μπορούσε να λείπει η

Αυστραλία που εκπροσωπείται από το "Two Star Motel" των **Breadmaker** από τη Βικτώρια με μέλη των Bo Weevils και των Puritans. Ένα cool beat/soul στυλάκι με αρκετά βρετανικά χρώματα από τα sixties, που δίνουν την εντύπωση πως τότε ακριβώς πρωτοεμφανίστηκαν. Το δισκάκι έχει τέσσερα τραγούδια και έχει ηχογραφηθεί μονοφωνικά, όπως δηλαδή αρμόζει σε κάθε ανάλογη περίπτωση που σέβεται τον εαυτό της. Οι Breadmakers ζυμώνουν καλά στο φούρνο τους πράγματα που έμαθαν από μικροί, με αποτέλεσμα να ακούγονται ευχάριστοι και αυθεντικοί.

Το πρώτο νούμερο του καταλόγου της (ετοιμάζει το τρίτο) μας έστειλε η **Uncontrolled**, **125 Rue des Remparts, 24000**

Perigeux, France). Πρόκειται για ένα split σινγκλ με δύο γαλλικά σχήματα που ακούγονται αρκούντως ψυχωτικά για να στοιχειώσουν τον ύπνο σου. Οι Deity Guns ("Doors Of India") στην μία πλευρά είναι αργοί και heavy, σφυροκοπούν σταθερά τις χορδές τους, γεμίζοντας μία Κόλαση καταδικασμένη να διαφέρει, τη στιγμή που οι **Fisherman** τα δίνουν όλα στην άλλη με δύο κομμάτια ("Supper With Elvis/Never Me But!"). Και τα δύο γκρουπ χαρακτηρίζονται από noisy κιθαριστικές παγίδες, ικανές να αρπάξουν και τον πιο έμπειρο ιχνηλάτη. Και οι **Drive Blind** ανήκουν στην καινούργια γενιά γαλλικών συγκροτημάτων που προσπαθούν να ψάξουν τον ήχο τους ανάμεσα στις δύο πλευρές του Ατλαντικού και μάλιστα είναι αρκετά ικανά ώστε όχι μόνο να μην πνίγονται, αλλά να κατορθώνουν να επιπλέουν και μάλιστα χωρίς σανίδα. Στην αρχή τα "Charlatan/Every Day" φαίνονται απλοϊκά, αλομόνο σας όμως από τη στιγμή που μπουν οι παραμορφώσεις στις κιθάρες και ο χώρος γεμίσει από ένταση, καπνούς, μυρωδιές από ιδρώτα και αλκοόλ. Τότε, οι Drive Blind ξυπνάν και αρχίζουν το καταστροφικό τους έργο που συντελείται αργά αλλά σταθερά μέσα σε λιγότερο από 3 λεπτά. **Black & Noir**, **4 Rue Valdemaine, 49100 Angers, France**.

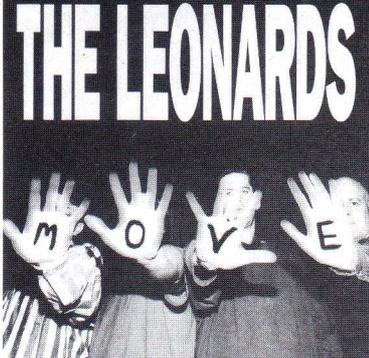
Η **Slap A Ham** (P.O. Box 420843, San Francisco, CA 94142-0843, USA) πρέπει να μας θεωρεί αρκετά παρανοϊκούς, τη στιγμή που μας στέλνει το "Son Of Bleeeeeaaauuurrrrrggghhh!!", που δεν είναι τίποτε άλλο από μία επτάντη συλλογή από (αν αγαπάτε το θεό σας!) 52 συγκροτήματα που εκτελούν κανονικά 69 τραγούδια και στις δύο πλευρές του σινγκλ. Δεν ξέρω αν σας έχει ξανατύχει τέτοια περίπτωση (ο Μπαμπούρης μου είπε πως έχει ακούσει και χειρότερα), αλλά αυτό το πρωτοφανές κοπάνημα ιδιών που η μεγαλύτερη έχει διάρκεια 30 (τριάντα) δευτερόλεπτα, είναι ένα σοβαρό πολιτιστικό σοκ. Όσο για μουσική... Καλύτερα ρωτήστε τους Melvins που συμμετέχουν στη συλλογή. Εγώ

σηκώνω τα χέρια και ορκίζομαι να μην ξαναβρίσω τη μαμά μου! Εκ παραδρομής στο τεύχος No 13 υπήρχε φωτογραφία του σινγκλ των **No Comment** που φέρει τον τίτλο "Downsided", αλλά η παρουσίαση αρνήθηκε να τυπωθεί. Έτσι σας τους παρουσιάζουμε τώρα, με την αιγίδα της Slap A Ham μιάς κι αυτή είναι υπεύθυνη για τον καταϊγισμό των 11 ολιγόλεπτων κομματιών που υπάρχουν και στις δύο πλευρές. Καταπατείται η έννοια thrash από ένα hardcore οδοστρωτήρα και όλοι πάμε για ύπνο έχοντας χορτάσει θόρυβο για την υπόλοιπη ζωή μας.

Τα νέα από την **Sympathy (For The Record Industry)** (4901 Virginia Street, Long Beach, CA 90805, USA)

είναι πάντα καλοδεχούμενα, αν και στο γενικό άκουσμα, η

πολλαπλότητα των παραγωγών της μπορεί και να σε κάνει να χαθείς. Πάιρνω ωστόσο, βαθεία ανάσα και αρχίζω με τους **Mummies** που τείνουν ταχύτατα να γίνουν cult μπάντα της Δυτικής Ακτής, μπανταρισμένοι σαν Μούμιες του Φαραώ. Το EP "(You Must Fight To Live On The) Planet Of The Apes" περιέχει εκτός από το ομότιτλο μιά... μηπερδευούρα όσον αφορά τα credits του δίσκου (για παράδειγμα δεν υπάρχει το "Immigrant Song", παρ' όλο που αναφέρεται στο εξώφυλλο). Τέλος πάντων, μικρό το κακό, έτσι κι αλλιώς τίποτα δεν έχει σημασία, πρέπει να είσαι θεότρελος για να ακούσεις αυτό το πράγμα, δηλαδή ακατέργαστο σκουπιδοgarage με rock 'n' roll προσανατολισμούς, ικανό να διαλύσει μιά ολόκληρη Λαϊκή Αγορά και εγώ δεν είμαι και πολύ στα καλά μου τελευταία!

Οι **Bassholes** δεν είναι άλλοι από τον Don Howland των Gibson Brothers και ο Θεός να την κάνει παραγωγή αυτή την καταστροφική περίπτωση. Στο οπισθόφυλλο φωτογραφίζεται γυμνός με ένα μαύρο κύκλο να κρύβει τα... επίμαχα σημεία (μην ξεχνάμε πως η δημοτικότητα στην καθωσπρέπει κοινωνία των ΕΠΑ της Tipper Gore, ανέβηκε με την εκλογή του Clinton) και στο εξώφυλλο ένα σχέδιο του ίδιου του δημιουργού του "John Henry" EP με ένα κόμικ που σηκώνει ψυχιατρική

ανάλυση! Ο Howland μιξάει το rockabilly με την country & western, μόνο που αν παρουσιάσει αυτό το πράγμα στο Τέξας θα τον λυντσάρουν επί τόπου!

Και πάμε στους **Blackflies**, ένα τρίο από τη Νέα Υόρκη που παίζει ήρεμο και ρομαντικό rockabilly με country & western παραινέσεις. Μην φανταστείτε τίποτε άρρωστο (όπως στην αμέσως προηγούμενη περίπτωση), αν και με τους Αμερικάνους τίποτα δεν είναι σίγουρο, τώρα μάλιστα που εκλέξαν και νέο Πρόεδρο. Οι Blackfly είναι κλασσικοί και άλλον δεν παρουσιάζουν καμιά ιδιόζουσα περίπτωση, αλλά κάποιος μπορεί να βρει το "Wake Up Stupid/(Your) True Love" συμπαθητικό.

Η **Sympathy** τελειώνει για το τεύχος αυτό στους **Blunder Tongue** που αποτελούν τρία μέλη των Claw Hammer με τη σαξοφωνική βοήθεια του Ren από τους Lubricated Goat. Είναι κι αυτοί τρελαμένοι, πατάνε γκάζι τόσο ώστε να μην ξεφεύγουν από την πορεία τους και το πρώτο κομμάτι του "Long Tall Willie/Third Brown Eye" είναι διασκευή του κλασσικού στάνταρντ "Long Tall Sally" σε υψηλό βαθμό ειρωνικής παράκρουσης.

Αν θυμάστε τους **Scratch Bongowax**, το πρώτο σινγκλ των οποίων είχε παρουσιαστεί στο 11ο τεύχος, σας πληροφορούμε πως απέκτησαν και δεύτερο με τέσσερα κομμάτια για την **Dropout Records**, που ασχολούνται πάντα με την πολιτική και είναι πιο μεστά (και λιγότερο hardcore) από εκείνα που αποτελούσαν την περασμένη τους δουλειά. Το καλιφρονέζικο κουιντέτο με μιά κοπέλλα στο μπάσο, στην περίπτωση αυτή, διακρίνεται στο κομμάτι "I Hate You", ενώ τα υπόλοιπα τρία ακούγονται μετριότερα με καλύτερο το "Shock It To Me Baby" (468 Raindance Str., Thousand Oaks, CA 91360, USA).

Αν κάποια στιγμή της ζωής αναρωτηθήκατε πως θα είναι μιά συνάντηση των Cramps με το grunge, δε μένει παρά να ανεβείτε λίγο βορειότερα, στο Βανκούβερ του Καναδά, όπου θα βρείτε τους **Tankhog** να ηχογραφούν για την **Mint** (699-810 West Broadway, Vancouver, BC Canada, V5Z 4C9) ένα θαυμάσιο σινγκλάκι στις 33 στροφές που ασχολείται με... τρένα. Δηλαδή ανάλογα θέματα έχουν τα δύο κομμάτια του δίσκου ("The Freight

Train Song/Jealous Trains"), που καταπλακώνουν κάθε έννοια σοβαροφάνειας κάτω από ένα σκληρό και γρήγορο παίξιμο, χαρακτηριστικό του γκρούπ. Τέσσερα industrial φρικιά, χωρίς ήχος ελέους απέναντι σε κανένα.

Τους Tankhog τους συναντάμε και στη συνέχεια σε ένα άλλο επτάιντσο της Mint, αυτή τη φορά να μοιράζονται τις πλευρές του με τους συντοπίτες τους **Windwalker** σε ένα σπλιτ tribute στους Ministry του Al Jourgensen. Οι Tankhog σφυροκοπούν το "So What", ενώ οι Windwalker, ασελγούν στο "Burning Inside" σε τέτοιο βαθμό που πιστεύεις πως οι Ministry άφησαν τα κομμάτια μισοτελειωμένα. Η Mint μέχρι στιγμής διαθέτει αυτά τα δύο καταπληκτικά σχήματα (διαβάστε και για το CD των Windwalker στο "Sniffin' Vinyl") και αισθάνεται πραγματικά τυχερή. Μαζί της κι εμείς, που βλέπουμε πως το πνεύμα του καινούργιου rock διαχέεται σ' ολόκληρο τον πλανήτη αποφασισμένο να κατακτήσει τα πάντα με κάθε τρόπο και μάλιστα χωρίς να κουνήσει ρούπι από τα ήδη κεκτημένα.

Και από την Καλιφόρνια ανεβαίνουμε στη Νέα Υόρκη όπου μιά σχετικά καινούργια εταιρεία ανοίγει τα φτερά της. Ο λόγος για την **Mint Tone (161-26 Crossbay Blvd. Ste 150, Howard Beach, NY 11414, USA)** και ξεκινάμε με τους χαβαλεδιάρηδες **Functional Idiots** που δανείζονται garage φόρμες και τις μετατρέπουν σε hardcore παρεκτροπές. Το επτάιντσο "Toga Party/Lown Down" είναι το δεύτερό τους, αλλά υπάρχει και μιά κασέτα που κυκλοφόρησαν από μόνοι τους και πούλησε 1400 κομμάτια. Σημασία έχει πάντως ότι οι F.I. έχουν πολύ πλάκα και ιδιαίτερα στο πρώτο κομμάτι τους, όπου αναμειγνύουν έξυπνα το "Louie Louie" ανάμεσα στις σκληροπυρηνικές μελωδίες τους. Ο John Belushi, αν ζούσε, θα ήταν περήφανος γι' αυτούς.

Αν τώρα με ρωτήσετε για τους **Disembowled Corpse**, θα σας γελάσω. Είναι τόσο απαίσιος που δε σηκώνουν κανενός είδους κριτική. Ο "ήχος" τους είναι τόσο doom που ακόμα και οι Death ή οι Deicide θα έτρεμαν ακούγοντάς τον. Τα τρία κομμάτια του "Black As The Coal Of Hell" EP είναι το χειρότερο πράγμα που έχω ακούσει στη ζωή μου!

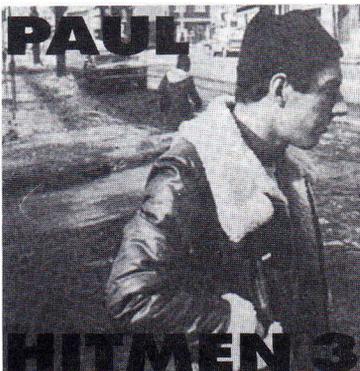
Οι **Her Fault** κατοικούν στο Ελλενσπεργκ της Ουάσινγκτον, οπότε μη σας κάνει εντύπωση που συμμετέχει ο μικρότερος αδερφός των Connors από τους Screaming Trees, Pat, παίζοντας ντραμς. Αυτός μαζί με τον κιθαρίστα και τραγουδιστή Erik Stenerson έφτιαξαν τους Her Fault, ένα power τρίο το οποίο δεν έχει και πολλά να κάνει με εκείνο που ονομάστηκε "σκηνή του Seattle". Είναι αρκετά μελωδικοί και το "Dying All Over Again/Bellyflopp Contest/HR", είναι μιά ειλικρινής, αλλά μάλλον καθόλου εντυπωσιακή απόπειρα.

Μελωδικό hardcore παίζουν και οι **Garden Variety** και το "Hedge" EP με τρία κομμάτια, είναι ίσως η καλύτερη από άποψη παραγωγής και εμφάνισης, δουλειά της Mint Tone. Για να σας δώσω να καταλάβετε, περιέχει και καρτέλλα με τους στίχους κάτι που δε συμβαίνει με τα άλλα δισκάκια της εταιρείας. Τα τρία μέλη του γκρούπ (Anthony Rizzo, Joe Gorelick, Anthony Roman) είναι σπουδαστές και οι διαθέσεις τους σίγουρα είναι πολύ καλοπροαίρετες, αρκετά τουλάχιστον ώστε να τύχουν ευνοϊκής μεταχείρισης από τα MME.

Η παρουσίαση της Mint Tone τελειώνει με τους **Scrog** που υπάρχουν από το 1990 και αρχικά χρησιμοποιούσαν drum machine μέχρις ότου τους το έκλεψαν μαζί με όλο το υλικό τους. Λίγο μετά βρήκαν μόνιμο ντράμερ, αγόρασαν νέα όργανα και συνέχισαν τις πρόβες. Η μουσική των "Honest To God/She Said" διακατέχεται από "γοθικό πνεύμα" και ανάλογους στίχους, αλλά εγώ ποτέ δεν κατάλαβα το νόημα της ύπαρξης τέτοιων

συγκροτημάτων από την εποχή της διάλυσης των Sisters Of Mercy (εκτός ελαχίστων περιπτώσεων).

Σαφώς πιά ενδιαφέρουσα είναι η περίπτωση της **Red Planet (2531 Sawtelle Blv. No 49, Los Angeles, CA 90064, USA)** η οποία ξεκινάει ένα σίνγκλς κλαμπ, κάτι ανάλογο με αυτό που διατηρεί πολύ πετυχημένα η Sub Pop. Το "Move/Thinking About It" των **Leonards** είναι το δεύτερο -αν δεν κάνω λάθος- βήμα της σειράς και πρόκειται δύο μελωδικά κομμάτια που χαρακτηρίζονται από γρήγορα τέμπο. Οι Leonards δεν είναι καινούργιοι, το 1987 μετακινήθηκαν στο Λος Αντζελες από το Μίτσιγκαν, έχουν μάλιστα κι ένα ομώνυμο άλμπουμ το 1988. Πρόσφατα αναδιοργανώθηκαν και αυτό είναι το πρώτο ηχογραφημένο ντοκουμέντο της νέας σύνθεσης.

Δική τους εταιρεία, την **Heparin (P.O. Box 29447, Providence, R.I. 02909, USA)** και δικό τους μπαιράκι διαθέτουν οι **Laurels**. Το "Hate Me/Ruby" είναι η τρίτη τους κυκλοφορία και απ' ότι λέγεται η καλύτερη. Εντύπωση προκαλεί η άσογη παραγωγή, κάτι που δε συνηθίζεται σε ανάλογα projects, αλλά και η μεστότητα των δύο συνθέσεων. Το "Hate Me" λύνει την απορία του τι θα γινόταν αν οι Steel Pole Bath Tub ήταν εγγλέζοι, ενώ το

"Ruby" είναι ένα ατμοσφαιρικό κομμάτι με επαναλαμβανόμενα κιθαριστικά ριφς, τόσο όμορφα, που ο Mark E. Smith θα έκοβε τις φλέβες του για να το είχε γράψει. Οι Laurels έχουν κι άλλο ένα χαρακτηριστικό: Την φωνή του Jeff Toste, που περνώντας μέσα από σάμπλερς και στα δύο τραγούδια, προσδίδει ακόμα μία ιδιαιτερότητα στο όλο αποτέλεσμα. Πολύ καλή δουλειά.

DEUS X MACINA

DEUS EX MACINA

EXECUTE / IRAQ 'N' ROLL

κυκλοφορεί σε δισκάκια 45
στροφών από τη

HITCH HYKE

tel. (01)9233472, fax. (01)9241840

VERLINS GRAPHICS

Οι **Insomniacs** είναι τρεις, ο David, ο Robert και ο Michael και το νέο τους επτάιντσο περιέχει δύο τραγούδια τα "Time Ticks By/The World Disappears". Κυκλοφόρησε για λογαριασμό της **Umbrella (P.O. Box 666, Englishtown, NJ 07726, USA)** και αν όντως υπάρξει ο χαρακτηρισμός garage-pop, οι Insomniacs είναι οι πιο φαντεζί εκπρόσωποί του. Λιτοί και δυναμικοί συνάμα, κάτι από το παρελθόν που συνδέεται με το παρόν και περισσότερο Αγγλία παρά Αμερική θυμίζει. Ένα γκρούπ που θέτει γερές βάσεις για το μέλλον του και απουσιάζει ο φίλος μας ο Jeff Shore από τη Νέα Υόρκη, στη σκηνή είναι καλύτεροι.

Και οι **Tommyknockers** του Rich Coffee έχουν καινούργιο σινγκλ, αυτή τη φορά για λογαριασμό της ιταλικής **Helter Skelter, (Piazzale delle Provincie 8, 00162 Roma, Italia)**. Να δούμε τελικά σε πόσες διαφορετικές ευρωπαϊκές εταιρείες θα διοχετευθούν το ακατέργαστο και υπέροχο υλικό τους. Η διαχρονικότητα των T/K απαγγέλλεται για ακόμα μία φορά στα "One Too Many/Have Faith", δύο κομμάτια στο γνωστό ύφος τους, που έχει αρχίσει να κλείνει τον garage κύκλο του και σημαδεύει περισσότερο σύγχρονα στάνταρντς. Με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, οι Tommyknockers είναι από αυτές τις μπάντες που ξέρουν γιατί κάνουν, όλα όσα κάνουν. Το κέρδος έρχεται τελευταίο στη σειρά και όλοι μας γνωρίζουμε τι σημαίνει για τον βετεράνο Rich Coffee η έννοια "ροκάρω". Χειροκροτήστε τους ξανά και ξανά και μία και είσαταν καλά παιδάκια με τους Overcoat, το Merlin's s σας υπόσχεται να προσπαθήσει να τους φέρει κοντά σας την Ανοιξη, μαζί με τους μοναδικούς Γερμανούς κολλητούς τους, Embryonics! Οι **Superchunk** πάλι, είναι αυτό που πολύ θα ήθελαν να είναι οι Pixies, αλλά μάλλον δε θα τα καταφέρουν γιατί έχουν χάσει την ευκαιρία της αμπιγιέ προχειρότητας. Οπότε μας μένουν οι πρώτοι να κυλάνε στα αυλάκια του ενδόξου βινύλιου με τα

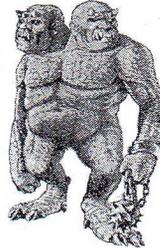
"Mower/On The Mouth" και να τέρπουν τα ότα μας με τις κιθάρες τους, αφού πρώτα τις περάσουν από κάποιο μαγικό μεταλλικό φίλτρο. Υπόγειες διαδρομές. Αλήθεια που μας οδηγούν τελικά; Για τους **Deus X Macina** και το (επιτέλους) νεοαφιχθέν και πολυασυζητημένο, όσο και πολυαναμενόμενο "Execute/Iraque 'n' Roll" (**Hitch Hyke, 5 Kosma Balanou Str. Athens, 116 36, Greece**), δε νομίζω πως χρειάζονται πολλές κουβέντες. Χώρια που το είχαμε παρουσιάσει πριν από αρκετούς μήνες σαν demo tape, χωρίς οι άμοιροι να ξέρουμε τι Οδύσσεια είχε να τραβήξει. Τέλος πάντων και τα δύο κομμάτια είναι πλέον πασίγνωστα στο κοινό και οι Deus έχουν ανοίξει για τα καλά τα φτερά τους και πετάνε πάνω από καινούργια μονοπάτια. Και τα δύο κομμάτια είναι από τα πιο έξοχα αριστουργήματα που έχει παρουσιάσει ποτέ η ελληνική ανεξάρτητη σκηνή, ενώ πολλοί "διάσημοι" ξένοι θα πρέπει να κρύβονται κάθε φορά που το ακούνε. Ένα δισκάκι που πάει με τα χίλια... Μόνο που και πάλι η τύχη δεν ευνόησε απόλυτα το σπουδαίο αυτό γκρούπ και χάρη στην απροσεξία της εταιρείας που ανέλαβε την κοπή του δίσκου, πολλά στράβωσαν ή παρουσίασαν άλλα προβλήματα.

Οι **Barbie Complex** είναι ένα από τα συγκροτήματα, δίσκοι των οποίων εμφανίζονται από το πουθενά στη διεύθυνση του MMB. Στην περίπτωση αυτή, το "Dead Rabbit/Now" είναι καλόδεχτο και ελπίζουμε σύντομα να παρουσιάσουμε κι άλλο από το υλικό της Fishfur (**191 Baltic Street, Brooklyn, NY 11201, USA**). Οπως

και η εταιρεία τους, έτσι και οι Barbie Complex κατάγονται από την Νέα Υόρκη (υποψιάζομαι πως οι σχέσεις με το label είναι κάτι παραπάνω από απλά σχέσεις γκρούπ - εταιρείας, αφού μοιράζονται την ίδια διεύθυνση). Τέλος πάντων, η φωνούλα της Lance Trance είναι γλυκύτατη, έχει αυτό το ανέμελο και δήθεν αδιάφορο στυλάκι που χαρακτηρίζει τις "Λολίτες" της rock σκηνής, έχει μάλιστα σχεδιάσει και το πολύ όμορφο εξώφυλλο, ενώ η μουσική, κιθάρες που αστράφτουν στα ηχεία, λίγο αγχωτικές - λίγο παραπονιάρες, κλασικός ήχος Νέας Υόρκης που δε μοιάζει με κανένα άλλο.

Λεπτομέρειες για τους **Jigsaws** από τη Βοστώνη θα μάθετε στο επόμενο τεύχος σε μία συνέντευξη που παραχώρησαν στην Tanacross. Μέχρι τότε έχουμε το σινγκλάκι "Luggage/Sealing Off" όπου οι μελωδίες τους ακούγονται σαν την ηρεμία μετά από τριήμερων μαχών στη Βοσνία. Δεν θα ήταν υπερβολή να λέγαμε πως η παράδοση της βρετανικής pop των sixties έχει επηρεάσει κατά κόρον αυτούς τους Αμερικανούς. Τα backing vocals δένουν απόλυτα με την κυρίαρχη φωνή, αλλά ενώ ο ακροατής περιμένει κάπου να εκτοξευτούν και να εκτονωθούν, οι Jigsaws φροντίζουν έξυπνα να τον αφήνουν σε αναμμένα κάρβουνα μέχρι τέλους.

THE TOMMYKNOCKERS

ONE TOO MANY

Summerville, (76 W. Cedar Str., Boston, MA 02114, USA) Όσο για τους **Wallmen**, από τη Νέα Υόρκη συνεχίζουν να ζουν μέσα στο δικό τους παραισθησιογόνο κόσμο, γεμάτο ακαταστασία και μικρόβια, όχι απαραίτητα ενοχλητικά. Η μουσική τους ακούγεται παράξενη και η **Dead Judy (771 Lisa Lane, N. Syracuse, NY 13212, USA)** που πιθανόν και να τους ανήκει, κάνει ό, τι μπορεί για να διατηρήσει το φρικιαρικό στοιχείο τους. Δύο κομμάτια, το "Preservative Children" μέτριο και το "Rubber Monkey" τόσο απίθανο, που οι Dead Moon πολύ θα ήθελαν να ήταν δικό τους.

Και περνάμε στους γνωστούς μας από το αφιέρωμα στη Φινλανδική σκηνή **Hitmen 3** και στην **Stupido Twins (P.O. Box 301, 00121, Helsinki, Finland)**. Το καινούργιο επτάιντσο EP φέρει τον γενικό τίτλο "Paul" και περιέχει τέσσερα τραγούδια σαφώς επηρεασμένα από Clash, μόνο που ακούγονται λες και το πάλαι ποτέ κραταιό βρετανικό συγκρότημα ηχεί σήμερα. Αγριο και γρήγορο punk, χωρίς να χαρίζεται σε κανένα, ξυπνά αναμνήσεις μιάς εποχής που πολλοί θα ήθελαν να συνεχίζεται ακόμα. Οι Hitmen 3 έχουν την ικανότητα να σε πείθουν γι' αυτό που κάνουν, οπότε μπορούν να θεωρηθούν απαραίτητο εξάρτημα της σχετικά στείρας εποχής μας.

TANKHOG

THE FREIGHT TRAIN SONG

ΣΟΛΩΝΟΣ & ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

R E C O R D S H O P

- ΑΓΟΡΕΣ
- ΠΩΛΗΣΕΙΣ
- ΑΝΤΑΓΩΓΕΣ ΔΙΣΚΩΝ & C.D.
50's 60's 70's 80's 90's

ΣΟΛΩΝΟΣ 72 & ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ □ ΤΗΛ.: 36.16.570

Η Screaming Apple είναι μιά γερμανική εταιρεία που εδρεύει στην Κολωνία. Μιά δισκογραφική εταιρεία, αποκλειστικά αφοσιωμένη στο garage και το beat. Στα τέσσερα χρόνια της λειτουργίας της έχει κυκλοφορήσει σινγκλ και EP από τους Ultra 5, Beatpack, Aardvarks, Mono Men, Worst, Lust -O-Raama, Cinics, Breadmakers, ένα άλμπουμ από τους Εγγλέζους και πολύ επιδραστικούς Mild Mannered Janitors καθώς και μιά διεθνή συλλογή αφιερωμένη στους Ολλανδούς Outsiders από τα sixties, με τίτλο "Misfit". (Περισσότερα για τους δίσκους της Screaming Apple θα βρείτε στις δισκοπαρουσιάσεις).

Ολα ξεκίνησαν με την έναρξη ενός πολύ καλού περιοδικού, του Ex Nexu, μιάς έκδοσης που συνοδευόταν από flexi και EP με πολύ ενδιαφέρον υλικό από Link Protrudi, Kliiek, Ultra 5, Cheerskates... Μίλησα με το ένα αφεντικό της Screaming Apple, Jurgen Richardt και σας μεταφέρω την κουβέντα μας.

Fil Simpson: Μίλησέ μας για το Ex Nexu. Γιατί διέκοψε την κυκλοφορία του;

Jurgen Richardt: Το αρχίσαμε με τον Cornel Pollack το 1986. Και *The Breadmakers*

οι δύο πιστεύαμε πως είμασταν οι μοναδικοί στην Κολωνία που ενδιαφερόμαστε για το garage. Ξεκινήσαμε ερασιτεχνικά επειδή δεν μπορούσαμε να ξέρουμε τι ανταπόκριση μπορούσε να έχει ένα garage φανζίν. Δεν γνωρίζαμε τίποτε σχετικά με την έκδοση, την τεχνική δουλειά, το τύπωμα κλπ. Βγάλαμε 9 τεύχη του Ex Nexu και σιγά-σιγά γίναμε ευρύτερα γνωστοί. Είχαμε τόνους από demos που λάβαμε μέσω του περιοδικού. Ετσι αποφασίσαμε να δίνουμε ένα free EP με κάθε τεύχος, δίνοντας την ευκαιρία σε άγνωστες μπάντες να προωθηθούν. Αυτό έγινε το 1989. Για το σκοπό ιδρύσαμε την Screaming Apple. Στην EP συλλογή που βγάλαμε αρχικά, υπήρχαν αποκλειστικά κομμάτια των Stems, Ultra 5, Projectives, Kliiek και Electric Shields. Πουλήσαμε 1200 κόπιες σε τέσσερεις μήνες. Εξαιτίας του ότι είχαμε

κι οι δυό άλλες ασχολίες πέρα από το περιοδικό και την εταιρεία, αποφασίσαμε εν μέσω δακρύων να σταματήσουμε με την έκδοση

THE ATTACK OF THE KILLER APPLER APPLER APPLER Screaming Apple Records by Fil Simpson

του Ex Nexu και να ασχοληθούμε μόνο με την Screaming Apple.

F.S.: Πότε ξεκίνησε πραγματικά το label;

J.R.: Με την κυκλοφορία του πρώτου "πραγματικού" μας δίσκου, που ήταν το EP "Bones Walk" των Ultra 5, το Φλεβάρη του '90.

F.S.: Πως βρήκατε το όνομα της εταιρείας;

J.R.: Προέρχεται από ένα αγγλικό φιλμ του 1968 που λεγόταν "What's Good For The Goose", όπου οι Pretty Things, ένα από τα αγαπημένα μας συγκροτήματα όλων των εποχών, παίζαν σε ένα κλαμπ που ονομαζόταν "Screaming Apple".

F.S.: Ποιά είναι τα top σας παλιά φιλμ;

J.R.: Το "What's New Pussycat?" με τους Woody Allen, Peter Sellers, Romy Schneider, Peter O' Toole και σκηνοθετήθηκε το 1968. Το "Vertigo" του Hitchcock με τους James Stewart και Kim Novak. Το "The Big Sleep" με τον Bogart και την Bacall. Το "Ministry Of Fear" του Fritz Lang με τον Ray Milland. Το "The Thing" του Houston και όλα τα φιλμ του Francois Truffaut.

F.S.: Και από τα καινούργια;

J.R.: Το "Blue Velvet" του 1988 του Lynch με τους Laura Dern, Isabella Rossellini και Dennis Hopper. Το "Annie Hall" του Woody Allen με τους Woody Allen και Diane Keaton, του 1980. Το "Mona Lisa" του '87 με Michael Caine και Bob Hoskins. Το "Anna and Her Sisters" του '86 με Woody Allen, Mia Farrow και Michael Caine. Το "Birdy" του Alan Parker από το 1985.

F.S.: Ποιές μπάντες έχετε βγάλει μέχρι τώρα;

J.R.: Τους Ultra 5, τους πραγματικούς βασιλιάδες (και βασιλισσες) του swamp rock. Τους Beatpack απ' τα καλύτερα ευρωπαϊκά rhythm & blues σχήματα. Τους Aardvarks, τους μάστορες της freakbeat ψυχεδελικής pop. Τους Mild Mannered Janitors, τα ιερά τέρατα του wah-wah από την Αγγλία και ένα από τα αγαπημένα μου συγκροτήματα. Τους Thanex τους Θεούς του beat στην ήπειρό μας. Τους ζωντανούς θρύλους του garage, Cynics. Τους Lust -O- Rama, το αγριότερο rock 'n' roll σχήμα της Σκανδιναβίας. Τους Mono Men, χωρίς άλλα σχόλια. Τους Worst την πιό άγρια και πρωτόγονη μπάντα των τελευταίων χρόνων. Τους Breadmakers από την Αυστραλία, με μέλη των Bo Weevils, Puritans,

Unheard και Cracked Jaffers. Παίζουν blues πνιγμένοι στη μύρα, μπερδέυοντάς το με λευκή soul.

F.S.: Και η συλλογή με διασκευές των Outsiders;

J.R.: Είμαι απόλυτα ευχαριστημένος μ' αυτή την κυκλοφορία. Νομίζω ότι είναι ένα από τα αφιερώματα που αξίζουν πραγματικά. Γιατί και τα συγκροτήματα που παίζουν, αγαπούν τη μουσική των Outsiders. Δεν είναι ένα απλό tribute μιάς εταιρείας που προσπαθεί να βγάλει λεφτά, παρουσιάζοντας μερικά κραχτά ονόματα να διασκευάζουν κάποιο γκρούπ. Μισώ αυτού του είδους την κερδοσκοπία. Θα μπορούσε να αναφέρω τόνους από ανέκδοτα που γίναν μέχρι να φτάσει αυτός ο δίσκος στην ολοκληρωμένη του μορφή, αλλά θα έπρεπε να γεμίσεις ολόκληρο το Merlin's Music Box. Το μόνο που μπορώ να πω, είναι πως ρίξαμε και γαμώ τις δουλειές για να πραγματοποιηθεί. Δε μπορώ να πω ποιά είναι τα αγαπημένα μου κομμάτια στο άλμπουμ, αλλά το "What's Wrong With You" των Birbingshams είναι απόλυτα θανατηφόρο! Το αγαπώ περισσότερο απ' όλα.

F.S.: Ήταν να μπουν και οι Cynics.

Γιατί τελικά δε συμμετέχουν;

J.R.: Ηθελαν στ' αλήθεια να γράψουν κάποιο τραγούδι, αλλά δεν πρόλαβαν. Ίσως τελικά να μπουν στην CD έκδοση, οπότε έχετε το νου σας!

F.S.: Ποιοί είναι οι δέκα καλύτεροι δίσκοι σου

J.R.: Χωρίς σειρά προτίμησης, το πρώτο των Outsiders, το "Stop" των Chesterfield Kings, το "At First Sight" των Stems, το "This One's For The Ladies" των Young Fresh Fellows, το "Get The Picture" των Pretty Things, το "Shake Some Action" των Flamin' Groovies, το "Enjoy The Creeps" των

Creeps, το "Stoneage Romeos" των Hoodoo Gurus, το "Original Northwest Punk" των Sonics, το "In From The Cold" των Prisoners...

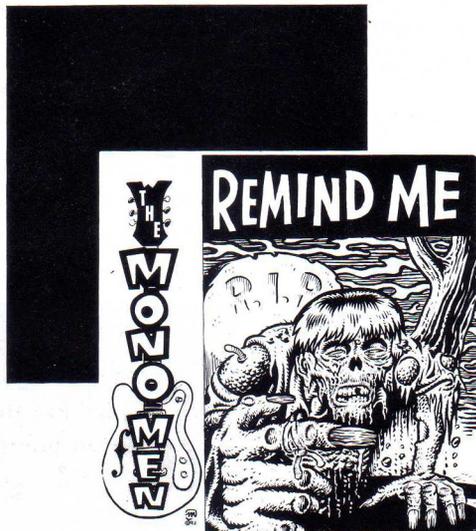
F.S.: Ποιές θα είναι οι μελλοντικές κυκλοφορίες της Screaming Apple;

J.R.: Στο εγγύς μέλλον: Το πρώτο άλμπουμ των Beatpack "Could You Walk On Water?", ένα αριστούργημα και σημείο αναφοράς για το rhythm & blues. Το LP των Strange Flowers "Music For Astronauts", μάλλον ο Syd Barrett την εποχή αυτή ζει στην Ιταλία και έφτιαξε αυτή την απίθανη ψυχεδελοπόπ μπάντα. Το "Forever And A Day" των σπουδαίων Optic Nerve από τη Νέα Υόρκη με μέλη των Outta Place και των Ultra

5. Αγνή folk rock μιά συνάντηση των Byrds, του Dylan και των Buffalo Springfield. Και τέλος το δεύτερο άλμπουμ των Lust -O-Rama.

Θα υπάρξουν ακόμα και νέα σινγκλ από τους Aardvarks, Hoods, Young Fresh Fellows και των Smugglers απ' το Βανκούβερ.

Πολλά και ενδιαφέροντα λοιπόν αναμένονται να μαγειρευτούν σ' αυτό το Γερμανικό ρεστοράν... Προσοχή όμως, γιατί το απερτίφ που σας σερβίρει μετά τα μεσάνυχτα η Screaming Apple, μπορεί να είναι δηλητηριώδες. Ένα λικέρ που θα σας μείνει αξέχαστο!

--JUST WHAT THE DOCTOR ORDERED--

face to face

Don't Turn Away

CHECK OUT THESE BRAND NEW SOON TO BE CLASSIC RELEASES:

DSR-13 face to face LP/CD "Don't Turn Away" - *The long awaited debut release from this Southern CA, 3-piece. Ultra punchy, melodic, tight punk.*

DSR-15 Rhythm Collision LP/CD "Now" - *The powerful sixth release from this L.A. based trio. Intense, emotional punk rock, CD contains "Pressure" LP.*

Prices: LP - \$7.00 ppd U.S./\$10.00 elsewhere. CD - \$10.00 ppd U.S./\$12.00 elsewhere. Check, cash, or money order to : Dr. Strange Records, P.O. Box 7000-117, Alta Loma, CA 91701

"TAKE THESE TWO AND CALL ME IN THE MORNING"

Τον κύριο Philippe Petit τον γνωρίσαμε καλά, όχι μόνο εμείς, αλλά και όλοι όσοι ήρθατε σε επαφή μαζί του, κατά την παραμονή του στην Αθήνα. (Ηρθε σαν μάνατζερ της τουρνέ των Overcoat, αλλά ένα πρόβλημα στο πόδι τον εμπόδισε να επιστρέψει μαζί τους στο Παρίσι). Και για να ξηγιόμαστε: Πρόκειται για καταπληκτικό τύπο. Από τους πιο ευχάριστους ανθρώπους (με χιούμορ που μερικές φορές καταντά επικίνδυνο για τους αδαής) που έχω συναντήσει στη ζωή μου και από τη μέρα που έφυγε, το σπίτι μας μοιάζει λιγότερο γεμάτο.

Ο Philippe Petit είναι 26 χρονών, έχει σπουδάσει Αγγλικά και έχει ζήσει ένα χρόνο στον Καναδά κι άλλον ένα στο Λονδίνο. Πατρίδα του και μόνιμη πλέον διεύθυνσή του, η Μασσαλία και βασική του ενασχόληση το rock 'n' roll. Ανθρωπος γεμάτος κέφι και διάθεση, αλλά συνάμα ντροπαλός και καλοβαλμένος. Σίγουρα πάντως, όχι το κλασσικό

δεύτερο τεύχος του περιοδικού του) θα κυκλοφορήσει από την Kinetic Vibes στην Γαλλία ενώ ο Philippe θα προσπαθήσει να οργανώσει μερικά κονσέρτα στην Ιταλία και τη Γαλλία για το Αθηναϊκό συγκρότημα, αφού έτσι κι αλλιώς έχει κανονιστεί η τουρνέ τους στη χώρα των Βάσκων, τον ερχόμενο Φλεβάρη. Παράλληλα ετοιμάζει και μιιά CD συλλογή, σε περισσότερο garage ύφος, η οποία θα περιλαμβάνει 24 μπάντες απ' όλο τον κόσμο, ανάμεσα στις οποίες τους Overcoat, Last Drive, Dead Moon, Fuzztones κ.α. Ένα ακόμα σχέδιο της Kinetic Vibes, αυτή τη φορά με τη συνεργασία του Merlin's είναι άλλη μιιά μεγάλη CD συλλογή που πιθανόν να φέρει τον τίτλο "Merlin's Music Box" και θα συμπεριλαμβάνει όλα τα σπουδαία συγκροτήματα που γουστάρει το περιοδικό μας και ο Philippe, φυσικά. Ήδη τα γράμματα άρχισαν να αποστέλλονται σε μπάντες και εταιρείες και ελπίζουμε πολύ σύντομα να έχουμε ένα άψογο αποτέλεσμα που θα αφήσει και εμάς και εσάς ευχαριστημένους.

Σπουδαία λοιπόν τα πράγματα γύρω από τον Philippe Petit και την Kinetic Vibes. Ο Philippe γράφει και σε πολλά άλλα περιοδικά στη Γαλλία και σίγουρα είναι ο τύπος που παθιάζεται απόλυτα με όσα καταπιάνεται. Όσα συγκροτήματα διαθέτουν κάποιο demo ή δίσκο, ή οτιδήποτε άλλο, ας του στείλουν το υλικό τους και να είναι σίγουρα πως κανένα δε θα μείνει παραπονεμένο. Η διεύθυνση της Kinetic Vibes είναι: **8 Pl. des Marseillaises, 13001 Marseille, France** και το CD των Overcoat διατίθεται από την Hitch Hyke.

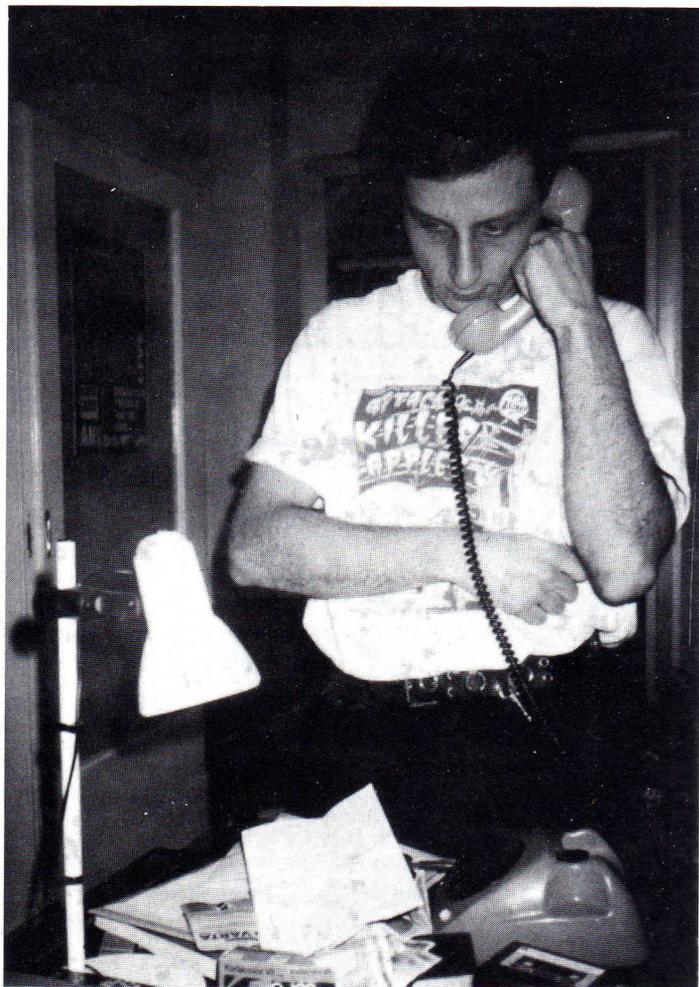

πρότυπο του Γάλλου που οι περισσότεροι έχουμε σχηματίσει στο μυαλό μας.

Ο Philippe συνεργάζεται στενά με το Merlin's Music Box. Είναι κατά κάποιον τρόπο ο εκπρόσωπός του στη Γαλλία και η βοήθειά του, τόσο σε έγγραφο υλικό, όσο και στον ψυχολογικό τομέα, είναι ανυπολόγιστη. Είναι μιιά τρομερή φυσιογνωμία και αγαπάει τόσο τους Last Drive, ώστε το "Blood Nirvana" να βρίσκεται μέσα στα 13 καλύτερα άλμπουμ που έχει ακούσει, στο περιοδικό του "Kinetic Vibes", το πρώτο τεύχος του οποίου κυκλοφόρησε τον περασμένο Νοέμβρη. Ένα έντυπο που μέλλει να δοξαστεί, όχι μόνο λόγω της "τρέλας" του αφεντικού του, αλλά και λόγω του ομώνυμου label που ξεκίνησε σχεδόν ταυτόχρονα με αυτό.

Πρώτη λοιπόν, κυκλοφορία της Kinetic Vibes αποτελεί το live CD (μόνον, αλλά δυστυχώς, όπως είπε κι ο Philippe, οι διανομείς στη Γαλλία δεν παραλαμβάνουν πλέον βινύλιο), των Overcoat με τίτλο "Fuzz, Screams & Tambourines". Περιλαμβάνει ζωντανά ηχογραφημένο υλικό του συγκροτήματος από το Τούσον της Αριζόνα, που πριν λίγο καιρό είχαμε την ευκαιρία να απολαύσουμε και στην Αθήνα.

Το "Fuzz, Screams..." όμως ήταν μονάχα η αρχή για την Kinetic Vibes. Ο Philippe, τις 13 μέρες που έμεινε στην Αθήνα, συζήτησε με την Hitch Hyke και έτσι, το νέο άλμπουμ των Last Drive "F*head Entropy" (από τους οποίους πήρε και συνέντευξη για το

Ο Philippe Petit προσπαθεί απ' την Αθήνα να οργανώσει συνέντευξη των Sonic Youth για το MMB στη Μασσαλία (που ποτέ δεν έγινε)

Η εμφάνιση της BITZCORE από το Αμβούργο και στα ελληνικά δισκοπωλεία με εισαγόμενους δίσκους μειωμένης τιμής, είναι κάτι που μάλλον θα πρέπει να λάβετε σοβαρά υπ' όψη σας, ιδιαίτερα όσοι είστε φαν του hardcore. Η Bitzcore ξεκίνησε πριν λίγα χρόνια (γύρω στα 1989) από τον Jurgen Goldschmitt, δίνοντας το παράδειγμα που σύντομα ακολούθησαν και άλλες γερμανικές εταιρείες (όπως για παράδειγμα η Lost & Found), να φέρει δηλαδή στο φως συγκροτήματα του hardcore, αρκετά από τα οποία έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εποχή που εμφανίστηκαν, αλλά παρέμειναν άγνωστα στο ευρωπαϊκό κοινό και άλλα που συνεχίζουν και σήμερα να δίνουν το παρόν. Παρακάτω θα ασχοληθούμε με μερικές βασικές κυκλοφορίες και συγκροτήματα της Bitzcore που έπεσαν στα χέρια μας.

Ας πάρουμε για αρχή τους Articles Of Faith που στις αρχές των eighties έστησαν μαζί με μερικές άλλες μπάντες τη σκηνή του Σικάγο. Οργάνωσαν συναυλίες και ήταν μέσα στα πολιτικά πράγματα, έχοντας ένα εξαιρετικό frontman τον Vic Bondi. Ηχογράφησαν μπλόκιο υλικό για διάφορες συλλογές. Μετά από μερικά EPs (που εμφανίστηκαν αργότερα στο LP "Core" το οποίο περιέχει και ακυκλοφόρητο υλικό), συνέχισαν με τρεις κιθαρίστες και το 1984 κυκλοφόρησαν το αριστουργηματικό "Give Thanks", παραγωγός του οποίου ήταν ο Bob Mould των Husker Du! Είναι και ο δίσκος που επανακυκλοφόρησε η Bitzcore, γεμάτος από hardcore κομμάτια, που τείνουν να χαρακτηρίζονται από μελωδικά αγγίγματα και συνθέσεις καλοδουλεμένες. Ίσως το χεράκι του Mould να ήταν λίγο μακρύ κατά την παραγωγή, αλλά αυτό δε μειώνει σε τίποτε το αποτέλεσμα. Οι A.O.F. διέλυσαν το 1985 μετά από ένα αποτυχημένο άλμπουμ σε μία μικρή καναδέζικη εταιρεία.

Έχοντας μετακομίσει στη Βοστώνη μετά τη διάλυση των Articles Of Faith, για να σπουδάσει ιστορία, ο Bondi ηχογραφεί ένα άλμπουμ με ακουστικά κομμάτια, τραγουδώντας και παίζοντας την κιθάρα του, το οποίο κυκλοφορεί από την Whising Well. Προβάρει κάποια τραγούδια με τους Jeff Godard (μπάσο) και James Van Bramer (ντράμς) που καταλήγουν στο σχηματισμό των Jones Very γύρω στα 1988. Η Hawker αναλαμβάνει την κυκλοφορία του πρώτου τους άλμπουμ "Words And Days". Χαρακτηρίζεται σαν η αναγκαστική εξέλιξη του hardcore. Το 1990 προστίθεται ο κιθαρίστας Ken Chambers (τέως Moving Targets και Bullet Lavalta) που μένει για τις ηχογραφήσεις του άλμπουμ "Radio Wave" (Bitzcore), το οποίο παρουσιάζει καθαρή μεταστροφή από το hardcore στο σκληρό rock και περιέχει μία εκπληκτική διασκευή του "Immigrant Song" των Zeppelin. Ένας από τους πολλούς λόγους για ν' αποκτήσετε αυτό το άλμπουμ. Μη νομίζετε όμως ότι η ιστορία του Bondi σταματάει εδώ. Όταν μένει μόνος στους Jones Very, μαζεύει γύρω του μερικούς καινούργιους μουσικούς από τους Dag Nasty και τους Uniform Choise και αφού για λίγο καιρό συνεχίζουν σαν Jones Very, αποφασίζουν να αλλάξουν ονομασία και γίνονται Alloy. Όλα αυτά γύρω στην άνοιξη του 1991. Το πολιτικοκοινωνικό στοιχείο της δουλειάς του Bondi συνεχίζεται και στο νέο σχήμα που

αποτελεί μία ακόμα εξέλιξη του προικισμένου μουσικού. Το "Eliminate" είναι το πρώτο βήμα των Alloy σε παραγωγή του Lou Giordano. Δώδεκα κομμάτια που ξεκινούν από το hardcore, μιξάρονται με σκληρά περάσματα και πολλές φορές καταλήγουν σε μορφές μπαλλάντας.

Με δεκατρία νέα κομμάτια και ένα από το 1982, που δεν είχε μπει στο πρώτο τους LP, οι Zero Boys επιστρέφουν δριμύτεροι. Χαμένοι σε διάφορα σχήματα αυτή τη δεκαετία, στην πραγματικότητα δεν έπαψαν ποτέ να βρίσκονται μεταξύ τους και φέτος το συγκρότημα αυτό από την Ινδιανάπολη αναδιοργανώθηκε σε κανονικές βάσεις και με την ίδια σύνθεση που είχε την εποχή που ξεκίναγε. Οι Mark Cutsinger, Vess Ruthenberg, Paul Mahern και Tufty, που διετέλεσαν μέλη των Datura's Seeds και των Toxic Reasons, δείχνουν στο νέο τους project "Make It Stop", την ευρύτητα της γκάμας που διαθέτουν, αλλά και την αξία τους σαν μουσικοί. Όλα αυτά τα χρόνια συγκέντρωναν εμπειρίες και τις αποδίδουν εδώ, βάζοντας σ' αυτές τις προσωπικές τους κατευθύνσεις και ιδέες.

Και τελειώνουμε τη σύντομη παρουσία της Bitzcore με τους Zero Boys, άλλο ένα συγκρότημα βετεράνων από τη Βοστώνη που πρωτοπαρουσιάστηκε στη σκηνή της πόλης το 1979 και ήταν από τα πολύ υποσχόμενα συγκροτήματα της πρώτης γενιάς του hardcore. Οι Zero Boys άντεξαν όλα αυτά τα χρόνια παρά τις κακοτοπιές που συνάντησαν στην πορεία τους, χάρη στην φυσιογνωμία του τραγουδιστή Cliff Hangar που θεωρείται υπεύθυνος για τα καταπληκτικά live τους. Από τότε κυκλοφόρησαν 4 άλμπουμ, ενώ στα τέλη του '91 περιόδευσαν και στην Ευρώπη. Το τελευταίο άλμπουμ "Double Dosed" δεν είναι καινούργιες ηχογραφήσεις του γκρούπ, αλλά συνίσταται από δύο μέρη.

Η πρώτη πλευρά περιέχει sessions για τη συμμετοχή τους στη συλλογή "This Is Boston Not L.A." του 1982, ενώ η δεύτερη sessions από το 1988.

Αυτά προς το παρόν από τη Bitzcore. Μην ξεχνάτε πως πέρα από τα προαναφερόμενα, η Γερμανική εταιρεία έχει και ένα σωρό άλλες ενδιαφέρουσες ηχογραφήσεις όπως άλμπουμς των Poison Idea, Toxic Reasons, Flag Of Democracy, Destination Zero, Black Market Baby, Verbal Abuse και άλλες. Ο λόγος για τον οποίο η Bitzcore πρέπει να θεωρείται επιτυχημένη, είναι ο συνδυασμός του παρελθόντος και του παρόντος με μοναδική συνέπεια. Δεν είναι αρχαιακός ο χαρακτήρας της, αλλά προσφέρει στον ακροατή μερικά από τα πλέον έξυπνα σχήματα της άγνωστης ιστορίας του rock. Έχει χαρακτηριστεί σαν ετικέτα hardcore, αλλά αυτό είναι μόνο η μία όψη του νομίσματος...

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΕΣΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ : BITZORE, REEPERBAHN 63, D-2000, HAMBURG 36, GERMANY

ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΔΙΑΣ

(Σημ. Στην Ελλάδα η Bitzcore διανέμεται από την Hitch Hyke)

INDIES
SEIGNI

BITZ
CORE
R E C O R D S

TAPES KEPT A ROCK 'N' ROLL

Μερικά demo tapes έφτασαν στο MMB τον τελευταίο καιρό και θεωρούμε υποχρέωσή μας να γράψουμε γι' αυτά, εκτιμώντας πρώτα απ' όλα τις προσπάθειες όλων των γκρούπ να παρουσιάσουν ένα δείγμα της δουλειάς τους. Είναι πολύ δύσκολο να "κριτικάρει" κάποιος όλα αυτά τα παιδιά που πραγματικά τα "χώνουν" προκειμένου να δείξουν την αξία τους και να ικανοποιήσουν τον κόσμο. Οπότε μην περιμένετε να σας πούμε εμείς ποιο είναι καλό ή κακό. Καλύτερα να το κρίνετε μόνοι σας, πηγαίνοντας να τα δείτε σε κάποιον από τους ελάχιστους χώρους στους οποίους τους "επιτρέπεται" η είσοδος.

Οι **Rockin Bones**, μόνο και μόνο με το όνομά τους, θα μπορούσαν να εκφράσουν ολόκληρη τη μουσική τους ιδιοσυγκρασία. Αν και πρέπει να έχουν δει πολλές φορές τους Last Drive και να έχουν δεχτεί επιρροές από το "μεγάλο" ελληνικό γκρούπ, δεν παύουν να κρατάν στα χέρια τους δύο πολύ καλά ηχογραφημένα κομμάτια. Το πρώτο ονομάζεται "Wake Me Up And Let Me Die" που δεν εντυπωσιάζει στην αρχή, αλλά αν το

Rockin Bones

ακούσει κάποιος μερικές φορές, ανακαλύπτει πως η ελληνική σκηνή έχει αρχίσει να πιάνει το νόημα. Το επόμενο και τελευταίο κομμάτι του demo προσωπικά μου αρέσει περισσότερο. Το "One Hundred" έχει στόμφο, τσαμπουκά, θυμίζει έντονα τη βροχή που αυτή τη στιγμή πέφτει έξω από το τζάμι. Δεν έχω δει τους Rockin Bones να παίζουν, αλλά περιμένω πρόσκληση...

Η πρώτη φορά (και τελευταία μέχρι στιγμής) που είδα τους Closer "ζωντανούς" ήταν πριν από ενάμιση περίπου χρόνο, σε ένα διήμερο της "Αμαλίας" στο Πεδίο του Αρεως. Ήταν απογοητευτικοί, τόσο πολύ μάλιστα, που βαρέθηκα τη ζωή μου. Μου θύμιζαν (ακόμα και το όνομά τους) μεταλλικά κακέκτυπα των Joy Division. Ετσι, όταν κάποιος μου πάσσαρε το demo τους, ανησύχησα. Ήξερα πως δίνουν διάφορες συναυλίες κατά καιρούς, αλλά ποτέ δε σκέφτηκα να τους δω. Για καλή μου (και καλή τους) τύχη, οι Closer έχουν ξεφύγει από τα τετριμμένα. Έχοντας γίνει περισσότερο έξυπνοι και δημιουργικοί, παρουσιάζουν πέντε κομμάτια που διαπνέονται από το σύγχρονο πνεύμα

του rock 'n' roll, πολλά wah-wah, κιθάρες άγριες, γρήγορα κομμάτια και γενικά η εκτίμησή μου από μηδενική, ανέβηκε σε σημείο αρκούντως ικανοποιητικό. Αν μάλιστα αποφύγουν τους "dark" σκοπέλους που караδοκούν κάποιες στιγμές στον ήχο τους και κάνουν περισσότερο προσωπική τους υπόθεση τις επιρροές από Sonic Youth, θα εξελιχθούν σε ένα πολύ ενδιαφέρον συγκρότημα (3639434 - Νίκος, 6812660 - Φόρης)

Το **The Impatiens** ονομάζεται ένα καινούργιο σχήμα, με προσανατολισμούς χαμηλόφωνης pop, χωρίς ιδιαίτερες εντάσεις, αλλά απλά ακουστικά κομμάτια ντυμένα με ηλεκτρικές φόρμες. Δε μπορώ να πω περισσότερα αυτή τη στιγμή, επειδή δεν πρόλαβα να ακούσω καλά την όλη δουλειά του γκρούπ, οπότε στο επόμενο τεύχος θα τα πούμε περισσότερο αναλυτικά.

Demo έστειλε και η **Σαύρα Των Βασιλικών Δρόμων**, με πέντε κομμάτια, καθώς και μία πρόσκληση για ένα live τους στο "AN", μόνο που δεν είχα την ευκαιρία να πάω να τους παρακολουθήσω. Η "Σαύρα" είναι το σχήμα του Λάμπρου Παπαλέξη από τους Φάντης Μπαστούνη και οι Ασοί και κινείται σε ελληνόφωνα μονοπάτια. Αποτελείται από οκτώ μουσικούς που δεν περιορίζονται στα "κλασσικά" όργανα, αλλά υπάρχουν πνευστά, μαντολίνο, πιάνο, αρμόνικα, που συμπληρώνουν μία χαρά τη συνολική δουλειά του γκρούπ. Η μουσική έχει έντονες αναφορές στο "απλό" rock των seventies, αλλά κάπου κρύβονται και blues στοιχεία, τα οποία πολύ θα ήθελα να βγουν περισσότερο στην επιφάνεια. Το κομμάτι "Τώρα Η Βροχή" είναι το καλύτερο (υπάρχει μάλιστα στην κασέτα και μία ακουστική του εκτέλεση σαν έκτο κομμάτι). Δημόσιες σχέσεις κάνει ο Γιώργος Δημητράκοπουλος που απαντάει στο τηλέφωνο 6914372.

Κινδυνεύοντας να ξεφύγω από την απλή παρουσίαση, θέλω να πω πως οι **Honeydive** είναι το συγκρότημα που πραγματικά με έχει συνεπάρει τον τελευταίο καιρό και ίσως αντιπροσωπεύει τον ήχο που **ακριβώς** είναι του γούστου μου. Έχουν κι αυτοί ένα tape με τέσσερα κομμάτια, το πρώτο ηχογραφημένο με απόσταση μερικών μηνών από τα υπόλοιπα τρία. Μία παρουσία καθόλα αξιοπρεπής και κάτι παραπάνω, τόσο, ώστε η λέξη "δυναμική" να χάνει την ενοιά της με αυτό το power τρίο από την Αθήνα. "Closer To Me", "Another Place, Another Time", "Chasing Dreams", "Kick Inside", μάλιστα φίλοι μου, το ελληνικό rock 'n' roll άρχισε να ξυπνάει από το λήθαργο και την επανάληψη και οι Honeydive σας το χαρίζουν απλόχερα μέσα από τον καθαρά **προσωπικό** τους ήχο! Δείτε τους live, ακόμα κι αν χρειαστεί να σκοτώσετε!

Αυτά προς το παρόν.

Για μας στο MMB, είναι αρκετά δύσκολο να παρακολουθούμε συναυλίες διαφόρων γκρούπ, λόγω υποχρεώσεων που δε μας επιτρέπουν την καθημερινή νυχτερινή έξοδο. Ωστόσο πάντοτε βρίσκεται χρόνος για κάτι καλό, έτσι όσα συγκροτήματα πιστεύουν πως το περιοδικό μας αξίζει την προσοχή τους, ας επικοινωνήσουν με τον ΠΕΤΡΟ ΑΝΤΩΝΑΚΗ στο τηλέφωνο 6918449, 8 - 10 μ.μ. για οτιδήποτε θελήσουν. Αν δε έχουν κάποιο demo, ας κάνουν τον κόπο να το στείλουν στη διεύθυνση του περιοδικού.

CRYBABE CASTANAR

Honeydive

SAVAGE PRESS

ABUS DANGEREUX (BP 172, 82001 Montauban Cedex, France) Αίσια έφτασε στην 28η φάση του και παραμένει πάντα μοναδικό για τα γαλλικά δεδομένα. Στο νέο του τεύχος εκτός από συνεντεύξεις και θέματα με Screaming Trees, Afghan Whigs, Swell, Gorles, Tommyknockers, Embryonics, Pleasure Fuckers, A-Bones, υπάρχει (όπως πάντα άλλωστε) και ένα CD με Overcoat, Tommyknockers, Milk, Embryonics, Swell που από μόνο του κάνει ανεκτίμητη την αξία του A.D. (25 φράγκα, offset, 36 σελίδες)

ΒΡΩΜΙΑ (Τ.Θ. 9, Πτολεμαίδα 502 00) Ευοίωνες συνθήκες συνάντησε στο δρόμο του αυτό το παλιό (από το 1985) έντυπο της Πτολεμαίδας και επιστρέφει μετά από πολύ καιρό με νέο τεύχος, δείχνοντας πως τα παιδιά δεν το βάλαν κάτω όπως πολλοί θα ήθελαν να πιστεύουν. Ετσι σ' αυτή τη νέα προσπάθεια συναντάμε μιά περισσότερη υγιή intellectual άποψη, καθώς υπάρχουν Μπόρις Κόβατς, J.G Ballard, Aleksandar Zograf, François Duvivier, Sando Bergamo, αλλά και Last Drive, Mega City 4 και New Model Army: (offset, 500 δρχ., 52 σελίδες)

STIGMATA (Μεσοχωρίου 4, 561 23, Θεσ/νίκη) Είναι το δεύτερο τεύχος γι' αυτό το φανζίν που εκδίδεται και απευθύνεται σχεδόν αποκλειστικά σε λάτρεις του gothic. Εδώ υπάρχει η συνέχεια της ιστορίας των Sisters Of Mercy (που ξεκίνησε στο πρώτο τεύχος), Fields Of The Nephilim, Love & Rockets, Peter Murphy. Συνοδεύεται από μιά κασέτα με δύο live κομμάτια, ένα από "Τα Μωρά Στη Φωτιά" κι ένα του Murphy ηχογραφημένο στο Παρίσι. (16 φωτοτυπημένες σελίδες, 300 δρχ.)

ROLLER COASTER (Τ.Θ. 21043, Αθήνα 114 10) Δεύτερη και σαφώς καλύτερη προσπάθεια των παιδιών του funzine "Roller Coaster" να αγγίξουν τον ανεξάρτητο ήχο. Αν και πολλά από τα θέματα και τις φωτογραφίες είναι δανεισμένα, όπως κι οι ίδιοι ομολογούν εξάλλου, η δουλειά τους δεν παύει να είναι πέρα για πέρα ουσιαστική. Ενα κείμενο για το Lollapalooza, Radio Birdman, αποκλειστική συνέντευξη με Nick Cave, Walkabouts, Nymphs, Sonic Youth, μπόλικο χιούμορ και διάθεση, είναι τα στοιχεία που κάνουν το "Roller Coaster", μαζί με ένα 7ιντισο των Sunsteps απαραίτητο. (offset, 650 δρχ., 48 σελίδες)

ΜΥΣΤΡΙ (c/o Rolling Under, Τ.Θ. 10082, 54110, Θεσ/νίκη) "Σταματήστε το AIDS, δοκιμάστε το κυβερνοσέξ" προτρέπει στα αγγλικά η αφίσσα στο οπισθόφυλλο του πρώτου τεύχους αυτού του έντυπου που αναλύει τα πάντα κάτω από μιά χιουμοριστική εικόνα, τόσο καθαρή που μερικές φορές κατουριέσαι από τα γέλια. Η τεχνολογία, η αστρολογία, η πληροφορική γίνονται αντικείμενα μελέτης από τα μέλη της ομάδας που αποτελεί το "Μυστρί" και έχουν ονόματα όπως Νάκης Κουρής, Αερόφυλλος Μεταβλητός, Ναπολέων Κύκλωτρος, Μήτσος Χαιτεκνός κ.λ.π. (offset, 199 δρχ. 16 σελίδες)

ROCKERILLA (via Andrea Pighini 24, 17014 Cairo M.TE (SV), Italy) Στα χέρια μας έχουμε εκτός από το τελευταίο (147ο) τεύχος, το αμέσως προηγούμενο και άλλο ένα περσινό. Ενα μηνιαίο περιοδικό που ασχολείται σχεδόν αποκλειστικά με τον ανεξάρτητο ήχο. Πολύ καλό στήσιμο, συνεντεύξεις από όλα τα σπουδαία ονόματα (Prong, Sugar, Melvins, Come, Orb, Swervedriver), εμπειριστατωμένα άρθρα, πραγματικό παράδειγμα προς μίμηση. Το "Rockerilla" είναι από τα καλύτερα περιοδικά του είδους, αλλά εμπεδώνει μόνο ένας γνώστης της Ιταλικής. (offset, έγχρωμο εξώφυλλο, 84 σελίδες, 5.000 λιρέτες)

THE SHADOW (POB 20298, New York, NY 10009, USA) Όλα όσα θέλετε να μάθετε γύρω από τη Νέα Υόρκη και κανείς δεν θα σας το προσφέρει. Η εφημεριδούλα των Καταληψιών του Tomkins Square Park και άλλοι ακτιβιστές, σας οδηγούν σε μονοπάτια που λίγοι γνωρίζουν. (offset tabloid, 16 σελίδες, 50 σεντς και κάθε ενίσχυση δεκτή)

KINETIC VIBES (Philippe Petit, 8 Place des Marseillaises, 130001 Marseille, France) Τώρα τι να λέμε. Τον Philippe τον κρατήσαμε μαζί μας κάμποσες μέρες, αφού φύγαν οι Overcoat και τον γνωρίσαμε τόσο καλά που πραγματικά μας λείπει. Στο διάστημα που έμεινε εδώ, έκανε πολλά και διάφορα και μάλιστα κανόνισε για την κυκλοφορία του νέου άλμπουμ των Last Drive στην Γαλλία σε CD, μέσω της δικής του εταιρείας που φέρει ίδιο όνομα με το περιοδικό. Περί αυτού όμως ο λόγος και πρόκειται για μιά προσεγμένη έκδοση, που φέρει και επτάιντισο με Lust -O-Rama, Overcoat, Cryptones και Ultra-5, ενώ περιέχει άρθρα και συνεντεύξεις από Screaming Apple, Dum Dum Boys, Fuzztones, Black Flag, Bike Movies, Bevis Frond, Raunch Hands.

FLIPSIDE No 81 (P.O. Box 60790, Pasasena, CA 91116, USA) Μόνο η διεύθυνση άλλαξε γι' αυτό το περιβόητο φανζίν από την Καλιφόρνια. Στις πολλές και γεμάτες σελίδες του μπορείτε να απολαύσετε το φρέσκο αίμα του αμερικάνικου underground, αλλά και άφογες συνεντεύξεις από Gas Hyffer, Soul Asylum, Television, Ministry, Mudhoney. Υπάρχουν μυριάδες διευθύνσεις που σε κάνουν να αναρωτιέσαι για ποιά λόγο να ασχολείσαι με το rock τη στιγμή που ίσως ποτέ να μην ακούσεις αυτά τα καταπληκτικά πράγματα. (132 σελίδες, 2.50 δολάρια, offset)

LIVE - HAPPENINGS

φωτο : Λεωνίδας Δημακόπουλος

DRIVE MOON NIGHT AN CLUB 28 NOEMBPH

Δεν έχω συνέρθει ακόμα με την φάση των Overcoat. Ο λαϊμός μου πονάει, η φωνή μου έχει κλείσει, παρ' όλα αυτά καπνίζω και έχω τον Philippe, να τον γυρίζω από δω κι από κεί, κουβαλώντας τον ακόμα και στη δουλειά μου. Τους Dead Moon τους είδα και την Πέμπτη, την πρώτη μέρα των εμφανίσεών τους στην Ελλάδα, μαζί με τους Honeydive, οι οποίοι για μία ακόμα φορά με έπεισαν πως στην Ελλάδα το rock έχει αρχίσει να αποκτάει κάποιες σοβαρές διαστάσεις.

Η μέρα που πραγματικά περίμενα, όπως άλλωστε και ο περισσότερος κόσμος, ήταν το Σάββατο, τρίτη και τελευταία εμφάνιση του Fred, της Trudi και του Andrew, προτού αποχωρήσουν για τη συνέχεια της ευρωπαϊκής τους τουρνέ, που θα κρατούσε ακόμα 13 μέρες.

Η εμφάνιση των Last Drive στον Αλιμο τον περασμένο Σεπτέμβρη, ήταν ένα γεγονός που ήξερα πως ο Γιώργος, ο Αλέξης, ο Θάνος και ο Χρήστος, θα έσβηναν για πάντα από τη μνήμη των οπαδών τους. Η συναυλία στο "AN" ήταν η καλύτερη της χρονιάς και παραμέρισε επιδεικτικά όλα τα "μεγάλα" αστέρια που μας επισκέφτηκαν τους τελευταίους μήνες, στέλνοντάς τα κατευθείαν στον πάτο της Λησμονιάς.

Το "AN" βρίσκεται στις δόξες και κάθε ανησυχία του Πέτρου σκορπίζεται σαν τον άνεμο. Το μαγαζί έχει πήξει και αρκετή ώρα πριν την έναρξη του live, η ζέστη είναι αποπνικτική. Κανείς δεν κουνιέται και όλοι προσπαθούν, με διάφορα τρικ, να πλησιάσουν τη σκηνή. Ο Philippe μπροστά απ' όλους, έτοιμος να παρακολου-

θήσει τα δύο του αγαπημένα συγκροτήματα. Έχει δει τους Dead Moon μαζί με τους Overcoat στην Ολλανδία, αλλά αρνείται να μιλήσει γι' αυτό. "Θα δεις μονάχος", μου λέει. Έχει μείνει αμανάτι στην Αθήνα για να παρακολουθήσει τους Last Drive. Ο Ολλανδός soundman των Dead Moon καταλαμβάνει την κονσόλα και γύρω στις 11, οι Drive καταλαμβάνουν τη μικρή σκηνή. Καταιγισμός. Για μία περίπου ώρα τινάζουν τα πάντα στον αέρα και από την πρώτη κιόλας στιγμή, καταλαβαίνω πως έχουν πάρει πίσω τα ρέστα τους για όλα όσα ακούστηκαν εναντίον τους, τους τελευταίους ιδιαίτερα μήνες. Είναι οι αδιαφιλονίκητοι βασιλιάδες και φέρνουν εύκολα τα πάνω κάτω. Ο ήχος αυτή τη φορά τους βοηθάει και οι τέσσερις τους βγάζουν πραγμα-

LIVE - HAPPENINGS

τικά το άχτι τους πάνω στα PA, φέρνοντας το κοινό σε μιά κατάσταση ανάμεσα στην υστερία και τη Νιρβάνα. Βλέπω τον Philippe να χτυπιέται μαζί με το ελληνικό κοινό και ένα τύπο από το Seattle που περιοδεύει στην Ευρώπη για λογαριασμό του "Maximum Rock 'n' Roll", να παρακολουθεί άναυδος τα δρώμενα.

Οι Last Drive στη σκηνή είναι για μιά ακόμα φορά οι απόλυτοι κυρίαρχοι. Παίζουν κομμάτια από όλες τις δουλειές τους, δίνοντας βάρος στο νέο τους άλμπουμ "F*head Entropy". Στέλνουν τα βατ τους πάνω στον κόσμο που έχει πλέον τρελαθεί. Ακόμα και οι παλιοί επικριτές τους, όσοι βρίσκονταν στο κλαμπ, είχαν καταπιεί τη γλώσσα τους. Παρακολουθώ τον Λεωνίδα, το φωτογράφο μας να κάνει υπεράνθρωπες προσπάθειες να τραβήξει. Το σετ τελειώνει, αφού προηγούμενα φρόντισαν να μας διαλύσουν τ' αυτιά με διασκευές του "Halloween", του "Another Girl, Another Planet" και να μας κατακεραυνώσουν με το "Misirlou".

Ηδη βρίσκομαι στα παρασκήνια, γιατί είναι αδύνατο να πλησιάσω τη σκηνή και ο Andrew, ο ντράμερ των Dead Moon μου πασάρει συνέχεια ένα μπουκάλι Jack Daniels. Η όψη του έχει αγριέψει, ενώ λίγο πιο μπροστά, ο Fred και η Trudi συγχαίρουν τους Drive. Ξαναβγαίνουν στη σκηνή, ο κόσμος τους ζητά επίμονα και μας αποτελειώνουν με τα "Gone, Gone, Gone" και "Novocaine Rush". Οι Last Drive έχουν πάρει τη φορά αυτή την εκδίκησή τους για τα καλά και εγώ αισθάνομαι πραγματικά ευτυχισμένος.

Ο κόσμος σπρώχνεται εκεί που δεν πάει. Οι Dead Moon ετοιμάζουν τα όργανά τους. Η ιστορική ντραμς τους στήνε-

ται, ως είθισται, μπροστά στη σκηνή και λίγα λεπτά μετά, ο Andrew Loomis βρίσκεται ανάμεσα στον Fred Cole και την Troody, βγάζοντας την μεγάλη του γλώσσα, ενώ κάθε τόσο γυρίζει να αρπάξει ό, τι

ρωτιέμαι τι θα λεν για τους γονείς τους!), καθώς εκείνη κάνει φωνητικά σε πολλά κομμάτια, η νύχτα προχωράει και κάποια στιγμή, ο Fred διακόπτει το σετ. Ο ιδρώτας, η κάπνα και η αφόρητη ζέστη

Το AN έχει πάρει φωτιά και ο Θάνος προσπαθεί να την σβήσει.

ποτό βρίσκεται διαθέσιμο κοντά του. Τα μάτια του παίζουν με το κοινό, οι κοπελίτσες τον κοιτούν με θαυμασμό και κάθε τόσο γυρίζει πίσω και μας λέει διάφορες ατάκες. Το να βλέπεις τους Dead Moon είναι Μυσταγωγία και το κεράκι που έκαιγε στη διάρκεια του σώου πάνω στη ντραμς, συνέτεινε σ' αυτό τον ορισμό. Απλοί, λιτοί, χωρίς ίχνος ντιβισμού, ξεκινούν το σετ που θα τους αφήσει χαραγμένους στο μυαλό όλων όσων βρέθηκαν εκείνη τη νύχτα στο "AN". "Going South", "Walking On my Grave", "D.O.A", "Hey Joe", "Play With Fire", "Dead Moon Night", "Nervous Breakdown", "Dagger Moon", "Fire In The Western World", ήταν μερικά από τα απίθανα κομμάτια που μας πέρασαν. (Δε θα τους συγχωρήσω όμως ποτέ, που δεν παρουσίασαν το "My Escape"). Ο Fred τραγουδάει, κοιτάζει με πραγματική λατρεία την Troody (βρίσκονται μαζί πάνω από 20 χρόνια κι έχουν τρία παιδιά, που ανα-

που έχει γεμίσει με υδρατμούς το ταβάνι και τους τοίχους το κλαμπ, του προκαλούν ασφυξία. Τον παίρνουμε μαζί με την Trudi και τους βγάζουμε από την έξοδο κινδύνου να πάρουν λίγο αέρα. Ο Andrew μένει backstage, ρουφώντας τα ποτά του. Είναι νέος και (προς το παρόν) δεν έχει να φοβηθεί τίποτα.

Ο Fred μου λέει συνέχεια "Oh man, oh man, κόντεψα να πεθάνω εκεί πάνω!", ενώ η Trudi αστειεύεται και μου περιγράφει μιά χειρότερη φάση σε ένα κλαμπ της Κολωνίας. Επιστρέφουν στη σκηνή, για να δυναμώσουν τη φωτιά που είχαν ξεκινήσει. Ο κόσμος παραληρεί και ουρλιάζει με πάθος τα κομμάτια, η μυρωδιά του ιδρώτα φτάνει μέχρι τα παρασκήνια. Ένα live με τέτοια ένταση, που ένοιωσα την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή. Κάποια στιγμή, προς το τέλος, ο Αϊμίλιος έρχεται πίσω και λέει πως μέσα στο κλαμπ βρίσκονται οι Green On Red (που έπαιζαν νωρίς στο

"Ρόδο") και πως ο Chuck Prophet γουστάρει να τζαμάρει στη σκηνή με τους Dead Moon και τους Last Drive. Η ιδέα να συμπεριληφθεί κι ο Prophet στο τζαμάρισμα, μάλλον δεν ενθουσιάζει κανένα.

Αλλά ένεκα συγκυριών, ποιός μπορεί να αρνηθεί;

Η λέξη "συγκλονιστικό", είναι μάλλον μικρή για να περιγράψει κάποιος το φινάλε: Ο Αλέξης και η Troody στα μπάσσα, ο Fred, ο Γιώργος και ο Chuck στις κιθάρες, ο Χρήστος στα ντραμς, ο Θάνος να μοιράζεται ένα ντέφι με τον Andrew (που κάποιες στιγμές όρμαγε με τις μπαγκέτες να χτυπήσει τα ντραμς πίσω από τον Χρήστο) και ένα μπουκάλι Jack Daniels να κάνει βόλτες. Το "Gloria" αντηχεί σε ό, τι έχει μείνει από τ' αυτιά μας, αλλά ομολογώ πως χωρίς τον Prophet η

φάση θα "έπαιζε" καλύτερα. Χώρια που στο τέλος πέταξε την κιθάρα του Γιώργου με την οποία έπαιζε, στο κοινό, με αποτέλεσμα κάποιοι από τους Drive να αγριέψουν (και με το δίκιο τους). Ολα τελειώνουν γυρω στις 3 το πρωί.

Η συναυλία αυτή, είχε όλα τα στοιχεία του party. Αν συμπεριλάβουμε και τους Overcoat που έπαιξαν το περασμένο Σαββατοκύριακο στον ίδιο χώρο με τους περίφημους Honeydive, Sound Explosion, Make Believe και Stains, η Αθήνα γνώρισε πραγματικές νύχτες θριάμβου, που το κοινό δύσκολα θα ξεχάσει.

(Κυριακή 29 Νοέμβρη. Παρ' όλο που κοιμήθηκα στις 5 το πρωί (ένεκα "Κάβουρα" με Βασίλη και Philippe), ξύπνησα στις 10 και γράφω. Τ' αυτιά μου ακόμα βουίζουν. Νομίζω πως μιά βραδιά σαν την περασμένη, είναι ικανή να αλλάξει τη ζωή πολλών ανθρώπων. Σίγουρα πάντως τη δική μου...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

Αγαπητό *East Village Eye*: Μέχρι τώρα στις σελίδες σου έχω μάθει κατά καιρούς ότι τόσο ο *Richard Hell*, όσο και ο *John Holmstrom* ανακάλυψαν το πανκ, πιθανά ίσως σε διαφορετικές εποχές. Έτσι υπέθεσα ότι θα μπορούσα να προσθέσω κι εγώ τη μικρή μου αξία: **Εγώ ανακάλυψα το πανκ.** Όλοι το ξέρουν αυτό. Αλλά το έκλεψα από τον *Greg Shaw*, ο οποίος ανακάλυψε και την *power pop*. Κι αυτός το έκλεψε απ' τον *Dave Marsh* που βασικά είχε δει κάποτε τους *Question Mark And The Mysterians* σε συναυλία. Αλλά κι

εκείνος το έκλεψε από τον *John Sinclair*. Που το έκλεψε από τον *Rob Tyler*. Που το έκλεψε απ' τον *Iggy*. Που το έκλεψε απ' τον *Lou Reed*. Που το έκλεψε απ' τον *Gene Vincent*. Που το έκλεψε απ' τον *James Dean*. Που το έκλεψε απ' τον *Marlon Brando*. Που το έκλεψε απ' τον *Robert Mitchum* (αυτό το ύφος στο πρόσωπό του όταν τον συνέλαβαν για κατοχή μαριχουάνας). Κι αυτός το έκλεψε απ' τον *Humphrey Bogart*. Που το έκλεψε απ' τον *James Cagney*. Που το έκλεψε απ' τον *Pretty Boy Floyd*. Που το έκλεψε απ' τον *Harry Crosby*. Που το έκλεψε απ' τον *Teddy Roosevelt*. Που το έκλεψε απ' τον *Billy The Kid*. Που το έκλεψε απ' τον *Stonewall Jackson*. Που το έκλεψε απ' τον *Ναπολέοντα*. Που το έκλεψε απ' τον *Βολταίρο*. Που το έκλεψε από έναν ανώνυμο μεθύστακα του οποίου κάποτε "σήκωσε" την τσέπη, ενώ ο άνθρωπος κειτόταν σε κωματώδη κατάσταση σ' ένα υπόνομο του Παρισιού - εσείς οι συγγραφείς ξέρετε πως είναι όταν περιμένεις τα τσεκ με τα χρήματα των δικαιωμάτων. Ο μεθύστακας το έκλεψε απ' τη μητέρα του, μιά ξεδοντιάρα μέγαιρα που κάποτε έκανε διάφορα κόλπα μέχρι που γέρασε και ασχήμυε και μετά έγινε ράφτρα, μόνο που δεν ήταν πολύ καλή, τα παραλυμένα χέρια της έτρεμαν τόσο, που όλες οι ραφές της ήταν φτιαγμένες χαλαρά και τα φορέματα των κομψών παριζιάνων σωριάζονταν στο δρόμο. Έτσι ακριβώς συνέβη και με τη *Lady Godiva*. Η *Lady Godiva* ήταν κι αυτή

LESTER BANKS

ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗΣ

Μετάφραση: Χρήστος Μιχαλάτος

(από το βιβλίο με γενικό τίτλο "Psychotic Reactions" που θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις "ΑΠΟΠΕΙΡΑ")

πανκ, το έκλεψε απ' τη γριά μέγαιρα για να την εκδικηθεί. Και το άλογο της *Godiva* το έκλεψε απ' την ίδια. Αμέσως αφού συνέβη αυτό, λέγεται ότι το άλογο οδηγήθηκε στη μάχη όπου και σκοτώθηκε, αλλά όχι προτού να του κλέψει το πανκ ο ταγματάρχης που ήταν καβάλλα. Ο ταγματάρχης ήταν μέγας αλκοόλας, με παρατεταμένες περιόδους *blackout*, που έφταναν τις βδομάδες, ακόμη και τους μήνες και έτσι ξέχασε ότι το είχε κλέψει. Ξέχασε ακόμη κι ότι κάποτε το είχε. Ξέχασε τι ήταν και τι σήμαινε. Οπως όλοι μας. Αλλά κάποιος βράδυ, αποχαυνωμένος απ' το μεθύσι, μουρμούρισε το **Αρχαίο και Ιερό Μυστικό του Πανκ** σε έναν άλλο μεπκρή με καλύτερη μνήμη. Όταν ξεμέθυσε ο ταγματάρχης, ο άλλος αλκοολικός που ήταν πορτοφολάς και γενικά μικροαπατεώνας, του είπε ψέμματα πως αυτός -ο πορτοφολάς- είχε αρχικά το πανκ και ότι ένα βράδυ που ήταν μεθυσμένος, ο ταγματάρχης του το έκλεψε. Ο ταγματάρχης τον πίστεψε. Αλλά αργότερα ξαναμέθυσε και ξέχασε πάλι τα πάντα γύρω απ' το πανκ. Και έτσι θα μπορούσε να ήταν για πάντα χαμένο στις ρωγμές της Ιστορίας και ο *John Holmstrom* θα ήταν ένας πλασιέ επενδύσεων αλουμινίου και ο *Richard Hell* θα πέταγε με το δικράνι τα σανά απ' το πατάρι του στάβλου σε μιά φάρμα του *Midwest*, όπου θα τον είχαν προσλάβει για βοηθό **ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ** κατά την οποία εγώ, ο δημιουργός του πανκ -δε θά' πρεπε να σας το θυμίζω αυτό- δε θα ήμουν *rock* κριτικός και μερικές φορές μουσικός -γεγονός που εκνευρίζει πολλούς και δίνει ευχαρίστηση σε μερικούς φωτισμένους τύπους- αλλά μάλλον ένας ανώτατος κληρικός, στο αρχηγείο των *Μαρτύρων του Ιεχωβά* στο *Μπρούκλιν*. Αντί να κάνω κριτική για τους *Devo* στο *Voice*, θα ήμουν ο συγγραφέας του άρθρου "Ελατήρια - Τα θαυματουργά Μέταλα" που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό "ΞΥΠΝΑ!" το 1978. Κι αυτό θα ήταν κάτι για το οποίο θα ήμουν υπερήφανος...

HX92 FM

EINAI MONO

ROCK & ROLL

102,4 MHz